

Bibliatanulmányok

Efézusi levél -

az emberi kapcsolatok
evangéliuma

Írta: John M. Fowler

2005. október, november, december

TARTALOM

Előszó.....	4
1. tanulmány: Az elézusi gyülekezet.....	6
2. tanulmány: Emberi kapcsolatok Efézusban.....	14
3. tanulmány: Mit tett értünk Isten?.....	22
4. tanulmány: Dicséret és imádság.....	30
5. tanulmány: Az egyház Isten alkotása.....	38
6. tanulmány: Válaszfalak nélküli egyház.....	46
7. tanulmány: Isten titka: az egyetemes közösség.....	54
8. tanulmány: A sokszínűség egysége.....	62
9. tanulmány: Új életet élni.....	70
10. tanulmány: A keresztény élet.....	78
11. tanulmány: A keresztény kapcsolatai.....	86
12. tanulmány: Harc a gonoszság erőivel.....	94
13. tanulmány: A keresztény fégyvertára.....	102
14. tanulmány: Keresztény életmód.....	110
Reggeli dicséret.....	118

Felélős kiadó: *Dr. Szilvási András*

Felélős szerkesztő: *Zarkáné Tereny Krisztina, Gyetvai Gellért*

Fordította: *Zarkáné Tereny Krisztina*

Korreltor: *Dankó Erika*

Borítólerv: *Gyetvai Gellért*

Kiadja a Hetednapí Adventísta Egyház és az

Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.

1171 Budapest, Borsfa u. 55.

Tel./fax: (06-1) 256-5205

E-mail: cek.kiado@invitel.hu

Felélős vezető: *Tóth József* ügyvezető igazgató

ISBN 963 9577 34 0

FLŐSZÓ

Az emberi kapcsolatok evangéliuma

„Most pedig a lábmosság szertartása következik” – jelentette be a lelkész. A gyülekezet felállt, és megindultak kiöln a nők, külön a férfiak, hogy a megszokott módon részt vegyenek az alázat szertartásában. Menet közben választottak párt maguknak.

A terem végében egy ember csendben várakozott. Késve érkezett az iseniszleltre, majd leült a padlora és figyelte a prédikációt. Komolyan vette, hogy bárki, aki elfogadta Jézust, részt vehet az úrvacsora nyílt szertartásában. Akkor járt először a gyülekezetben, senkit nem ismert, és őt sem ismert senki. Várt, majd csak odalépet hozzá is valaki, és megkérdezi, hogy mosna-e vele lábat. Öltözeze szegényes volt. Látszott a fértin, hogy nincsnek ott barátai, nem illt a gyülekezet közösségébe. Az idegen egyre rosszabbul érezte magát, a kisváros gyülekezetének tagjai pedig zavarba jöttek, hiszen abban az országban a lakosság életét ma is nagyban befolyásolja a kasztrandszer.

Vájon melyik gyülekezeti tag vállalkozik arra, hogy egy magányos idegennel mosson lábat? Ki tud ennyire megalkodni? A gyülekezeti vénk szorgalmasan végezték dolgukat a szertartás alatt. A diakónusok csendben szorgoskodtak, hordták a vizet a gyülekezet épülete előtti csaptól. És a többiek...? A történelem tanúsága szerint a papok és a leviták roppant elfoglalt emberek, akiket ilyen aprósággal nem lehet zavarni!

Ravi Anandan odalépet a vendég mellé, és javasolta, hogy mossanak együtt lábat. Ravi letérdelt a betonpadlora, szeretettel megmosa az idegen poros lábát a hús, tiszta vízben, ami azonnal sáros lett.

Alig egy hónappal korábban Ravi nem tett volna ilyen. Még az idegen árnnyékától is szonyodott volna, hiszen ez azt jelentette, hogy kapcsolatba került egy érinthetetlenel. Ezt vallási értelemben tisztátalannak, a társadalom körében pedig undorító-nak tekintették. Most mégis ennek az embernek a lábát mossal!

Mi történhetett? Mi okozta ezt az óriási változást Ravi szívében? Mi adott neki erőt arra, hogy a választófalat ledönthve megölelje az idegent? A következő biblia-szóvegben találhatjuk a választ: „*Hogy ti, mondok, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígért szövetségétől távolvalók, reménységtek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világban; most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valatok, közelvalóttá lettek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételében való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremse Ő magában, békességet szerzvéen, és hogy megbékéltesse az Istenmel mind a kettőt, egy testben a keresztya által, megölvén ezen az ellenségeskedést” (Ef 2:12-16).*

Egy hónappal korábban Ravi elfogadta Jézust, mint Urát és Megváltóját. Az Új-szövetséget tanulmányozva mélyen meghatotta az efézusi levélben szereplő ledöntött falak képe. Ha keresztyén akar lenni, akkor engednie kell, hogy az emberek kö-

zött áthatolhatóan gátakat képező falak az ő életében is leomoljanak. Melyiket válassza: a falakat vagy Jézust? Nem tarthatta meg mindkettőt, hiszen Jézus azért jött, hogy a választófalakat ledöntse, azokat a falakat, amelyek oly sok gyűlöletet, féltékenységet és szenvedést zúdítottak és zúdítanak még most is a világra.

Ravi Jézust és nem a korábban őt is büszkeséggel eltöltő falakat választotta. Mi lett az eredménye? Megértette az érinthetlent!

Az efféle újdonság, Krisztusban való felszabadító egység teszi az efézusi levelet a megújult emberi kapcsolatok evangéliumává. Ez volt Kálmán János kedvence levele. William Barclay „a levelek királynojának” nevezi, Charles Dodd pedig „a páli írások koronájának”. E. J. Goodspeed meghatározása szerint „ez a keresztyén údvösség nagy rapszódája”.

Tanulmányozhatjuk a levél teológiáját, az egyházra vonatkozó tanítását vagy a keresztyének együttélését szabályozó előírásait, ám egy gondolatot semmiképp sem kerülhetünk ki: Pál mélyen hit a Krisztusban való új teremtésben és Isten végső diadalában a nagy küzdelem lezárulásakor. Pál aposzól levélét teljes egészében áthatja a kegyelem, az ima és a hit ereje, amikor arról szól, hogy Isten „*kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt*” (Ef 1:4); majd ír a küzdelemről, amelyet „*a gonoszság erőt ellen*” (6:12) folytatunk, és megígéri Jézus „*véghetetlen bőséggel mindenképpen megselekedhetik, fejlebb hogyanem mint kérjünk vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint*” (3:20).

Ilyen imádkozó lelktüllel, szeretettel és hittel kezdjük hozzá a Biblia egyik legnagyobb szerűb, szeretetről szóló levélének, az efézusi levél tanulmányozásához! Adja az Ur, hogy a tanulmány végére érve ne csak azt értsük meg, hogy mi készítette Ravit egy olyan ember elfogadására, akit korábban ő is érinthetetlennek tartott: imádkozunk, hogy mi magunk is tapasztaljuk az evangélium életet átfórmáló erejét!

John M. Fowler, a negyedik tanulmányunk szerzője a Generál Konferencia nevelési osztályának helyettes vezetője. Indiából származik, és hosszú évektig Dél-Ázsiában állt az egyház szolgálatában, mielőtt a Generál Konferenciához jött. Itt először a Ministry folyóirattal dolgozott, majd onnan ment át a nevelési osztályhoz. Nős, két gyermeke és két unokája van.

Clifford R. Goldstein

Az efézusi gyülekezet

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 19; 20:17–38

„Ekképpen az Úrnak igjéje erősen nevedik, és hatalmat vesz vala” (ApCsel 19:20).

Az efézusi gyülekezet igen szerencsés volt, hiszen Pál apostol közöttük szolgált. El tudjuk képzelni, milyen lenne, ha Pál volna a gyülekezetünk lelkesze? Nagy kiváltságban részesültek az efézusiak.

Szükségük is volt Pálra a sok ellenség miatt, akik közül néhányan vérszomjas fenevadként támadtak rájuk (1Kor 15:32). Ennek fényében még érthetőbb, miért is alakult ki olyan szoros kapcsolat az apostol és az efézusi gyülekezet között. Nem csoda, hogy hosszan és sok fáradtsággal munkálkodott közöttük, ám elégedetten távozhatót, hiszen bármelyik lelkesz megirgylhette volna eredményeit: „*Nem vonogattam magammal, hogy hirdessem néktek az Istennek teljes akaratát*” (ApCsel 20:27).

A gyülekezettel kapcsolatban állt többek között Akvila és Priscilla, Apollós, Timóteus és János apostol is. Mindegyiküknek szerepe volt abban, hogy létrejöjten az első század egyik legkiválóbb gyülekezte.

Mit tanulhatunk, ha visszatekintünk az őskeresztény történelemnek erre a nagyszerű és tanulságos korszakára?

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen volt Efézus kulturális környezete Pál apostol idejében? Mi váltotta ki a Pál elleni támadások nagy részét? Mit tudunk Akviláról és Priscilláról? Mi volt Apollós erejének titka? Miről szolt Pál búcsúbeszéde, amit az efézusiaknak mondott el?

JÉZUS VAGY DIANA (Apostolok cselekedetei 19:24–29)

A Kis-Ázsia nyugati szélén, az Égei-tenger partvidékén elterülő Efézus Kr. u. az I. és II. században ért dicsősége csúcspára. Efézus, a Római Birodalom negyedik legnagyobb városa, Kis-Ázsia fővárosa, a jómód, a filozófia és a római törvények gazdag örökségével büszkélkedhetett.

A város talán legnagyobb nevezetessége az a templom volt, amelyet Dianának, a termékenység istennőjének szenteltek, „*kit az egész Ázsia és a világ tisztel*” (ApCsel 19:27). A görögök Artemisnek, a rómaiak Dianának nevezték. Hívei buzgón gyakorolták a varázslást és a csillagjósolást. A bálványshobor tiszteletere hívők és utazók áradata özönlött a városba. Márványból építet, arannyal borított templomának alapmérete kb. 130 méterszer 70 méter volt, és szentélyének közepén állt Diana szobra. Pál idejében a világ hét csodája között tartották számon. A város kereskedelmét, iparát és gazdaságot erősen befolyásolta a bálvány tiszteletere odaseregülő emberek sokasága.

Pál ebben a termékenységi kultuszba merült városban kezdte hirdetni, hogy „*nem istenek azok, amelyek kézzel csináltak*” (ApCsel 19:26). Üzenete mindenben ellenmondott annak, amit az ottani emberek fontosnak tartottak.

Olvasunk el ApCsel 19:24–28 verseit! Mi készítette az embereket arra, hogy szembeszálljanak az igazsággal?

A Krisztus és Diana közötti küzdelem éppen olyan régóta folyik, mint a Krisztus és Sátán között dúló háború. A harc nem mindig akörül forog, mi helyes, vagy ki kinal jobb életet. A pillanatnyi áll szemben az örökérvényűvel, az érzelem a lelkiétkkel, az élet öröme a bűntől való megváltással.

Efészusban e kettő került szembe egymással. Pál képviselte az egyik oldalt, Demeter pedig a másikat, és mindketten hitük védelmében fordultak az emberekhez. Veszélyes elfeledkezni arról, hogy minden sarkon – beleértve saját szívünket is – mintha Efézussal állhánk szembeni

Olvasunk el még egyszer, milyen érveket sorakoztattak fel az efézusiak Pál és az általa hirdett hit ellen! Figyeljük meg, miként igyekeztek igazolni magukat az apostol ellenfelei azt a látszatot kelve, hogy nem a saját megvédelmésük miatt aggódnak, hanem egy nálunk hatalmasabb erő védelmében járnak el! Előfordulhat velünk is, hogy lát-szólag egy nemes cél érdekében tesszünk bizonyos dolgokat, pedig csak saját, közvetlen érdekeinket képviseljük?

EFÉZUS: AKVILA ÉS PRISCILLA

Pál először csak rövid időre látogatta el Efézusba a második misszióúija végén, amikor Korintusból Antiókiát érintve Jeruzsálembé tartott. Korintusban ismerkedett meg Akvilával és Priscillával. Sok közös vonás volt bennük: zsidók voltak, akik elfogadták Jézust, mint Messiást. Sokat utaztak; Pál missziós kuldetésben, Akvila és Priscilla pedig üzleti ügyekben. Menekültek voltak – a házaspár Rómából üldözötték el, Pál pedig több városból is elkergették. Mindhármán jól ismerték a sátorkészítés mesterségét.

A szükséghelyzet a Jézus iránti szeretet és az evangélium hirdetésének vágya remek csapatát kovácsolta őket. Krisztusról beszéltek Korintusban, majd elindultak Efézusba (ApCsel 18:19). Pál szökéséhez híven elment a zsinagógába, és ott a zsidóknak mondta el első prédikációját. Az emberekre nagy hatást gyakoroltak szavai, ezért kérték, hogy maradjon tovább náluk. Nem maradhatott, azt azonban megígérte: „*ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja*” (21. vers). Az apostol minden bizomnyal megérezte, hogy Efézus erős keresztény központtá válhat. Ezért megkérte Akvilát és Priscillát, hogy maradjanak még a városban. E két hűséges gyülekezeti munkás sokat fáradozott az első efézusi hívőkért. Később, Kr. u. 57 körül, amikor Pál az Ikorintusi levelet írta Efézusból, Akvila, Priscilla és a házukban összegyűvő csoport üdvözletét is továbbította a korintusi gyülekezetnek (1Kor 16:19). A házaspár az efézusi gyülekezettel együtt nagyszerű példát mutatott a csoportos missziómunkára.

Olvassuk el az Akvilára és Priscillára vonatkozó szövegeket: ApCsel 18:2–3, 18–19; Róm 16:3–4; 1Kor 16:19! Mit tanulhatunk e részekből a keresztény élettel és szolgálattal kapcsolatban?

Akvila és Priscilla nem csak az efézusi gyülekezet számára jelentett áldást, hanem összességében az őskeresztény missziós mozgalomnak is, mivel ők ismertették meg Apollósi a teljes igazsággal (ApCsel 18:26). Munkájuk nyomán az őskeresztény egyház egy kulturált, ékeesen szóló és félelmet nem ismerő igehirdetőt nyert Apollósi személyében.

Olvassuk el újból Róm 16:3–4 verseit! Hány emberért kockáztattunk az életünket? Milyen ügyért vállalnánk akár az életvesztést is? Gondolkozzunk, mielőtt felelünk ezekre a kérdésekre! Milyen következtést vonhatunk le önmagunkról a válaszuk alapján?

APOLLÓS EFÉZUSBAN (Apostolok cselekedetei 18:24–28)

Apollós zsidó volt, aki egy görög istenről kapta a nevet. Milyen rejtett, mégis fontos üzenetre figyelhetünk fel itt (lásd még Dán 1:7)?

Mielőtt Pál elkezdett volna munkálkodni Efézusban, a gyülekezet már hallhatta Apollósi. A kiváló szónok a Római Birodalom második legfontosabb városából, Alekszandriából származott. A görög műveltség egyik fellelvártaiban tanult, a filozófia és a retorika terén jól képzett volt, emellett kitünően ismerte a Szentírást is (ApCsel 18:24). De mit számít a kultúra meggyőződés nélkül? Mi haszna a meggyőződésnek, ha nem párosul a szenvedéllyel, amely másoknak is el akarja mondani azt, amiről ő már megbizonyosodott?

Olvassuk el az Apollósról szóló beszámolót ApCsel 18:24–28 verseiben! Mi lehet a magyarázata annak, hogy Apollós olyan kiválóan hirdette az evangéliumot?

Akvila és Priscilla hiányosságot talált Apollósi beszédében, annak ellenére, hogy a szónok kiváló képességekkel rendelkezett. Látták, hogy „*csak a János keresztiségt tudja*” (ApCsel 18:25), Jézus keresztiségéről azonban nem hallott. Keresztelő János is állította, hogy a két keresztiség között nagy különbség van: míg az egyik vízzel, a másik „*Szentlélekkel és tűzzel*” keresztel (Mt 3:11). Nem elég csak átadni a keresztiségen, mert ez a szertartás önmagában nem üdvözíthet, csupán egy sokkal mélyebb és nagyszerűbb dolog szimbóluma. János beszélt a bűnbánatról is, ami azonban csak az első lépés. Az egész evangélium arra szólít, hogy térjünk meg, higgyünk Jézusban, halálában, feltámadásában, és változzunk át a Szentlélek keresztisége által. Erről azonban Apollós még nem hallott. Ezért történt, hogy „*Akvila és Priscilla magóknak mellé vevék őt, nyitvámban kifejtették előtte az Istenek útját*” (ApCsel 18:26).

Igy tehát elmondhatjuk: az efézusi gyülekezetnek már a kezdet kezdetén része volt abban, hogy egy nagy tudós magyarázza közöttük az Írásokat, és éppen a gyülekezetben értett ez a nagy tudós Krisztus igaz tanítványává.

Apollós jó tulajdonságai közé tartozott, hogy kész volt elfogadni a tanítást és a helyreigazítást is. Miért olyan fontos minden kereszténynek ugyanez? Mikor fordult elő utólfjára, hogy valaki fel akarta hívni a figyelmünket egy hiányosságunkra? Hogyan fogadtuk? Hogyan tanulhatjuk meg jobban fogadni a szükséges helyesbítést?

PÁL EFÉZUSBAN (Apostolok cselekedetei 19:1-20)

Harmadik misszióútja során Pál betartotta efézusi barátainak tett ígéretét (Apcsel 18:21). Visszatér a híres városba, ahol azután közel három éven át hirdette Isten üzenetét, és igen erős gyülekezetet alapított. „Mindazok, akik lakoznak vala Ázsiában, mind zsidók, mind görögök, hallgatták az Úr Jézus igéjét” (Apcsel 19:10). Erdemes megfigyelnünk a zsidók és görögök kifejezést. Az efézusi gyülekezet egyes közösség volt, ahol az egység és a jó kapcsolatok örömet élvezhettek a tagok. Erről Pál többször is említést tesz a levélben.

Pál szolgálata a városban már az elején jól kezdődött: az igazság teljességével ismertette meg a gyülekezethez tartozó hívőket. Apollóshoz hasonlóan ezek az emberek is részesültek János keresztségében. Jézus keresztségét még nem ismerték, sőt még azt sem hallották, *„hogy ha vagy-on-é Szentlélek”* (Apcsel 19:2). Pál pedig mint nagyszerű tanítójuk, csakhamar még több igazságot megvilágított előtűnik az efézusiak őszinte öröme.

Pál efézusi szolgálata azonban kiváltotta néhány ember ellenállását. Bármilyen kiváló igehirdető volt, mégsem tudott mindenkit meggyőzni. Hogyan fogadta az ellenállást az apostol? Vajon miért?

Némelyek ugyan ellenálltak, de mégis elmondhatjuk, hogy egész Ázsia tartományában zsidók és görögök egyaránt meghallották az Úr üzenetét. Több mint két éven át tanított és prédikált Pál Efézusban, Isten pedig „*nem közönséges csodákat*” tett általa (Apcsel 19:11).

Az apostol igehirdetésének és gyógyításainak eredménye teljesen lenyűgözte az embereket. Sokan hittek szavára, megvallották bűneiket, és elfordultak a mágiától meg a varázslástól. Az okkultizmusnak hátat fordító efézusiak hatalmas mágiáit építették, és elégettek mindenféle ördögi mesterseggel kapcsolatos könyvet, mai áron kifejezve több millió dollár értékben (Apcsel 19:18-19). A legfontosabb mégis az volt, hogy „*az Úrnak igéje erősen nevelődik és hatalmat vesz*” (20. vers). Miközben azonban „*magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve*” (17. vers), mások a város lakói közül attól tartottak, hogy „*a nagy istenasszonyok, Dianának temploma is semmibe vétetik, és el is vész az ő nagysága*” (27. vers).

Olvasunk el Apcsel 19:18-19 verseit! Gondolkodjunk arról, mibe került ezeknek az embereknek, hogy elfogadták az új hitet! Fontoljuk meg, vajon nekünk mit kellene „mágián elégetni”?

PÁL SZOLGÁLATÁNAK HATÁSA (Apostolok cselekedetei 20:17-38)

Pál apostol három évet töltött Efézusban, majd onnan misszióútra indult Macedóniába, Görögországba és Tróásba. Úgy tervezte, hogy visszatér Jeruzsálembe. A hajó útitervében szerepel, hogy megálljon Milétoszban. Ez a város Efézusól körülbelül 50 kilométerre fekszik. Pál megkérte az efézusi gyülekezet vezetőit, látogassák meg, hogy búcsút vehessen tőlük. Ehhez a gyülekezethez mindig is különösen szoros kapcsolat fűzte az apostolt. Szeretének, ragaszkodásának mélységét jól tükrözi az is, amit búcsúbeszédében mondott (Apcsel 20:18-35).

Figyeljünk meg Pál életével kapcsolatban a következőket, majd indokoljuk meg, miért nélkülözhetetlenek a szolgálataiban!

1. Élete nyitott könyv volt, éppen úgy, mint szolgálata (18. vers)
 2. Őszinte szívvel szolgált (19. vers).
 3. Az igazságot hirdette a nyílvánosság előtt, és barátai körében is (20. vers).
 4. Zsidóknak és görögöknek egyaránt beszélt a Jézusba vetet hitről (21. vers).
 5. A szolgálatot fontosabbnak tartotta saját érdekeinél (24-26. vers).
 6. Hirdette Istennek az élet minden részére vonatkozó tanácsait (27. vers).
 7. A nyáj pásztorkodásának feladatát másokra bízta, és figyelmeztetett a szolgálattal járó veszélyekre (28-31. vers).
 8. Hitte, hogy Krisztus saját vérén váltotta meg az egyházat (28. vers).
 9. Hitt abban, hogy önfeltartónak kell lennie (33-35. vers).
- Pál az efézusi hívőket hozzáértő gyülekezeti vezetők gondjaira bízta (17. vers). Amikor megbízta Timóteust a lelkesítő szolgálattal, különösen a lelkére kötötte, hogy az efézusiak „*ne tanítsanak más tudományt, se mesékkel és végehossza nélkül való nemzetiségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, amelyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által*” (1Tim 1:3-4).
- János, a szeretett tanítvány is az efézusi gyülekezetben szolgált, és tanácsaival erősítette azt (lásd: E. G. White: Jézus élete, 153. old.). Ireneus, az őskeresztény egyházatyja (kb. Kr. u. 130-200) arról számolt be, hogy János efézusi tartózkodása idején írta le evangéliumát (Against Heresies, 2.22.5; 3.1.1). Az idős apostol efézusi tartózkodása már önmagában is nagy erő és öröm forrása lehetett a gyülekezet tagjai számára.

Olvasunk el újra Pál Apcsel 20:18-35 verseiben feljegyzett búcsúbeszédét, és imádkozzunk! Mely része hat ránk legjobban, és mit tanulunk belőle! Gondolkozzunk el azon, hogyan járíthatnak életünkön Pál tanácsai, és hogyan erősíthetők az Úrral való kapcsolatunkat!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Olvassuk el Jel 2:1-7 verseit! Figyeljünk meg, mit üzen Isten az elézusi gyülekezetnek elismerésként és figyelmeztetésként Vonatkozhat ez az üzenet saját gyülekezetünkre?

Olvassuk el Az apostolok története 27-28. fejezetét (186-196. old.)! Figyeljünk meg azt is, milyen problémákkal kellett szembenézni az Elézusban végzett evangélizáció során!

Apollós Akvila és Priscilla „tanítása nyomán jobban megértette a Szentírás üzenetét, és így vált a keresztény hit egyik leghatékosabb védelmezőjévé. Más szóval tehát, a magasan képzett tudós és lebilincselő szónok a sátorkészítés szerény munkájában foglalatos keresztény pár tanításából ismerte meg még tökéletesebben az Úr útját” – (Ellen G. White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1063. old.).

„Napjainkban a spiritusza médiumok, látnokok és jóvendőmondók hasonmásai a pogány idők varázslóinak... Ha a fátylat szemünkről fellebbenthetünk, láthatatánk a gonosz angyalokat, hogy minden furlangjukat csalásra és pusztításra használják” – (Ellen G. White: Az apostolok története, 191-192. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI!

1. Minden korszaknak és minden embernek meg kell vívnia ugyanazt a harcot: választania kell Diana és Krisztus között. Mi vette át a mai ember életében Diana szerepét? Mit tehet a gyülekezet azért, hogy az emberek igazán értsék döntésük fontosságát? Mit tehet szombatiskolai csoportunk, nehogy gyülekezetünk tagjai lassacskán belesodródjanak Diana tiszteleibe, bármilyen formában jelentkezzen is az?
2. Olvassa fel valaki Pál apostolnak az elézusi hívőkhöz szóló búcsúbeszédét ApCsel 20:18-35-ben! Beszéljük meg, mi jut eszünkbe Pál szavairól!

Olvassunk ismét azokról, akik elégettek könyveiket (lásd: a szerdai tanulmány)! Nem túlzás azért ez mégis, hiszen könyvekről volt szó? Milyen tanulságot vonhatunk le tőlükből? Beszéljessünk arról a csoportban, hogy tapasztal-e már valaki hasonlót, amikor is az Úrért el kellett égenie valamit! Mi volt az? Mi készítette őket erre a döntésre? Örülnek, hogy megtették vagy inkább bánkódnak?

Egy érdeklődő ember

Budapesten a Kodály köröndön járva elmerengtem, látva a rügyező tákat a napsütésben. Éppen hazafelé tartottam, miután meglátogattam az egyik kedves ismerősömet. Kaptam tőle egy könyvet, Ernest W. Marter: Prófécia és történelem címmel. A könyv túl nagy volt ahhoz, hogy táskámba tegyem, ezért a hónom alá vettem, és úgy mentem le a kis földalattihoz a lépcsőn. Velem szemben jött felfelé egy hölgy, majd megfordult és utánam szólt: „Bocsánati Megengedné, hogy egy pillanatra belenézzek a könyvébe?”

„Természetesen!” – válaszoltam, és átrnyújtottam neki a könyvet.

„Igen, hallottam már erről az írásról!” – mondta. „Tudja, csak egy a lényeg, egy dolog fontos igazán, hogy jók legyünk. Ha ezt megtesszük, mindent megtettünk!”

Meglepett ez az álláspont. „Igen – feleltem –, nagyon fontos, hogy jó emberek legyünk, de ez még nem elég.”

„Mégis, mire volna még szükség?” – kérdezte a hölgy.

„Hinni Istenben és ismerni üzenetét, a Szentírást, a parancsolatait megtartani” – válaszoltam.

„Igen, igen, de az nagyon nehéz!”

„Nem nehéz annak, aki Jézust megismerte, hiszen Ő segíti” – bátorítottam.

A hölgy letért az újáról, és egy darabig együtt folytattuk az utat. Olyan jól elbeszélgettünk a hit mélységeiről, hogy szinte észre sem vettük, már eltelt egy óra. Úgy éreztem, a hit szikrája lángra lobbant szívemben. A Teremtő hozzánk küldi az evangéliumra éhezõ embereket.

Emberi kapcsolatok

Efézusban

E HETI TANULMÁNYUNK: Ésaías 14:12; Apostolok cselekedetei 26:9-19; Róma 1:7; 1Korinthus 1:3; Galata 1:11-17; Efézus 3:11-12; Kolossé 1:20-21; Jelenések 12:7

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban” (Ef 1:3).

Hála a gyülekezet közösségéért. Amint az elmúlt héten is emlegettük: Pál a harmadik misszióújsa végéhez közeledve, amikor Jeruzsálem felé tartott, elmondta efézusi barátainak, hogy *„nem látjátok többé az én orcámat”* (Apcsel 20:25). Igaza is lett, hiszen hamarosan letartóztatták, majd bebörtönözték Rómában. A pogányok apostolának a misszió frontvonalától távolabb kerültve, a császárt fogságában volt ideje visszaemlékezni életére (Ef 3:8).

A börtön magányában írta meg leveleit Filippi, Kolossé gyülekezetének valamint Filemommak és az efézusi gyülekezetnek, miközben örömmel gondolt arra, milyen nagyszertű a Jézusban való közösség.

Az efézusi gyülekezetnek szóló levélben sem a tantételekkel, sem a társadalmi problémákkal nem foglalkozott, kizárólag a Krisztusban való közösség, az emberi kapcsolatok és az egység miatti örömet fejezte ki. Nagyszerűen megfogalmazta hálóját, dicsőítette Istent mindazért, amit Krisztusban tett az egyház létrehozásával.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért volt annyira biztos Pál abban, hogy Isten hívta el? Hogy határozhatnánk meg, ki az apostol? Mit jelent szentnek lenni? Mit jelent a Bibliában a béke fogalma? Mit értett Pál a Krisztusban kifejezés alatt?

A SZERZŐ: PÁL

„Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívó szenteknek” (Ef 1:1).

Pál már levele kezdetén apostolnak nevezte magát. Az ókori görög nyelvben a szó jelentése követ, nagykövet, hírnök. Ezek a szavak pontosan illenek Pál életére és szolgálataira, hiszen valóban fontos üzenetet közvetített.

Az evangéliumok az apostol szót szinte kizárólag a tizenkét tanítványra használják, akiket Jézus elhívott, és elküldött a szolgálatra (lásd: Mt 10:2-4; Mk 3:14-19; Lk 6:13-16). Annak ellenére, hogy Pál nem tartozott a tizenkettő közé, mégis ezzel a kifejezéssel utal magára az efézusi levélben és még számos más helyen. Ez is azt jelzi, hogy biztos volt elhívásában.

Miért és hogyan érvelt apostoli tekintélye mellett Pál?

Gal 1:1 _____

Gal 1:11-17 _____

1Kor 9:1-2 _____

Apcsel 26:9-19 _____

Pál számára sosem volt kérdéses, hogy Isten apostolnak hívta el. A Damasszkusz felé vezető úton történtek erősen emlékezetébe vésődtek. Ott hívta el Jézus, hogy Isten eszköze legyen a pogányok elérésére (Apcsel 9:15; 22:21). Attól a pillanattól kezdve nem a saját útját járta, hanem Jézus szolgálója lett. Isten akarta, hogy apostol, követ, küldött legyen, aki Jézus Krisztus hírnöke. Pál teljes szívvel elfogadta a hívást, és attól kezdve élete egészen megváltozott. De nemcsak az ő élete, hanem az egyház és a világ is megváltozott ezután.

Pál drámái megtérési élményen esett át a damasszkuszi úton, amelyhez hasonlót nem sokan éltek át még azok közül sem, akiket Isten elhívott. Isten ma is választ magának hírnököket.

Hogyan hívott el Isten? Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné, milyen feladatot szánt nekünk az Úr?

A CÍMZETTEK: AZ EFÉZUSI SZENTEK

A levél „*az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek*” (Ef 1:1) szól. Az öskeresztény egyházban általánosan elfogadták, hogy az efézusi gyülekezetnek szól ez a levél, noha néhány fontosabb régi kódexből kimaradt az Efézusban szó. Emiatt vált néhány kutató számára kérdésessé, hogy eredetileg valóban az efézusiaknak írta-e levelét Pál. A konzervatív teológusok általában elfogadják, hogy a címzettek az efézusiak voltak, majd az üzenetet továbbküldték más ázsiai gyülekezeteknek is. Ez magyarázatot ad arra, hogy miért hagyott ki Pál minden személyes utalást a helyi emberekre vagy problémákra vonatkozóan. Helyette Krisztus tetteinek kozmikus hatását melátta, beleértve Isten munkáját a mennyekben, Krisztus keresztváltását valamint az egyház tuskodását „*fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen*” (Ef 6:12).

Pál a leveleiben elég gyakran használja a „szentek” kifejezést. Az Újszövetségben összesen 61 alkalommal fordul elő ez a szó, és ebből 39-szer Pál írásaitban. Az alábbiakban felsoroltunk öt ilyen esetet. Tanulmányozzuk mindegyiket, és vizsgáljuk meg, milyen vonatkozásokban utal a szentségre! Jel 14:12; 1Kor 1:2; Ef 4:12; Ef 5:3; Kol 1:26

A szent szó nem valamiféle lelki eltre utal, hanem minden hívőre vonatkozik. Szó szerint annyit jelent, mint elkülönített, itt pedig: Krisztus Jézusban elkülönített a belé vetett hitre. Az újszövetségi szóhasználatból idegen az a gondolat, miszerint a szentek büntetlenek vagy erkölcsileg tökéletesek volnának. Fontos, hogy a szentek „megtartják az Isten parancsolatait és Jézus hitét” (Jel 14:12), a hangsúly mégsem az erkölcsi tökéletességre, hanem a Jézushoz való hűségre kerül. Krisztus kegyelme által megváltást nyert ember a szent. Az efézusi szentek Krisztus Jézusban vannak. Kétös állampolgár, aki elfogadta Krisztust: Efézusban és Krisztusban él. Othona ez a világ, de az eljövendőnek is polgára.

„Egy kislány az istentiszteleten látta az ólomüveg ablakokat a templomban. Amikor megkérdezte tőle, ki a szent, így válaszolt: ‘az a szent, akin át sugarzik a fény’. Az a szent, akinek Jézusra mutat egész élete: beszéde, tettei, magatartása és emberi kapcsolatai is” – (Life Application Bible Commentary, Ephesians, [Wheaton, Ill.: Tyndale House, 1996.] 4. old.). Mennyire mutatnak Jézusra tegnapi tetteink és szavaink? Van valami, amit másképp csinálhánk?

KEGYELEM ÉS BÉKESSÉG

„Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (Ef 1:2).

Pál legtöbb levelet szokás szerint a „*kegyelem... és békeség*” üdvözléssel kezdi (Róm 1:7; 1Kor 1:3; 2Kor 1:2; Gal 1:3; Fil 1:2; Kol 1:2 stb). A görög szó, amit itt a kegyelemre használt más, mint a megszokott köszöntés. Nem egy általános jókívánság a másik ember egészségére és jólétére vonatkozóan. Ahelyett, hogy olvasóinak jó egészségét és minden jót kívánt volna, Pál a kegyelemre egy olyan görög kifejezést használt, ami a keresztény szóhasználatban új jelentést kapott. Utalás volt arra, hogy az érdemtelen bűnösöket Isten jóindulataival veszi körül. Egyedül Isten szeretete által és az Ő kezdeményezésére menekülhet meg bárki is a bűntől. Ezt a gondolatot Pál később is hangsúlyozta: „*Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töltetek van: Isten ajándéka ez*” (Ef 2:8). A kegyelem mellett Pál még békeséget is kívánt olvasóinak.

Krisztus halála és feltámadása új jelentést adott a békeség fogalmának. Az Isten és ember, valamint az ember és ember kapcsolatának kapuit szélesre tárva új tapasztalatokhoz vezet. Olvassuk el a következő szövegeket: Jn 14:27; Róm 5:1; Ef 2:14–15; 6:15! Hogyan értelmezhetjük a békeség fogalmát az itt felsorolt részekben?

A kegyelem és a békeség egyaránt „*a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól*” (Ef 1:2) ered. Ebben a versben is az látszik, hogy Krisztus egyenrangú az Atyával, tehát a Szentírásban itt is Jézus isenségétől olvashatunk. Jézus nélkül Isten kegyelme nem nyilvánulhatott volna meg az emberek között, sőt az Isten és a bűnösök közötti békeség sem válhatott volna lehetővé. Ebből eredően az efézusi levélben az a leghangsúlyosabb, hogy mit tett értünk Isten Krisztusban. Ő a váltáságunk, Krisztus kegyelme miatt üdvözülhetünk. Ő a békeségünk, hiszen általa kerülhetünk új kapcsolatba az Úrral.

Hogyan tapasztalhatjuk Isten békeségét? Miben különbözik ez a világ nyújtotta békeségtől? Mit kellene tennünk azért, hogy jobban megismerjük és átéljük azt a békeséget, amit Isten kínál?

EGYSÉG

„Megismeretlén velünk az Ő akaratiának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, az időkr teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek a földön vannak” (Ef 1:9-10).

Figyeljünk meg, hogy a versek fő témája az egység. Milyen egységet akar az Úr? Jobban fel tudjuk mérni az egység fontosságát, ha ismerjük a nagy küzdelem gondolatkörét, amelyhez hozzátartozik Lucifer bukásának története is? (Lásd még: Jel 12:7; Ésa 14:12; Kol 1:20-21)

Pál e két versben levele központi témájaként említi az egység gondolatát. „Levetel olyan gyülekezetnek írta, amelynek tagjai zsidók és görögök, ázsziatok és európaiak, rabszolgák és szabadok voltak. Ez is azt példázta, hogy a darabjaira hullott világ Krisztusban válik majd újból teljes egészé. Ennek megvalósulásához elengedhetetlen az emberek, a családok, a gyülekezetek és..Isten egész világegyetemenek egysége” - (Ellen G. White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 995. old.).

Pál szerint kétféleképpen értelmezhető az egység gondolata. Az egyik az egyházzal kapcsolatos, ahol zsidók és pogányok egy testület tagjaivá váltak. A másik értelmezés egyetemes, amely szerint mennyen és földön minden a Krisztusban való végső egység felé halad.

Az emberek közötti ill. a világegyetemet összekötő egység forrása, indítók és kiváló eszköze nem lehet emberi igény, képesség, és nem található a természet semmiféle evolúciós, történelmi vagy gépiesen működő folyamataiban. Az elézusbelleknek írt levélben Pál nemesebb, biztosabb útra utal: Az apostol kifejtette, hogy Isten gondolata és akarata biztosítja a világegyetem igazi egységének megvalósulását. Minden előtte halad „*az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában*” (Ef 1:9).

Pál azt is elmondta az elézusi híveknek, hogy az egyetemes egységnek a keresztény egyházon belül már itt és most létre kell jönnie.

Miért olyan fontos az egyház egysége? Mi történtik, ha megoszlás, elmentél és széthúzás üti fel a fejtét a közösség sorai között? Ki sérül ilyenkor? Milyen hatása lesz a széthúzásnak? Milyen konkrét tettekkel segíthetjük elő mi magunk is az egység légkörének kialakulását a gyülekezetünkben?

A KULCSSZÓ: KRISZTUSBAN

Pál írásában közel 200 alkalommal fordul elő a Krisztusban kifejezés, illetve ennek valamilyen változata. Az elézusi levélben ez egy olyan kulcsszó, ami annak mélységét érzékelteti, hogy Pál megértette, milyen sokat tett Isten értünk és az elbukott világért Krisztus élete, halála és feláldozása által. A levélben harmincnál is többször fordulnak elő a Krisztusban, az őbenne vagy az akben szavak. Ezeknek többsége arra utal, hogy Krisztus által valóstította meg Isten eredeti szándékait a teremtésben, a történelemben, a megváltásban és a helyreállításban.

Pál tehát nemcsak Krisztus emberi testben végzett küldetésének jelentőségét ismeri el, hanem nagy bátorsággal jelenti ki azt is, hogy Krisztus nélkül nem juthatnánk üdvösségre, nem válhatnánk Isten gyermekeivé. Nélküle nem nyerhetnénk bűnbocsánatot, nem fordulhatnánk Istenhez, nem mutatkozhatott volna meg Isten szeretete, nem lenne egyház, nem következhetne be az egész világegyetem helyreállítása és nem lenne jövő sem. Így tehát az elézusi levél minden tekintetben Krisztus-központú irat. Jézust dicsőítő ének, hiszen nélküle csak „*idegenek*” és „*távovalók*” volnánk (Ef 2:12).

Mi történt értünk Krisztusban a következő versek tanúsága szerint? Kol 1:13-14; Ef 3:11-12; Ef 1:7; Ef 1:10-11; 2Kor 5:19; Kol 2:10

Keresztényként egyedül Krisztusban kaphatunk meg mindent, amink csak van vagy amire vágyunk. Krisztus megtette értünk, amit semmiképp sem tehetünk volna meg önmagunkért. Ezért tartozunk neki olyan sokkal, ezért illeti meg őt az első hely életünkben, és emiatt kell alárendelnünk az akaratunkat neki. Nincs bocsánat arra, ha az ember visszautasítja Krisztust és mindazt, amit Ő jelent. Ha elvetjük Jézust, az életet vetjük el!

Krisztusé a fő hely életünkben, aki kimondhatatlanul fontos számunkra, hatása mindenre kiterjed. Elengedhetetlen, hogy Ő álljon otthonunk, munkánk, értékrendünk és isteniszterületünk középpontjában. Krisztusban mindent lehetővé tett Isten.

Ha Krisztus bennünk lakozik, mindez valósággá válik. Mit kell megváltoztatnunk az életünkben ahhoz, hogy valóban Isten maradjon a középpontban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA. Pál apostoli küldetéséről: „Pál ügyesen igényt tartott tisztességére, mint Krisztus apostola. Kijelentette, hogy apostolsága nem emberekől, nem is emberek által kapta elhívását, hanem Jézus Krisztus által, és az Atya Isten által, akit feltámasztotta Jézust a halottak közül” (Gal 1.1). Nem emberekől, hanem a menny legmagasabb tekintélyétől kapta megbízását. Ezt a tisztességet a Jeruzsálemi gyűlés is elismerte, amely döntésnek Pál eleget tett a pogányok közötti munkájában” – (Ellen G. White: Az apostolok története, 255. old.).

Az egyszerűről: „Mikor az embereket nem a kényszer vagy önérték köti egymáshoz, hanem a szeretet, akkor életükben egy olyan befolyás érvényesül, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egyszerűség megvan, az annak bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új éleletek gyökereztek meg. Ez azután abban is megmutatkozik, hogy az isteni természet ellenáll a gonosz levegőbeli hatalmasságoknak, és hogy Isten kegyelme legyőzi az ember szívében lakozó önzést” – (Ellen G. White: Jézus élete, 585-586. old.).

Krisztus munkájáról: „Krisztus megváltói munkája igazságot szolgáltat Isten uralmának. Megtudja a világ, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sőtán vádjai alapatalannak bizonyulnak; jelleméről lehull a lepel. A lázadás soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világ-egyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva van. Az önfeláldozó szeretet elérhetetlen kötelezővel egyesíti a föld és a menny lakóit Teremtőjükkal” – (i. m. 18. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Mit felelhemenék, ha valaki ezt mondaná: „Átadtam szívem Krisztusnak. Hiszem, hogy meghalt bűneimért, és képességeim szerint mindent meg is teszek, hogy engedelmeskedjen akarataának. Vajon miért nincs béke mégsem a szívemben?”
2. Van olyan probléma a gyülekezetünkben, ami megosztja a tagokat? Mit tehet szombatiskolai csoportunk az egyszerűért?
3. Beszélgessünk a csüörtörtői részben felsorolt bibliaströvegekről, amelyek arról szólnak, hogy Isten mi mindent tett értünk Krisztusban! Válasszunk egy gondolatot, ami a legtöbbször jelentő számunkra, és mondjuk el azt is, miért tartjuk olyan fontosnak a kiemelt szöveget!

Papírsebkendőre írt telefonszám

A röntgenosztályon várakoztam, amikor elhaladt előttem egy tolószékben ülő hölgy, nehezen forgatva széke kerekéit. Felálltam és elsegítettem oda, ahová igyekezett. Miután végzett, visszasegítettem. Kért, hogy mellem ülhessem. Nehézkösen kiszállt a tolószékből és leült a padra. „Milyen vizsgálatra vár?” – kérdezte.

„Gyomorörtöngésre – válaszoltam –. A gipszkása miatt nem lesz kellemes dolog!”

„Ó, nem kell félni! Nekem már többször is csinálták.”

„Nem félek! – válaszoltam. Hívó ember vagyok, tudom, hogy a Teremtő megsegít.”

„Én is az vagyok – mondja –, olvassom is a Bibliát, csak nehezen értem. Főleg a jövőndőlések nehezen érthetők.”

Beszélgetni kezdünk, majd megkérdeztem: Megengedi, hogy elmondjam, hogyan kell értelmezni pl. Dániel könyvéből egy próféciát?

„Örülnek neki!” – válaszolta.

Elmondtam nagyon röviden a következőket: Nabukodonozor babiloni király álmában egy hatalmas álló szobrot látott, amelynek arany feje, ezüst melle, réz hasa, lábszára vasból, lábujjai részint cserépből voltak. Majd egy kő leszakad, a szobor elé repül, és darabokra zúzza azt, a kő pedig betölti a földet. A megfejtés pedig így szól: az arany feje te vagy, ó, király, Babilon. Az ezüst melle Médo-Perzsia, a réz has Görögország, majd következik a Római Birodalom. Ezek mind-mind beteljesedtek. A vas és cserépb korszakában vagyunk, jön majd a kő, az Úr Jézus Krisztus, betölti az egész földet, és igazságot hoz.

„Ó, ezt nekem így még soha senki nem mondta el!” – mondta leplezetlen lelkesedéssel az asszony. Ekkor nyílt az ajtó, és éppen őt szólították. Elindult, de visszalépett, és hangosan egy telefonszámot mondott nekem, amit én azonnal a kezemben lévő papírsebkendőre írtam. A bemutatkozás akkor történt, amikor felhívam a hölgyet telefonon. A fenti témát tetőnyomásoltattam bővebb magyarázattal együtt, és elküldtem neki. Baráti kapcsolatot alakult ki közöttünk. Az Úr ismét küldött hozzám valakit, aki keresi az igazságot.

N. N.

Mit tett értünk Isten?

E HÉTTI TANULMÁNYUNK: I Korinthus 2:7; Róma 8:15-16; Efézus 1:3-14; 1 Péter 1:20; Jelenések 13:8

„Akiben van a mi váltáságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint” (Ef 1:7).

Hála és könyörgés: A görög eredetiben Ef 1:3-14 egyetlen hosszú mondat, amelyben az apostol a keresztény teológia fő gondolatait említi meg: többek között azt is, hogy a Szentháromság is részt vett az egyház, azaz Isten földi családjá megalapításában. Az Atya Isten „*magának kiválasztott minket Őbenne [Krisztusban] a világ teremtése előtt*” (4. vers). Jézusban „*van a mi váltáságunk az Ő vére által*” (7. vers). A Szentlélek pedig biztonszágot ad, gondoskodik arról, hogy elnyerhessük hervadhatatlan örökségünket (13-14. vers).

Pál kifejtette, hogy Isten ugyan cselekszik az emberiség történelmének és idejének keretein belül, de „*a mennyekben*” lakozik. Ez a kifejezés öt alkalommal fordul elő az efézusi levélben azzal kapcsolatban, hogy honnan jön az áldás (3. vers), hol tartózkodik a feláldozott Krisztus (20. vers), hol leszünk majd mi is (2:6), hol nyilatkoztatja ki Isten szándékait az egyháznak (3:10) és honnan származnak a sötétség erői, amelyekkel tuskodnunk kell (6:12).

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mit jelent az eleve elrendelés a bibliai nyelvhasználatban? Az efézusi levél szerint mit tett értünk Isten Krisztusban? Mit ért Pál azon, hogy Isten gyermekeivé fogad minket? Hogyan váltotta meg Krisztus az embert?

A KIVÁLASZTOTT

„Aszerint, amint magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szertel által” (Ef 1:4).

Pál kifejtette: Isten határozta el már eleve, hogy létrehívja az egyházat (Ef 1:4-5). Isten megválasztási terve és a megválogottakkal való szándéka nem a véletlen műve. Már az idők kezdete és a teremtés előtt készen állt tervével. Gondolatban megfogalmazta célját, hogy kiválaszja az embert Krisztusban. Isten már akkor látott minket a Krisztussal való kapcsolat által, amikor még nem is léteztünk, és ezért fogadható gyermekeivé. Ebből következik, hogy nem is biztosítja üdvösségünket, amik vagyunk vagy amit teszünk. Nem befolyásolhatjuk Istent, nem juthatunk el Istenhez saját erőfeszítéseink által. Valójában amikor még nem is léteztünk, Istennek már akkor is szándékában állt üdvösségre juttatni minket. Azt akarta, hogy amikor megszületünk, ne keljen mást tennünk, csak ellogadni, amit Krisztus felkínál.

Hogyan világítják meg a predesztináció, azaz az eleve elrendelés kérdését a következő szövegek? IKor 2:7; Ef 1:4-5; Ef 3:11; 1Pt 1:20; Jel 13:8

Sokakat összezavar az a gondolat, hogy Isten előre kiválasztotta az embert az üdvösségre, mivel ebből arra következtetnek, hogy akkor másokat bizonyára a kárhozatra szánt. De a Bibliából nem ezt a tanítást ismerhetjük meg. Valójában az Isten szándéka szerint előre elkészítette a megválasztási tervet azért, hogy mindenki üdvösségre jusson (1Tim 2:6; 2Pt 3:9). Már a világ kezdete előtt elhatározta a minden emberre kiterjedő megváltási tervet. Azt azonban nem döntötte el, ki-ki egyénileg hogyan fogadja majd tervét. Isten előre tudja, mi lesz a sorsunk, ám ez nem ugyanaz, mintha Ő határozná meg azt, hogyan döntünk. Krisztus értünk hozott áldozata következtében ajánlja fel Isten az üdvösséget nekünk, és ezt a tervét már a teremtés előtt megalkotta az Úr. Egyedül az a kérdéses, mi hogyan fogadjuk ajánlatát.

Isten már a teremtés előtt azt akarta, hogy üdvösségre jussunk, azaz eredeti terve szerint örökké vele legyünk a mennyben és az újáteremtett földön. Gondolkodjunk el azon, mit jelent személy szerint nekünk ez az áldott reménység! Adjunk hálát Istennek a megváltás ajándékáért! Beszélgessünk erről is a szombatiskolai csoportunkban!

ADJUNK HÁLÁT ISTENNEK, MERT GYERMEKEIVÉ FO-GADOTT (Efézus 1:4-6)!

Olvasunk el Ef 1:4-6 verseit! E versek szerint mi az a három dolog, amit Isten megtesz értünk? 4. vers; 5. vers; 6. vers

Amikor Isten már a világ teremtése előtt megalkotta a megváltási tervet, gondolt az egyházra is. De kikből áll majd az egyház? Isten családjának kik lesznek tagjai? Ef 1:4-ben Pál részben megadta már a választ: azok, akiket Isten kiválasztott Krisztusban, hogy „szentek és feddhetetlenek” legyenek, és szeretetben járjanak. A Krisztusban való kiválasztás nem jelenti Isten ön-kényes döntését, hanem azt fejezi ki, hogy Isten megteremtette a lehetősé- get, és elérhetővé tette az üdvösséget az egész világ számára. Ezt azonban csak azok nyerik el, akik igényt tartanak rá.

Az üdvösség és az örök élet Isten ajándékaként minden ember számára elérhetővé vált Jézusban (Jn 3:16; Ef 2:8-9), de csak az üdvözül, aki „hiszen *Öbenné*”. Isten előre elhatározta, hogy az ajándékot mindenki megkaphatja. A döntés viszont a miénk, hogy igényt tartunk-e Isten felajánlására.

Ehhez Pál még hozzáfűz egy gondolatot. Isten eleve elhatározta, hogy Jé- zus Krisztus által gyermekeivé fogadja azokat, akik elfogadják a felkínált üd- vösséget Jézusban (Ef 1:5). Tehát nem mondhatjuk, hogy Isten kiválasztott némelyeket, másokat pedig kárhozatra rendelt. Akik elfogadják, amit Krisz- tus értük tett, egyszerűen beteljesítik, amit Isten már kezdetől fogva elter- vezet velük kapcsolatban.

Figyeljünk meg, mennyire hangsúlyos a gyermekké fogadás gondolata (5. vers)! Miért ezzel a kifejezéssel akarta érzékelteni Pál, hogy mit tett értünk Isten (lásd még: Róm 8:15-16; Gal 3:26-29; 4:5)?

Isten gyermekei alkotják az egyházat. Akik nem lettek Isten gyermekei, azok árva és tékozlók. Bűneik miatti nem tagjai Isten családjának és azért, mert el- döntötték, hogy megmaradnak az Isten elleni lázadás útján. Amikor azonban elfogadják Isten eleve elrendelt ajándékát, az Úr őket is befogadja családjába. Ettől kezdve velük is létrejön a szereteten alapuló családi kapcsolat.

Mi motiválja tetteinket az általunk szeretett emberek irányába? Milyen legyen kapcsolatunk Istennel, aki gyermekeivé fogadott? Segítenek em- beri kapcsolataink abban, hogy jobban megérthessük ezt?

MEGVÁLTÁS KRISZTUSBAN (Efézus 1:7-8)

Hogyan részesülhetünk a megváltásban Ef 1:7-8 versei szerint? Nyer- het-e üdvösséget bárki is veráldozat nélkül (lásd még: Zsid 9:22)?

A megváltás azt jelenti, hogy a szolgálja felszabadul, ha valaki kifizeti érte a váltságdíjat. A Szentírásban a megváltás azt jelenti, hogy Isten Krisztusban megváltotta az embert a bűn rabságából. Krisztus kereszten kiontott vére nemcsak a bűnbocsánatot, de a megváltást is lehetővé tette a bűnös számá- ra, és azt, hogy Isten befogadja családjába (Gal 4:4-6; Ef 1:7-8). Krisztus nélkül ezek közül egyik sem történhetne meg.

A bűnbocsánat nekünk semmibe sem kerül, hiszen nem is határozhat- nánk meg az árát, és meg sem tudnánk fizetni. Isten azonban igen sokat áldo- zott azért, hogy megbocsássa bűneinket - Jézus vérével fizetett érte. A bűn ter- mészetéből lákad, hogy halált hoz. A bűnösnek kellene meghalnia, de helyet- te valaki más halt meg. Az öszöveteségi áldozati rendszerben Isten akkor adott bűnbocsánatot, ha a bűnös kiontotta egy állat véréit. Az áldozati rendszer elő- remutatott arra a napra, amikor Krisztus, az Isten báránya „elveszi a világ bű- nit” (Jn 1:29). A kereszten Jézus a mi bűneinkért fizette ki a váltságot. Kion- tott vére szerezte meg a bűnbocsánatot (Róm 5:8-9; Ef 2:13; Kól 1:20).

A kereszti tette lehetővé megváltásunkat és azt is, hogy Isten gyermekei- vé fogadjon „*az Ö kegyelmének gazdagsága szerint, melyet nagy bőséggel hozlált velünk*” (Ef 1:7-8). Pál harszor használta a „*gazdagsága*” szót az Efézusi le- vélben (Ef 1:7-18; 2:4, 7; 3:8, 16). Lehet, hogy sok tekintetben szegények va- gyunk és nyomorgunk, de bővölködünk Isten kegyelmében! Megszabadul- tunk a bűntehertől!

Egyszer valaki megkérdezett egy gazdag gyáros, mennyi pénzzel lenne élé- gedett. „*Akkor, ha mindig egy kicsivel több van, mint annennyi volt!*” - felelte a mul- timilliomos. Ha egy keresztyénnek tesszük fel ugyanezt a kérdést, ezt a választ kapjuk: „*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az Ö gazdagsá- ga szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban*” (Fil 4:19).

„A kegyelem meg nem érdemelt jóindulat. A hívó nem a saját érdemeire való tekintettel igazul meg, hiszen nem adhat semmit az Úrnak. Isten a megváltás által igazítja meg az embert, és ezt a mennyei törvényszéken a bű- nös helyetteseként és kezeseként álló Krisztus Jézusban nyerhetjük el” - (Ellen G. White: Selected Messages, 1. köt. 398. old.). Tanuljunk meg ezt az idézetet! Segítségünkre lehet, különösen akkor, ha üdvösségünk miatti aggó- dunk, ha elcsüggedünk vagy ha kétségek gyötörnek.

A TITOK (Efézus 1:9-12)

Olvassuk el Ef 1:9-12 verseit! Figyeljük meg, hányszor említi Pál ebben a néhány versben, hogy Isten akarata vagy célja megalósuli! Ez a gondolat fordul elő a fejezet első nyolc versében is! Hogyan erősíti bizalmunkat, hogy Isten valóra váltja velünk kapcsolatos szándékait?

Isten népének bőven van oka dicsérni az Urat: a kiválasztásért, az Isten családjába való befogadásért, a megváltásért, a bűnbocsánatért és azért, hogy ellogad minket. A mai tanulmányunk még egy dolgot említ: Isten megismertette velünk akaratának „titkait az Ő jó kedve szerint” (9. vers).

A tiok szót hatszor használja Pál az efézusi levélben. A görög szónak kétféle jelentése is van. Az első: valami titkos dolog, amit csak néhányan ismernek; a második: valami korábban titok volt, de Isten mostamra felfedte. Pál a második értelemben használja a szót.

Mi „az Ó akaratjának titka”, amiről Pál Ef 1:9-12 verseiben beszél?

Az efézusi levél 3. fejezetében Pál kifejti, hogy Isten terve volt a zsidók és pogányok egy közösségbe forrasszása. Más szóval úgy is mondhatnánk, hogy egészségessé akarja tenni az emberiséget, megsztoitságtól mentessé, elválasztó falak nélküli gyülekezetté. Am ennek a titoknak létezik egy másik oldala is. Amit Krisztus elvégzett a kereszten, tehát hogy a zsidókat és pogányokat egy közösségbe vonja, még csak az előíze annak, amit Isten „előve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindenket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak” (Ef 1:9-10). Ahogyan az időnek teljességében (Gal 4:4) Isten elküldte Fiát egyesíteni a zsidókat és a pogányokat, az is szerepel a tervében, hogy mindent egységbe forrasszon Krisztusban (Ef 1:10).

„Isten szándéka, hogy visszaállítsa a felbomlott egységet, aminek szükségképpen Krisztusban kell megörténnie, mert Ő a közponja mindennek... A bűn megtörté a világegyetem egységét. Isten akaratának titka Isten terve arra nézve, hogy a megfelelő időben helyreállítsa az egységet, mégpedig Krisztusban. Akkor ér csúcspontjára ez a tiok, amikor a nagy küzdelem lezárul, és Krisztusban egységre jut mennyen és földön minden. Ekkor mindenkéi elismeri, hogy tökéletes az Istenég jellemé” – (Ellen G. White magyarázatai, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1000. old.).

ZSIDÓK ÉS POGÁNYOK (Efézus 1:11-14)

Ef 1:11-13-ban Pál megemlíti egy példát az új egységgel kapcsolatban, amely a zsidók és pogányok között alakult ki Krisztusban. Különbséget tesz a mi és a ti között: „vetük is az örökséget” (11. vers); „mi, akik már korábban is Krisztusba vetettük reménygünket” (12. vers, kaolikus fordítás); „akiben ti is, minekudana hallottatok az igazságnak beszédét... hitetitek is” (13. vers). A „mi” itt a zsidókból lett keresztényekre utal, mert Pál is közülük való volt, a „ti” pedig a pogányokból lett keresztényekre vonatkozik.

Milyen értelemben jöttek előbb a zsidók? Isten először őket választotta népének (5Móz 4:20; 9:29; Zak 2:12). „...:reájok bizta az Ó beszédet” (Róm 3:2). Nekkik hirdettetett először az evangélium (Róm 1:16), és így először ők hittek Jézusban (Jn 1:11; 8:31; ApCsel 1:8; 3:26).

Pál nem a zsidó keresztények felsőbbrendűségére gondolt, amikor megjegyezte, hogy előbb tertek hitre a zsidók. Ef 1:13-ban azt írta a pogányokból lett keresztényekkel kapcsolatban, hogy „ti is...hitetitek”, és a Szentlélek lett a záloga „a mi [a zsidókból és pogányból lett keresztényeknek egyaránt] örökségünknél” (14. vers). Isten országában senki nem juthat kiemelt helyhez azáltal, hogy előbb ismerte meg vagy fogadta el Krisztust. Nem az a lényeg, mikor fogadjuk el az evangéliumot, inkább az, hogy hűségesen kitartunk-e mellette!

Pál a Szentlélek munkájára utalva hangsúlyozta, hogy biztos az örökségünk. A Szentlélekkel kapcsolatban három meghatározást mondott el. Először: az ígéremek Lelke. Isten Jézus által mindenkinék megígérte a Szentlélek ajándékát, aki megér és hisz (Lk 24:49; Gal 3:14, 16). Másodsor: a Lélek Isten pecséjfe. A pecsét a tulajdonjogot és hitelességet fejezi ki. Ha a Szentlélek bennünk lakozik, ez annak jele, hogy Istenhez tartozunk (lásd még: Róm 8:14-17; 2Kor 1:22). Harmadsor: a Lélek Isten záloga. A zálog szót fordíthatjuk még „foglalonak”, „biztosítéknak” is. A Lélek által Isten zálogot, foglalót adott, amivel jelzi, hogy úgy a zsidóknak, mint a pogányoknak tett minden ígéretét beteljesíti „az Ő dicsőségének magasztalásáért” (Ef 1:14).

Az Ef 1:13-14 verseiben megismerkedhetünk az üdvösségre jutás három alapvető lépésével. Olvassuk el ezt az igazsákaszt, majd írjuk le a folyamatait! Miben különböznek az olvasottak attól, amit mi értünk át? Tehetünk, esetleg változtatnánk valamit azért, hogy elmélyítsük és gazdagítsuk ezt az élményt? Ha igen, akkor mi volna az?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „A világ alapítása óta” (Jel 13:8): „Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve »ama tioknának kijelentése» volt 'mely örök időtől fogva el volt hallgatva» (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva... Nem Isten akarata bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egy szülőtt Fia feláldozására, »hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen« (Jn 3:16)” – Ellen G. White: Jézus élete, 13–14. oldl).

Az eleve elrendelés: „A mennyei tanácsban Isten megalálta a módját annak, hogy még ha törvénytisztezővé is lettek az emberek, ne keljen elveszniük engedelmességük miatt, hanem Krisztusba, mint helyettesükbe és zálogukba vetett hit által Isten gyermekei lehessenek, akiket akarata jótetszéséből előre kiválasztott magának Jézus Krisztusban. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön. [...] Akik elvesznek, azért vesznek el, mert nem engedik, hogy Isten gyermekeivé fogadja őket Krisztus Jézus által” – (Ellen G. White magyarázatai, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1114. oldl.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. A vasárnapi tanulmány alapján beszéljünk meg, ki miért ad halált, és miért dicsoítt Isten leginkább! Mit tanulhatunk egymástól?
2. Képzeld el, hogyan érezheti magát az az árva gyermek, akit egy szerető, gondoskodó család befogad, és épp olyan szeretettel vesz körül, mint a család többi gyermekeit! Mit tudhatunk meg ebből az Isten irántunk való szeretetéről és arról, hogy hogyan kell bannunk „testvéreinkkel”?
3. Beszéljünk meg, hogyan segíthetünk valakinek a gyülekezetben – talán egy új gyülekezeti tagnak, esetleg valakinek, aki elcsüggedt vagy a fiataloknak – megérteni, mit jelent Isten családja tagjának lenni!

A „katonaszökevény”

Isaszegen történt 1944-ben, 18 éves koromban. Özvegy édesanyámmal és három kiskorú testvéremmel laktunk együtt, amikor a második világháború hullámai hozzánk is elérték.

A kishírő kidobolta, hogy 18–60 éves korig minden férfi jelentkezzen a községháza előtt, és hozzon magával háromnapj hideg élelmet. Édesanyám imádkozó szívevel és azzal a megjegyzéssel indított útnak, hogy az Úr Jézus velem lesz.

Mielőtt ötös és tízes sorokban felállítottak bennünket, egy magas rangú román tiszti a következőket jelentette ki: „Emberek, vegyék tudomásul, hogy ha valaki szökni próbál, azt katonaszökevényként kezeljük.”

Ezután gyalog hajtottak el minket Kókára. Ezen az útszakán egy ablak és ajtó nélküli istállóban húztam meg magam, és a ló friss álmán aludtam. Éjjele az egyik ló fején rúgott; még jó, hogy nem volt patkó a patáján.

Ezután Úri község következett, ahol két hetet töltöttünk, házaknál elszállásoltva. A hazai élelem már elfogyott, így közös konyhán főzött egy bácsi, amit én mint adventista nem ehettem meg. Elmondtam problémámat a bácsinak, és kértem, hogy legyen segítségemre. Megértéssel fogadta kéréssem, és adott egy pár szem burgonyát, meg babot és sót, és mondta, hogy főzzem meg magammal. Boldogan főztem meg, miközben tanulságos dolgokról beszélgettünk.

A harmadik héten Úri községből visszatértünk Isaszegre. Ekkor én mindenképpen haza szerettem volna menni, hogy meglátogassam édesanyámat és testvéreimet. Ebben segített nekem egy román katona, aki magyar származású volt. Azt tanácsolta, hogy vegyek a kezembe egy vödört, és ha valamelyik román katona kérdi, hová megyek, feleljem azt, hogy a lovaknak viszek vizet. Azt is mondta, hogy őt ne nevezzem meg, mert abból neki is, nekem is nagy bajom lehet.

A baj be is következett. A második háznai már meg is állított egy román katona, aki nem fogadta el a lódtáfast. Fülön fogott, és odavitt egy román tiszthez, aki elővette a pisztolyát, és le akart löni a helyszínen. Kérdezte, hogy emlékszem-e, mit jelentettek ki, hogy mi lesz azzal, aki szökni akar. Azt mondtam, igen, emlékszem. Mivel a katona is előkerült, aki nekem a tippet adta, a tiszti őt is kérdőre vonta. Ő bevallott mindent. Elmondta románul, hogy én neki megígértem, hogy visszamegyek, csak három hete nem tisztálkodtam és nem láthattam családomat, akik a közelben laktak. A tiszti csak forgatta a pisztolyát, és már ki is biztosította, mintha löni akart volna. Erre a kis román katona letérdelt elé, és úgy kérte, hogy ne lőjön le. Nagy nehezen eltette a fegyverét, de azt mondta, ha még egyszer ez előfordul, nem lesz irgalom.

Nem tudom, mi lett a kis román katonával, de azt tudom, hogy Isten beváltotta szavát, ami szerint még az ellenséget is jó akaratúvá teszi, s amit számtalanszor megtapasztaltam a háború idején. Aldassék az Ő szent és nagy neve!

E. E.

Dicséret és imádság

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 1:37; Kolossé 4:5; Efézus 1:15-23; Jakab 2:20, 26; 3:13, 17

„És mindeneket velett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé” (Ef 1:22).

DICSÉRET ÉS IMÁDTSÁG. Pál igen sok küzdelmet, megpróbáltatást és szomorúságot élt át, de élete végéig imádságos lelkiületű ember maradt, aki mindenért hálát adott Istennek. Miután az előző versekben újból számba vette Isten nagyszerű tetteit, amelyeket Krisztusban vitt végbe értünk, hálát adott az efézusi gyülekezet hitéért. Nem csak a hitükről hallott, hanem „minden szentekhez való” szeretetükről is (Ef 1:15). Hozzáfüzte még, hogy nem felejt el imádkozni értük.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy csak azokért kell imádkoznunk, akik bajokkal küzdenek. Itt viszont Pál azokért fohászkodik Istenhez, akik nyilvánvalóan igen jól vannak. Ebből az a tanulság, hogy semmit ne vegyünk könnyelműen. Mindenkéért fontos imádkozni, függetlenül attól, hogy szilárdan állnak-e hitükben, vagy már-már fogytán az erejük.

Pál közbenjárói imádsága révén jobban bepillanthatunk abba, hogy mit is tett értünk Isten Krisztusban, és milyen nagyszerű reményiségünk lehet emiatt.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen volt az efézusi gyülekezet lelkiállapota? Hogyan viszonyul egymáshoz a szeretet és a hit a keresztények között? Hogyan ismerhetjük meg igazán Istent? Milyennek mutatja be az Úr hatalmát Pál?

HIT ÉS SZERETET

„Annakokáért én is, halványan a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, nem szűnöm meg hálát adni téritek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben” (Ef 1:15–16).

Pálból feltört a hála, „minden lelki áldás” (Ef 1:3) miatt, amit Isten az efézusi gyülekezetre árasztott. Amint az elmúlt heten is lártuk, ezek közé tartozik a kiválasztás, az Isten családjába való befogadás, a megváltás, a bűnbocsánat, Krisztusban való egység, és hogy Isten végül mindent helyreállít.

A keresztények hálája több, mint pusztia érzés. A hálaadásból olyan életvitel fakad, amely folyamatosan visszatükrözi és továbbadja Isten áldásait. Az efézusi hívők élete maga is bizonyosság volt. Pálhoz még a börtönbe is eljuttott az Úrba velett hitük, „és minden szentekhez való” szeretetük (Ef 1:15-16) híre. Számukra a kereszténység nem csupán tanítételek sora volt, hanem úgy érezték, hogy Isten új életre és élettel teli kapcsolatra hívta el őket. A hitnek cselekedetekben kell megnyilvánulnia. A hit szeretet által munkálkodik (Gal 5:6), és „a hit cselekedetek nélkül meghal” (Jak 2:20, 26).

Milyen kapcsolat van a „minden szentekhez való” szeretet és a „a hit cselekedetek nélkül meghal” gondolatok között? Milyen kapcsolatban áll a hit a szeretettel?

Az efézusiak hite élő hit volt. A hit azonban több, mint pusztán értelemmel elfogadni valamit. A hűség lelki képességét is magában foglalja, az efézusi gyülekezet pedig hűséges volt Krisztushoz. Jézusba velett hitükből természetesen fakadt a „minden szentekhez való” szeretet (15. vers), legyenek azok származásukat illetően akár zsidók, akár pogányok.

A hit, remény és szeretet alapvető jellemzői a keresztény életének (1Kor 13:13; Kol 1:4–5). Bármennyire szigorúan ragaszkodunk hiteinkhez, vagy kifogástalan istentiszteletünk és bizonyosságátéletünk, bármilyen hűségesen sáfárkodunk is, mégsem vagyunk keresztények, ha életünket nem az Isten és emberek iránti szeretet jellemzi. Vajon nem ezt parancsolta Jézus (Mt 22:37–39)? Lehetséges szeretni Istent, hogy közben nem szeretjük népét (lásd: Jn 4:20–21)?

Keresztényként hogyan fejlehetjük ki szeretetünket? Mivel tudnánk biztonyítani a következő napokban, hogy Krisztusba velett hitünk őszinte?

BÖLCESSÉG ÉS ISTEN ISMERETE (Efézus 1:17)

Az előző részekben megfigyelhetjük Pál imájának első részét, hálaadását a hittel és szeretettel teljes életért. Most könyörgésének közbenjárói szakaszát tanulmányozzuk (Ef 1:17–23). Gyakran előfordul, hogy imánkban csak saját érdekünkkel kapcsolatos kéréseinket soroljuk fel. Az imádság nemesebb változata a közbenjárói ima, amikor másokért fohászkodunk. Pál azt kéri Istentől: adja meg az efézusi híveknek a „bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében” (Ef 1:17).

Olvasunk el az alábbi bibliaszövegeket! Vajon a bölcsesség fogalma a Bibliában pusztán csak elméleti ismeretet jelent? Zsolt 111:10; Péld 2:2; 4:5; 9:10; 11:12; Kol 4:5; Jak 3:13, 17

A filozófia arra bátorít: Ismerd meg önmagad! A pszichológia állítja, hogy ha az ember megismeri önmagát és képességeit, felfedezheti az élet értelmét. Isten ismereténél azonban nincs magasabb rendű tudás, és az a legtróbb, amit meg tudhatunk Istentől, amit Ő maga nyilatkoztat ki.

Hogyan nyilatkoztatta ki Isten önmagát?

Zsolt 19:2 _____

Róm 1:19–21 _____

Jn 5:39 _____

Jn 14:9–10 _____

Zsid 1:1–3 _____

Istent kinyilatkoztatásai által ismerhetjük meg (Ef 1:17), azonban „nem tudjuk igazán megérteni vagy értékelni az isteni önkinyilatkoztatást a Lélek segítségével nélkül, aki által kaptuk az Igét is” – (Ellen G. White: Testimonies for the Church, 5. köt. 241. old.). Ezért kéri Pál imájában Istent, hogy „világossítsa meg értelmek szemét” (18. vers). A hívőknek nem elég a pusztán elméleti tudás. Szükségük van lelki bepillantásra is, hogy értelmükkel jobban felismerhessenek négy nagy igazságot: Isten elhívásának reményességét, öröksége dicsőségét (18. vers), az Úr hatalma erejének megnyilvánulását (19. vers) és azt, hogy Krisztus a feje az egyháznak (22–23. vers).

Hogyan változtatta meg életünket Isten önkinyilatkoztatása? Miért volt ránk hatással Isten ismerete? Hol lennénk ma ezek nélkül?

REMÉNYSÉG ÉS ÖRÖKSÉG (Efézus 1:18)

Olvasunk el Ef 1:18 versét, majd fogalmazzuk meg, mit akart közölni az Úr ezzel a bibliaszöveggel!

A bölcsesség és ismeret mellett Pál azt is kéri Istentől, hogy az efézusi gyülekezet tagjai megérthessék „az Ő elhívásának reményességét”-t és „az Ő öröksége dicsőségének a gazdagságát”-t (18. vers). Pál írásában az elhívás egyaránt kiemeli a keresztyény jogait és kötelelességeit. Isten arra hívott el, hogy Krisztushoz tartozzunk (Róm 1:6), „az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre” (1Kor 1:9). Isten népének tagjai lettünk, akik korábban nem voltunk azok (Róm 9:24). Az elhívottak számára Krisztus lesz Isten hatalma és bölcsessége (1Kor 1:24). Isten a hívőket örök életre hívta el (1Tim 6:12). Az elhívás szabaddá és képessé tesz rá, hogy szeretettel szolgáljanak egymásnak (Gal 5:13). Biztosítja, hogy a faji és társadalmi különbségek ellenére is békés közösség alakuljon ki közöttünk. Isten azt kéri, hogy úgy éljünk, „mint illik elhívásotokhoz” (Ef 4:1). Isten tehát „szentségre hívott el minket” (1Thessz 4:7) és békességes életre (Kol 3:15), „hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket” (1Thessz 2:12). Ez az „Istennel a Krisztus Jézusban omnitől való elhívása” (Fil 3:14), és ez készítsen arra, hogy a keresztyény élet küzdelmét tovább folytassuk.

Az isteni elhívás elakarja a múltat (bűnbocsánat), felöleli a jelenet (békés közösségi élet), és várja a jövőndőt: „vannán ama boldog reményességét és a nagy Istennel és megtartó Jézus Krisztussal dicsősége megjelenését” (Tit 2:13). Ez „az Ő elhívásának a reménysege” (Ef 1:18) – mondja Pál, és azt kéri Istentől, világossítsa meg értelmünket, hogy felismerjük e reményesség nagyszerű voltát.

Az apostol hozzáfűzte még, hogy reménykedünk „az Ő öröksége dicsőségének gazdagságát”-ban (Ef 1:18). Az örökséget kétféleképpen is érthetjük. Először: a hívők Isten örökösei: „örökösei Istennel, örökösökéi pedig Krisztussal” (Róm 8:17). Másodsor: az örökséget a szentek Istentől kapják. Az utóbbi magyarázat alapján az örökség kiváltságait és most, mivel már most miénk a megváltás öröme, jövőbeli jutalom, amelynek a biztosítéka a Szentlélek, aki meg is pecsételte azt (Ef 1:13–14). Ez a végső ajándék „romolhatatlan, szephtelen és hervadhatatlan... amely a mennyekben van fenntartva számunkra” (1Pt 1:4).

Olvasd el 1Thessz 2:12-t! Bűnösként méltatlanok vagyunk az üdvösségre, mégis megnyertük azt, ezért mostantól „méltóan” akarunk élni. Mit kell változtatnunk, hogy életünk igazán méltó legyen Istenhez?

ISTEN HATALMA (Efézus 1:19-21)

Imájában Pál érintette, hogy milyen fontos a bölcsesség és Isten ismerete valamint Isten elhívásának és örökségének felismerése. Ezután arra fordítja figyelmét, hogy meg tudjuk, „*mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint*” (Ef 1:19).

Isten mindenhatósága azt jelenti, hogy ereje mindenre elegendő. Hogyan nyílvánul meg ez az erő? Soroljunk fel néhány példát! (Pl. Imóz 2:7; Ésa 66:22; Lk 1:37; 2Kor 5:17; 1Thessz 4:16)

Pál négy görög szót használ Ef 1:19-ben Isten mindenre kiterjedő, páratlan erejére vonatkozóan. Az első: „*az Ő hatalmának felséges nagysága*”. Az itt hatalomnak fordított szó a *dunamis*, ami arra utal, hogy valakiben benne rejlik a képesség a célul kitűzött dolog elvégzésére. A másik három szó pedig: „*az Ő hatalma [ischys] erejének [kratos] ama munkája [energeia] szerint*.” Pál itt halmozza a szinte azonos jelentésű szavakat, így próbálja érzékelteni, mennyire felmérhetetlen és teljes az, amit Isten hatalma végbevitt a világ-egyetemben. Az energia tevékenységet és eredményességet sugall. Isten ereje hat. Az *ischys* a belső erőre, hatalomra utal. A Szentírásban a *kratos* szó kizárólag Istennel vagy az igével kapcsolatban fordul elő, a diadalmas erőt jelenti, ami legyőz minden más. Ezt a négy szót egymás mellé állítva nagy-szerű meghatározást kapunk: Isten hatalmának nagysága abban mutatkozik meg, amit szándékában állt elvégezni. Minden erejét és hatalmát latba vetve áll munkába. Fényes diadal aratott, ellenségét legyőzte, leigázta.

Az apostol azonnal hozzáfűzi, hogy Isten erejének mindent felülmúló ki-nyilatkoztatása abban látszik meg, amit Krisztusban vitt végbe (Ef 1:20). Ezt az eredményt Pál három gondolattal határozza meg. (1) Feláldozás: „*feláldozta magát a halálból*” (20. vers). Pál szerint Isten szeretele Krisztus halálában (Róm 5:8), hatalma pedig Krisztus feláldozásában mutatkozott meg (Ef 1:9-21). (2) Felmagasztalás: „*üllette Őt a maga jobbjára a mennyekben*” (20. vers). (3) Mindenek feletti uralom: „*mindenket véltett az Ő lábai alá*” (22. vers). Krisztus a világegyetem Ura.

Krisztust a halálból visszahozó erő ugyanaz, mint ami a bűntől megszabadítva üdvösségre juttatja az embert. Miért bukunk el mégis oly sokszor, ha ilyen hatalmas erő munkálkodik bennünk? Hol a hiba? Hogyan szabnak határt döntéseink Isten cselekvésének?

AZ EGYHÁZ: KRISZTUS TESTE

Hogyan ecseteli Pál annak a végső győzelemnek a fenségét és dicsőségességét, amit Krisztus Sáján felett aratott? Mit mond az apostol arról a meghitt kapcsolatáról, ami Krisztust az egyházhoz fűzi (Ef 1:20-23)?

Pál imádságának negyedik eleme a dicséret és a fohász mesteri összekapcsolása. Dicséri Istent Krisztus feláldozásáért és felmagasztalásáért, valamint fohászkodik azért, hogy a hívők megérthessék: Krisztus halál feletti diadala és felmagasztalása kétszerez, az egész világegyetemet érintő jelentőséggel bír. Először is, Isten felülmelle Krisztust, „*minden fejedelemesen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely nevezeték nemcsak e világon, hanem a következőkben is: és mindeneket véltett az Ő lábai alá*” (Ef 1:21-22). Ez jelzi az egész világegyetemen, hogy a Krisztus és Sáján közötti dió kozmikus küzdelemben Krisztus szerezte meg a végső győzelmet, most Ő áll mindenek felett. Ő az, akit mindenki elismer a Mindenség Urának (Fil 2:9-11). Másodszor pedig Isten tette Krisztust „*mindeneknek fölülte az anyaszentegyháznak fejévé, mely az Ő teste*” (Ef 1:22-23).

Mi következik Ef 1:23 állításából, miszerint az egyház Krisztus teste! Milyen felelősséget jelent ez számunkra (lásd még: 1Kor 12:12-25)?

A test hasonlatával az apostol kihangsúlyozza: elengedhetetlen, hogy az egyház egységben legyen Krisztussal, ill. Krisztusban. Az egyháznak, mint a hívők közösségének létezése Krisztus üdvözítő munkájától függ. Krisztusól ered az egyház megalapítása, és Ő tűzte ki a végső cél is, hogy az új földre jussunk. Krisztus nélkül nincs egyház. A feláldozott Jézus nemcsak a világ-egyetem, hanem az egyház ura is! Ezért mondja Pál, hogy Krisztus a feje az egyháznak, „*mely az Ő teste*” (Ef 1:23). Ebből következően Krisztus az egyház hatalmának és küldetésének forrása, székhelye.

Az egyház egysége miatt Isten betöltötte azt annak teljességével, „*aki mindenkét betölt mindenkékel*” (Ef 1:23). Ebben rejlik a tökéletes biztonság: Krisztus tölti be az egyházat minden áldással és ajándékkal (Ef 4:11-16) azért, hogy teste, az egyház hűséges maradhasson hozzá.

„Nem kell csatlakoznom egyetlen egyházhhoz vagy szervezethez sem, hogy szolgálhassam az Urat!?” Mivel bátoríthatjuk és tanácsolhatjuk azt, aki így gondolkodik?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Üdvözítő hit: „Nem elégséges hinni valamit Krisztusról, Krisztusban kell hinnünk... A megmentő hit egyezség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel... Az élő hit az életető növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzelmes hatalomná válik” – (Ellen G. White: Jézus élete, 286. old.).

Isten könyvitalkoztatása: „Isten azért adott Igéjében könyvitalkoztatást önmagáról, hogy tanulmányozzuk azt. Így lehetünk megérteni, ám ne mérésekkel azon túll! A legelősebb elme is egészen belelátadhat Isten természetének fűtkészésébe, próbálkozásai mégis eredménytelenek maradnak. E probléma megoldása nem adatot meg nekünk: Emberi elme nem foghatja fel Isten hatalmasságát. Halandó ember ne kísérelje meg magyarázni Istent... E kérdésben az ember akkor szól a legkésebben, ha hallgat. A Mindentudó Isten nem lehet vita tárgyá” – (Ellen G. White: Testimonies for the Church, 8. köt. 279. old.).

Krisztus az egyház feje: „Krisztust igen szoros és szent kapcsolat fűzi egyházához: Krisztus a vőlegény; az egyház a menyasszony.” Krisztus a fej, az egyház a teste. Ebből következik, hogy ha az ember kapcsolatba kerül Krisztussal, kapcsolatba lép az egyházzal is.

A Krisztushoz való hűség megköveteli az egyházi feladatok hűséges teljesítését, ami igen fontos része az ember képzésének. Ha az egyházat áttharja a Mester élete, ez közvetlenül megnyitvánul a világot tett erőfeszítésekben” – (Ellen G. White: Education, 268–269. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Gondoljunk végig újra Pál imádságát az e heti tanulmányunkban idézett szövegek alapján! Mit kért imájában az apostol? Nekünk is szükségünk van arra, hogy könyörögjünk ezért Istenhez?
2. Pál azt kéri, hogy adjon az Úr bölcsességet és értelmet a hívőknek, hogy igazán megismerhessék Istent. A görögök számára Isten ismerete elméleti tudást jelentett. A héber gondolkodásmód szerint a tapasztalatok általi megismerés a fontos. Beszéljessünk az ismeret e két fajtájáról!
3. Ef 1.20–23 részben Pál arról ír, hogy Krisztus győzelmet aratott. Beszéljessünk arról a csoportunkban, hogy miért nincs még mindig vége a Sátánnal folytatott küzdelemnek? Milyen választ adhatunk erre a kérdésre a nagy küzdelem gondolatának ismeretében?

„...úgy érezte, hogyan melletem nem lesz semmi baja”

1956-ban a lövöldözések miatt sokszor a pincében húzódtunk meg. Ha a harc szünetelt, a lakók elhatározása alapján valakik kimentek kenyeret venni. En kértem őket, hogy a férjemnek ne keljen kimennie. Négy fiunk volt, és az ötödik gyermeket vártam. Elég gyenge voltam, és ha férjemet valami baj érte volna, én nem tudtam volna öt gyermeket egyedül felnevelni. Két férfi önként jelentkezett, mondván, ha őket baj éri, nem fognak hiányozni senkinek. Minden család rendelt egy két kg-os kenyert, és többen lemondtak részükről a javunkra.

Családommal pincetülkünkbe húzódtam, és imádkoztunk a ház minden lakójának védelméért, és azokért is külön, akik kenyérért mentek. Valószínűleg meghallhatták imáinkat, mert a mellettünk levő fülke lakói voltak az első, akik kenyérüket velünk megosztották. A pincében tej nélküli főztem vízbegrízt, és az orvostól kapott kakaós tápszerrel ízesítettem. Adtam belőle a 4-5 éves gyermekeknek, akik nagy örömmel fogadták el. Az egyik mama különösen hálás volt, akit az Úr segítségemre adott.

Még nem állt helyre a rend egészen, amikor feljöttünk a pincéből, de már elmentem menni vásárolni, mert a Szentlélek szólt, hogy elmehetek a csatornába. Egyik szomszédom, aki ellenséges volt velünk, most hozzám csatlakozott az úton, mert úgy érezte, hogy melletem nem lesz semmi baja. Ez többször, és más lakótársakkal is megtörtént. Azt mondták, segítenek a cipekedésben, csak velem jóhessenek. Egyszer, amint befejeztem a vásárlást, a Szentlélek szólt a szívemhez, hogy azonnal menjek haza. Amint a lakásba beléptünk, már az ajtó bezárásánál hallottuk, hogy újra lövöldöznek. Milyen csodálatos Istenünk van! Örök dicsőség szent nevének!

(P.-né N. G.)

Az egyház Isten alkotása

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 3:24-28; 6:8-11; Efézus 2:1-10; 2Korinthus 5:18; Kolossé 2:12

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és az nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2:8-9).

A francia Michael Foucault azt hirdette, hogy minden börtönt le kell rombolni, és a rabokat szabadon kell engedni. Miért? Foucault úr úgy gondolta: az emberi agy szüleménye minden olyan erkölcsi meghatározás, mint helyes vagy helytelen, jó vagy rossz, amit a hatalom birtokosai fogalmaztak meg azért, hogy a többi embert elnyomás alatt tarthassák ezekkel. Gondolnemetének logikus végkövetkeztetése pedig, amit ki is jelentett, hogy még a bűnözés fogalma is emberi kitaláció, ezért minden elfilétet szabadon kellene engedni.

Elképzelését bármennyire túlzottnak éreztük is, jól tükrözi az emberekben uralkodó általános érzést, miszerint nincs bűn, az erkölcs, a helyes és a helytelen fogalmának meghatározása pedig nem több egyéni véleménynél.

Pál apostol korában fel sem vetődött ilyen elképesztő gondolat. Ezen a néten először a bűn valóságosságával foglalkozunk, majd szót ejtünk arról, hogy a bűn elkerrülhetetlen következménye a halál. Ezt aligha mondhatnánk pusztán az emberi fantázia termékének. Tanulmányunk végén elérkezünk a reményesség és a bizalom szavaihoz. Figyeljük meg, mit akart elmondani Pál nemcsak a gonoszságról, hanem a bűn problémájának egyetlen megoldásáról is!

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen állapotban volt az ember Krisztus előtt? Miért kegyelmezett Isten az embernek? Mivel adta tanújelét irgalmának? Mi mindenre vonatkozik az, hogy Isten alkotása vagyunk? Hogyan üdvözölünk?

HOLTAK A BŰNEIKBEN (Efézus 2:1-3)

A bűn lett az emberiség sorsa attól a pillanattól fogva, amikor Ádám és Éva úgy döntött, hogy saját akarátának, és nem Isten kívánságának enged. „*Mi keppen egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindennek vétkeztek*” (Róm 5:12). A bűn az egész világra kiterjed (Róm 3:23), ezért a halál is az egész világon uralkodik.

Mit árulnak el a bűn természetéről a következő szövegek?

Jn 3:4 _____

Jak 1:15 _____

Ésa 59:2 _____

Róm 14:23 _____

Ef 2:2-3 versei három dolgot sorolnak fel a hitetlenekkel kapcsolatban. (1) „*A világ folyása szerint*” élnek (2. vers), azaz Isten ellen lázadva, széthúzásban. Aki a világ barátja, az Isten ellensége (Jak 4:4), és mint Isten ellenségének, élete sötét, az Úrtól elidegenedett. (2) „*A levegőbeli hatalmasság fejedelmé szerint*” élnek (Ef 2:2). Sátánt nevezte Jézus „*e világ fejedelmé*”-nek (Jn 12:31). Sokan csak meselaknak képzelelik Sátánt, de a Biblia szerint valóságos lény, aki „*mint ordító oroszlán szerle jár*” (1 Pét 5:8), hogy Isten népét elpusztítsa. Ő „*a mi atyánkfjainak vádolója*” (Jel 12:10), aki arra veszi rá az embereket, hogy ne engedelmeskedjenek Istennek (Ef 2:2). (3) Romlottak „*és természet szerint haragnak fiait*” (3. vers). A bűn mindent megront – az értelmet, a gondolatot, a tetteket, a vágyakat, az akaratot stb. Emiatt az emberi természet lealacsonyodott, és állandóan az emberben a belső küzdelem. Ez a lelkileg romlott és lealacsonyult természet teszi a bűnösöket „*haragnak fiait*”-vá (3. vers), olyan gyermekeké, akiket Isten haragja élér. Emberileg szólva halottak a szó végleges értelmében.

Keressük ki Jak 4:4 versét! Mit jelent a világ barátjának lenni? Hogyan értsük mi keresztények ezt a fontos kérdést (hiszen ha valaki a világ barátja, akkor az Isten ellensége)? Gondoljunk ebben az összefüggésben Jn 3:16-ra, ahol az áll, hogy Isten szereti a világot! Beszélgessünk erről a csoportunkban!

DE ISTEN...

Pál mestersen fogalmazta meg Isten nagyszerű igazságait. Ef 2:1-3 verseiben a hitetlenek szármalmas helyzetét ecsetelte: holtak bűneikben, Sátán rabjai, a test kívánságai szerint élnek, a harag gyermekei, akikre ítélet vár, reménytelen, szorult helyzetben vannak, képtelenek segíteni magukon. A 4. versben az apostol két drámai szóval érzékelteti ennek a rettenetes helyzetnek a dicsőséges megoldását: „De Isten...”

Talán a Biblia leggyönyörűbb szavai között tarthatjuk számon ezt a két szót is. Halottak voltunk, de Isten; lázadók voltunk, de Isten; kimondatott ránk a halálos ítélet, de Isten; idegenek voltunk, de Isten; látszólag talán Sátáné a győzelem, de Isten. Van okunk a reménységre, amíg ez a két szó megtalálható a Bibliában!

Keressük ki a következő szövegeket, és figyeljük meg, hogyan szerepel bennük a „de Isten”-hez hasonló gondolat! Milyen reménységet mutatnak ezek a versek? Zsolt 73:26; Róm 5:7-8; 6:16-17; ApCsel 13:29-30; Fil 2:27

Miért kezdeményezte Isten, hogy megszabadítja az embereket a halál rabságából? Miért döntött úgy, hogy kiment a bűn szorításából? Miért nem engedte, hogy Ádám és Éva elveszen rossz választásuk miatt? Miért nem hozott létre új teremtményeket, akik megingathatatlanul szeretnék és követnék az Urat?

Az apostol két választ is ad: Az első: „Isten gazdag lévén irgalmasságban” (Ef 2:4). A természetéből fakad az irgalmasság: „Mert irgalmas Isten az Ur, a te Istened” (5Móz 4:31). „Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert öröklékváló az ő kegyelme” (Zsolt 106:1). Az irgalom annyira fontos az üdvösség folyamataiban, hogy az apostol a megvalóttakat „az irgalom edényei”-nek nevezi (Róm 9:23).

A második: „Az Ő nagy szeretelméből, mellyel minket szeretett” (Ef 2:4). Ismét arra készítette önzetlen szeretete, amit a bűnösök nem érdemelnek meg, hogy „az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Isten „kegyelmének és szeretetének ajándéka épp olyan szabadon árad mindenkire, mint a levegő, a fény vagy a talaj felüldítő zápor” - (Ellen G. White: Testimonies to the Church, 9. köt. 190. old.).

„MEGELEVENÍTETT” (Efézus 2:5)

Pál újból és újból olyan kifejezéseket használt Isten kegyelméről, szeretéről és a bűnösök iránti irgalmáról szólva, mint gazdagtság, nagyság vagy hatalmasság. Ebből is látszik, hogy az egykori farizeus milyen hatalmas értéknek tartotta Isten ajándékát, az üdvösséget, ami nem emberi erőfeszítés eredménye. Ef 2:1-8 egyértelműen felvázolja azt a folyamatot, ami által a bűnös a halálból az életre megy át.

Olvasunk el Ef 2:5-6 verseit, és figyeljük meg három fontos dolgot, amit Isten tesz értünk Krisztusban - „megelevenített”, „feltámasztott”, „ülített”!

A görögben mind a három szó a *sun* előtaggal kezdődik, ami annyit jelent, mint együtt vele. Ez arra utal, hogy a hívők egymással és Krisztussal osztoznak az áldásokban.

Először: „megelevenített együtt a Krisztussal” (Ef 2:5). Aki hisznek Krisztusban és vele együtt meghalnak, feltámadása erejének részeseivé válnak, és lelkileg életre kelnek a feltámadott Urral együtt (Róm 6:8-11).

Hogyan tapasztaltuk azt, hogy megelevenítettünk Krisztussal együtt?

Másodsor: „*felkámasztott*” (Ef 2:6). Nem cél nélkül történt, hogy feltámasztott Isten Krisztusban. Erre kell élnünk. Új életünk tanúsítja Krisztus feltámadásának erejét azáltal, hogy életünkben és jellemünkben is bemutatja ugyanazt az erőt.

Hogyan tapasztaltuk, hogy feltámasztattunk Krisztus által?

Harmadszor: „*együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban*”. A keresztények legnagyobb kiváltsága, hogy együtt ülhetnek a mennyben Krisztussal, osztozva uralmában (2Tim 2:12; Jel 22:5). Már most bemutatnunk az egész világegyetemnek Jézus mindent elvisselő szeretetét és igazságát. Már most a mennyekben ülhetünk Jézussal, ha hit által szoros kapcsolatban élünk vele.

Hogyan tapasztalhatjuk, hogy Jézussal együtt ülünk a mennyben már most?

KEGYELEM BŐL, HIT ÁLTAL (Efézus 2:8-9; Róma 3:24-28; Titus 3:4-7)

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkefjék” (Ef 2:8-9).

A két vers szerint az üdvösségben Isten része a kegyelem, amire a hit az ember válasza. Az üdvösség pedig Isten ajándéka, amit kegyelemből nyertünk, hit által, nem lehet megdolgozni érte. A kegyelem és a hit itt a kulcsszó. A kegyelem arra utal, hogy a kezdeményezés Istentől ered, és ez az alapja a bűntől való megváltásunknak. Bűnösök vagyunk, tehát halált érdemelhénk, Isten mégis életet ajánl. A bűn és az ítélet köztélékben vergődünk, ám Isten szabaddá tesz. Nem érdemeljük meg, amit felkínál. A kegyelem Isten meg nem érdemelt jóindulata a bűnös ember iránt.

A kegyelem Istentől ered, aki a bűnösöket üdvösségre juttatja. Ez a kegyelem megjelent „*az időnek teljességé*”-ben (Gal 4:4), amikor Jézus belépett a földi történelembe, pontosabban, amikor meghalt a kereszten. Az embernek nincs része a megváltási terv megalkotásában vagy véghezvitelében. Isten ajándéka ez mindazoknak, akik hisznek Jézusban (lásd: Jn 3:16).

2Kor 5:18 verse mit árul el a kegyelem fogalmáról?

A hit az ember válasza arra, amit Isten tett. A kereszténység szóhasználatában a hit nem olyan erény, amit az ember önmaga fejleszt ki. Ez a csodálatból fakadó válaszuk arra, amit Isten tett a bűntől való megmentésünkért. Hit által készségeen elfogadjuk, hogy Isten munkálkodik az életünkben. A megmentő hit azt jelenti, hogy énünk helyett Istenhez akarunk hűségesek lenni. Az istentagadás vagy az Istennel szembeni közömbösség helyett már fenntartások nélkül elfogadjuk Istent. A hit kitarja szívünk alját, hogy befogadhassuk Krisztust. A hit tehát nem alakulhat ki magától a szívben. „A hit Isten ajándéka, de a mi dolgunk, hogy gyakoroljuk ezt az ajándékot. A hit az a kéz, amellyel a lélek megragadhatja azt a kegyelmet és irgalmat, amit Isten felajánl nekünk” – (Ellen G. White: Pátriárkák és proféták, 399. old.).

Milyen lépéseket követhet követve erősíthetjük hitünket? Hogyan hat ránk mindaz, amit olvasunk, mondunk vagy gondolunk?

„AZ Ő ALKOTÁSA VAGYUNK” (Efézus 2:10)

Pal világosan kifejti Ef 2:8-9 versében, hogy nem a cselekedeteink által üdvözülünk. Majd a 10. versben hozzáfűzi, hogy „a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre” teremtett, és még előre el is készítette az Isten, hogy azokat tegyük. Vajon nincs itt valami ellenmondás? Hogyan értelmezhetjük, amit Pal ebben a három versben mond?

„Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtven általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (10. vers) – ezekkel a szavakkal foglalja össze Pál az üdvösség történelét. Isten kegyelméből élünk, igaz ez ránk egyénileg éppúgy, mint a hívők közösségére. Isten alkotása, sőt remekműve vagyunk, akiket Krisztus Jézusban teremtett.

Ez azonban ne tegyen öntelté minket! A 9. versben éppen a kérkedéstől óv az apostol: „Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkefjék”. Tetteink nem üdvözíthetnek, bármilyen nagyszerűek vagy maradandóak legyenek is. Az üdvösség tekintetében nincs helye annak, hogy önmagunkat dicséresszük. Isten azt várja el tőlünk, hogy megtagadjuk magunkat, meghaljunk az ennek, mert csak így uralkodhat bennünk vetélytárs nélkül. „Csak Krisztus palástjában jelenhetünk meg Isten színe előtt... A mennyet szövészként szólt palástban egyetlen ember sodorra szál sem található. Krisztus emberi természetben tökéletes jellemet alakított ki, és ezt a jellemet kínálja fel nekünk” – (Ellen G. White: Maranatha, 78. old.).

A keresztényeknek kétféle tévedéstől is óvakodniuk kell: (1) nekünk is hozzá kell tennünk valamit Isten kegyeleméhez; (2) Krisztusban szabadok vagyunk, tehát már nem kell engedelmeskedniük.

Igen, Isten alkotása vagyunk, új teremtés Isten kegyelméből, hit által, de azért váltunk új teremtéssé Krisztusban, hogy végezzük a jó cselekedeteket, „amelyeket előre elkészített az Isten” (10. vers). Azt jelentené ez, hogy üdvösségünk előfeltétele a jó cselekedet? Koránsem, viszont a megváltott élthez elengedhetetlenül hozzátartoznak a jó cselekedetek. Pál arra szólít, hogy életünk és életmódunk álljon összhangban a hit követelményeivel. Az apostol tulajdonképpen ezt tanítja: Igen, hit által tartattok meg, Isten ingyen kegyelméből. De Isten azért mentet meg, hogy éljete! A hit váljon életformává! A megváltott ember életét kell élnünk. Ennek része az engedelmes életforma éppen úgy, mint ahogy példaképünk, Jézus Krisztus is egészen a halálíg engedelmeskedett a megáláztatásban (Fil 2:5-12). A keresztény élet mindannyiunk saját felelőssége, senki más nem vállalhatja át helyettünk!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Hit általi megigazulás: „Szögezzük le hátartozottan és egyértelműen, hogy semmivel nem tuntehejtük fel magunkat jobb színben Isten előtt. A teremtmény saját érdeméből semmivel nem egészítheti ki Isten ajándékát. Ha hitével vagy cselekedeteivel az ember megváltásához az üdvösség ajándékát, akkor a Teremtő tartozna a teremtménynek. Itt fennáll a veszélye annak, hogy egy helytelen gondolatot igazságként fogadjanak el. [...] Ha jó cselekedeteinkkel nem érdemelhettük ki az üdvösséget, akkor az üdvösséget kizárólag kegyelemből kaphatja meg a bűnös ember, mégpedig azért, mert elfogadja Jézust, és hisz benne. Az üdvösség teljes egészében ingyen kapott ajándék. A hit általi megigazulás tana vitán felül áll” - (Ellen G. White: Faith and Works, 19-20. old.).

A gyümölcssterméről: „Akkor a Krisztus Jézusban új teremtmények, a Lélek gyümölcseit hozzák: a szeretetet, örömet, békességet, türelmet, barátságot, jóságot, hitet, nyájasságot és mértékletességet (Gal 5:22-23). Nem találhat többé örömet a régi élvezetekben, hanem az Isten Fiában való hit által, nyomdokait követhi, az Ő jellemét tükrözi vissza, és »megtisztítja« magukat, amint hogy Ő is tiszta». Amit régente gyűlöltek, azt most szeretik; s amit régebben szerettek, azt most gyűlölik. Akik azelőtt büszkek és akaratosak voltak, most nyájiasak és alázatosak; akik azelőtt a hiúság és önérzet rabjai voltak, most szerények és komolyak lesznek. Az iszákos mértékletes és józan, a szemérmelen pedig erényes lesz. A világ híu szokásait elhagyják” - (Ellen G. White: Jézushoz vezető út, 48. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Beszéljessünk a vasárnapi rész végén felvetett kérdésről, hogy mit jelent a világ barátjának lenni!
2. Beszéljünk meg az előbbi két White idézettel! Hogyan hozhatjuk összehangba az itt felvázolt tanításokat?
3. Beszéljünk arról az elközelítéssel, miszerint mindig csak viszonylagos lehet minden erkölcsi kérdés és érték, a helyes és a helytelen fogalmat Van olyan dolog, aminek helyességéről ill. helytelenségéről kizárólag viszonylagos, egyéni vélemény mondhatunk, vagy minden ilyen kérdés egyértelműen eldönthető?
4. Mit tehet a szombatszkolai csoportunk annak érdekében, hogy a gyülekezet minden tagja jobban megértse a hit általi megváltás nagyszerű igazságát?

Az igazgatóról

Amikor az előadó a gyülekezet megbízásából elment a falu művelődési házába, izgult, vajon kap-e termet a sorozat megtartásához. Ha igen, akkor sem mindegy, mennyit ér. „Ha az Úr akarja, hogy itt dolgozzam, akkor nem lesz akadály” – gondolta bizakodva. Míg ezen töprengött, a folyosó végére ért, az igazgatói irodához. Bekopogott. Egy határozott női hang válaszolt: „Igen!” Az előadó belépett, tisztelőtűdően, udvariasan beszélt a középkorú igazgatóról. Elmondta, miért is jött. Közben többször megállt, és elgondolkodva nézte az igazgatót, aki viszonzta töprengő pillantását. Már úgy tűnt: nem lesz sem terem, sem előadás, hiszen a hölgy határozottan közölte, hogy ő utál mindent, aminek a valláshoz köze van. Elvégre nem véletlenül ismerik őt a falu „legistenlenebb” emberének! Ekkor az előadó tapintatosan megkérdezte: „Nem Magdának hívják őt véletlenül?”

„De igen” – válaszolt kissé mogorván a bizalmaskodó férfinak.

„Ne haragudjon, de olyan ismerősnek tűnt az első percről kezdve. Nem a szomszéd községben járt iskolába?”

„De igen! Hát ez nem lehet igazi! Csak nem azt akarod mondani, hogy te vagy...”

– kérdezte leplezetlen meglepetéssel a hölgy.

„De, egy iskolába jártunk!” – válaszolt az előadó.

„Jól megváltoztunk az elmúlt 15-20 év alatt! – ismerte el az igazgató. Na mi az a program, amit ajánlasz?”

A férfi felvázolta, hogy bibliai témájú előadásokat tartana, majd a rendszeresen járó vendégekből egy bibliai alakulna, hiszen a Biblia ismerete által Isten jobb emberrekké teheti a falu lakóit. Beszélgettek még az elmúlt 20 év eseményeiről. Elmondta az asszony, hogy egy éltre megutálta a vallást, amikor hittanórán a pap megkövetelte a diákoktól, hogy letérdelve csókoljanak neki kezét, amit ő igen megázónak érzett. Elmesélte az életét.

Idővel megkezdődött a sorozat. Az első előadáson Istenről volt szó. Az igazgató az ajtóban állva, karba tett kézzel figyelt. Amikor az előadó ránézett, zavartan szabadkozott: „Csak hivatalból vagyok itt. Tudnom kell, milyen előadás folyik az általam vezetett intézményben.”

Az előadó mégtörten bólintott, és folytatta beszédét. A következő héten Magdi is beült a terembe, és figyelt, még jegyzetet is. A harmadik héten átadott az előadónak egy papírlapot, egy tucat kérdéssel. Még aznap este az előadás keretein belül megbeszéltek egy pár témát a felírtak közül. Nagyon későre járt már, de ez senkit nem zavart, hiszen izgalmas, mindenkit érdekítő kérdések voltak. A beszélgetés után Magdi odament az előadóhoz: „Te Józsi! Tudnál nekem szerezni egy ilyen Bibliát? Szeretek olvasni, gondoltam belelapozok.”

Gyorsan előkerült egy ajándék Biblia a kocsiából.

A következő szerdán olyan kép tárult az előadó elé, amit álmában sem gondolt volna. A falu „legistenlenebb” asszonya hóna alatt egy nagy családi Bibliával vidáman, fejemet fejjel ment végig a Fő utcán, hogy saját maga nyissa ki a művelődési ház ajtaját. Magdi a környék egyik legmeggyőződésebb hívó embere lett. Később családjával együtt felkínálta, hogy otthonukban biztosítanak helyet a bibliakörnek, ami igen aktívan működött.

Válaszfallak nélküli egyház

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 3:20–31; 2Korinthus 5:17–19; Efézus 2:11–22; 5:12–18; Kolossé 1:20–22

„Mert Ő a mi békeségünk, ki egyé tette mind a két nemzetéget, és lerontotta a közbevetett választófalat” (Ef 2:14).

1+1=1. Lehetetlen volna? Valóban az, ha csak nem Krisztus evangéliumának matematikájától van szó! Pál üzenetének lényege, amit ezen a héten tanulmányozunk: az ami emberi számítások szerint lehetetlen, az Isten hatalma és cselekedete által valósággá válhat. Krisztus „*ama kettőt egy új emberre*” teremtette önmagában (Ef 2:15), ezt csak a kereszten az egész emberiséget – zsidókért és pogányokért egyaránt – kiontott vére által lehetett meg.

A kereszttel átalakító ereje új emberi közösséget hoz létre, amelyben „*nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban*” (Gal 3:28). A jó hír: előfordulhat ugyan, hogy különbség van emberek, nemek, kultúrák, fajok és nemzetek között, ám Istennek végső célja minden teremtményét egységbe kovácsolni Krisztusban (Ef 1:10). A meglévő, valóságos elválasztó vonalakat átlépi a Jézusban való egység.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen volt a pogányok helyzete mielőtt megismerték Krisztust? Mi volt Isten célja a zsidó nép kiválasztásával? Mi döntötte le a népek közötti válaszfalat? Milyen következményekkel járt Krisztus békéltető szolgálata? Milyen értelemben mondhatjuk magunkat Isten családjának és templomának?

KRISZTUS NÉLKÜL VALÓK, IDEGENEK (Efézus 2:11–12)

Az efézusi levél 2. fejezetének első felében az apostolus rámutatott, hogy az emberek egyénileg Isten kegyelme által nyerhetik el az üdvösség ajándékát. Ezután arra tért rá, hogy mit tett Isten a megszorított emberi közösség megbékéléseért.

Ef 2:11–12 verselben Pál négy dologra hívta fel a Krisztust nem ismerő pogányok figyelmét. Melyek voltak ezek?

Pál gyakorlatiasan kezdte. A csúfolódás nem keresztényhez illő, bántó viselkedés. A zsidók megvetőleg mondták a pogányokat körülmetéletlenek, és büszkélkedtek, amikor magukat körülmeteltéknek nevezték. Amikor Pál kijelentette: a zsidók körülmetélése gyakorlatilag „*a testen kézzel csinált körülmetélkedés*” (Ef 2:11) volt, ezzel azt fejezte ki, hogy hábavaló az ilyen csúfolkodás. A körülmetelésnek ugyan egykor megvolt a lelki jelentősége, most azonban a Krisztusban élők között ennek szerepét átvette a „lélek körülmetélése”. Ez egy lelki szövetségkötés, ami mind a zsidók, mind a pogányok számára lehetséges.

Róm 3:1–2; 9:3–5-ben Pál felsorolja a zsidók előjogait. Melyek voltak ezek a kiváltságok? Milyen kötelezettségekkel jártak volna ezek az előjogok és előnyök annak fényében, amit Pál itt a pogányokkal kapcsolatban leírt?

A zsidókkal ellentétben a pogányok ki voltak rekesztve az Istennel való közösségből. Nem részesültek a szövetségi ígéretekben. Nem volt reménysegük, és ezért jövőjük sem. A legrosszabb azonban az volt, hogy nem ismerték az igaz Istent, noha sok isentük és sok uruk volt (1Kor 8:5). Csak ezt a világot és annak kitékert filozófiáját, szilaj örömet és pogány életformáját tudhatták magukénak. Ilyen volt a pogányok helyzete, ami sok tekintetben tükrözi mindazok helyzetét, akik a bűn sötétségében, Istentől távol élnek.

A történelem során többször is előfordult, hogy két csoport ellenséges érzelmeket táplált egymás iránt. Talán könnyen keresztényietlennek bélyegezzük a zsidók és pogányok ellenségeskedését, ám velünk is előfordulhat, hogy ugyanígy viselkedünk. Milyen területeken lehetséges ez? Hogyan léphetünk fel akár egyénileg, akár közösségeként a környezetünkben előforduló ellenségeskedéssel szemben?

KÖZELVALÓK KRISZTUSBAN (Efézus 2:13)

„Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közel-valókká lettek a Krisztus vére által” (Ef 2:13).

„*Most pedig...*” E két rövid szó vezet be azt a gondolatot, ami a megváltás történetének menetét megváltoztatta. Valamikor a pogányok Krisztus nélkül éltek, nekik nem szóltak a szövetség ígéretei, nem volt sem reményük, sem Istenük. Most pedig Krisztus személyében a menny közbelépett, hogy jóra fordítsa a pogányok tragikus, szárnalmas helyzetét.

Amikor Isten kiválasztotta Izraelt, elhívta, „hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Údvözítőre mutatnak. Isten azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára... Isteni kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek” – (Ellen G. White: Jézus élete, 19. old.). Vonatkozik-e ma ránk, adventistákra az Izraelnek szóló elhívás?

A távol és közel szavak a pogányok és a zsidók helyzetére utalnak. A rab-bik öntelen hirdették, hogy Izrael népe áll a legközelebb Istenhez. Ez részben igaz volt Istennek Izraellel kötött szövetsége miatt, de a közelséget nem kellett volna csak a saját kiváltságuknak érezni, inkább kiváltságos kapcsolatlannak, ami inkább felelősséget jelent, hogy bizonyosságot tegyenek a távolléóknak, a pogányoknak. Izrael nem teljesítette ezt a kötelességét. Ésaías megövendölte, hogy eljön a nap, amikor eltűnik a távoltság a közeliel és távollalók között, és mindannyian békeségben élnek (Ésa 57:19).

Pál értelmezése szerint „*a Krisztus vére által*” (Ef 2:13) jött el ez a messiási nap. A zsidók azt is nagy kiváltsággként tartották számon, hogy közel éltek Isten templomához, és így közel lehettek a kegyelem királyi székéhez. A templomi szertartásokban központi szerepet játszott az áldozati állat vére a bűnhocásárat elnyerésében, és ez is Isten közelségébe vonta a zsidókat. Az apostol az állatok véréből Krisztus véréig jut el gondolatmenetében, ami által Urunk „*új és élő*” utat nyitott, hogy „*járjünk hozzá igaz szívvel, hínék teljességével*” (Zsid 10:20, 22). Krisztusban eltűnik a távoltság, helyette közelséget, menyeyi állampolgárságot, ígéretet, reményiséget és békeséget nyertünk.

Izrael népe hitte, hogy különleges világosság és igazság birtokosai lettek. Mégis mivé lett a nép a lelki góg miatt? Hogyan óvjuk meg magunkat ettől a veszélytől mi, akik szintén meg vagyunk győződve arról, hogy különleges világosság és igazság birtokába jutottunk?

NINCS TÖBBÉ VÁLASZTÓFAL (Efézus 2:14–15; Galata 6:15)

Jézus vére ledöntötte a választófalat a zsidók és a pogányok között (Ef 2:13). Hogyan és miért történt mindez? Hogyan bizonyítja Krisztus kiontott vére, hogy mindannyian egyformák vagyunk (lásd: Róm 3:20–31; 5:12–18)? Mostantól fogya Krisztus „a mi békeségünk” (Ef 2:14). Mit tett Krisztus mint a mi békeségünk?

Először is: „*lenntolta a közbevetelt választófalat*” (14. vers). A választófal tit nem csupán a templomban a pogányok udvarát a csak a zsidók számára fenntartott részekből elválasztó falra utal. Vonatkozik még a vallási, társadalmi és politikai különbségekre, amelyek a két csoportot elválasztották egymástól. Mivel Krisztus az egész emberiség bűneit meghalt, két viszonylatban is békét teremtett: Isten és ember között, valamint ember és ember között. Az első üzenete, hogy Isten minden embert egyformán szeret; a második hangsúlyozza, hogy Krisztusban „*nincs zsidó, sem görög; nincs sjoaga, sem szabád; nincs jérfji, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban*” (Gal 3:28).

Másodsor: Krisztus eltörölte „*az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatokban való törvényét*” (Ef 2:15). Sokat vitatták, hogy melyik törvényre is gondolt itt az apostol (az erkölcsi vagy a ceremóniális törvényre). Pál mondanivalójának lényege az, hogy Jézus eltörölte mindent, ami elválasztotta a zsidókat a pogányoktól. Most mindenki egyg é vált benne. Krisztus békeséget hozott, és ezért jelentette ki Pál: „*Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéltség nem használ semmit*” (Gal 6:15).

Harmadszor pedig: Krisztus „*ama kettőt egy új emberré teremtése Ő magában*” (Ef 2:15). Eszerint értelmezhető az evangélium matematikái számításai: 1+1=1. Valóra válik, ami lehetetlen. Nincs többé sem zsidó, sem görög, hanem csak az új teremés (2Kor 5:17), amelyben az emberek társadalmi helyzetét nem rangjuk, színük, nemük, nemzetiségük vagy törzstük határozza meg, hanem a kereszten meghalt Krisztussal való élő kapcsolatunk. Jézusnak sikertült új társadalmat, valójában új emberiséget teremtenie... Ez a Krisztusban fennálló új emberi egység a Krisztus vezetése alatt létrejövő igazzi egység záloga és előíze” – (John R. W. Stott: The Message of Ephesians [Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1979.] 93. old.).

Milyen előítélelhez ragaszkodunk mégis, ellenétben az új emberiségre vonatkozó, Krisztusban nyert ígérettel?

BÉKESSÉG ÉS SZABAD BEJÁRÁS (2Korinthus 5:17–19; Efézus 2:16–18; Kolossé 1:20–22)

Olvasunk el a felsorolt bibliaiszövegeket! Foglajuk össze, mi a fő üzenetük! Hogyan értelmezzük az itt említett megbékélést?

Állampolgárrá lettek, akik korábban idegenek voltak. A reményesség nélkül ők reményessége felcsillant. Akik Isten nélkül éltek, rátaláltak az Úrra. Eltűntek az elválasztó falak, megjelent az egység áldásait élvező új teremtmény. Krisztus lett a békeességünk. Ef 2:16–18 verseiben Pál Krisztus tettének valóságát és teljességét fejtegeti.

Krisztus megbékéltette az Istennel úgy a zsidókat, mint a pogányokat, „*egy testben, a keresztya által, megölvén ezen az ellenségkedést*” (16. vers). Elközben nem kényszerítette a zsidókat arra, hogy befogadják a pogányokat, sem azokat nem vette rá a zsidó hit elfogadására. Krisztus úgy tudta megbékéltetni a zsidókat és a pogányokat, hogy mindkét csoport közös problémájával, a bűnnel száll szembe, mert ebből fakad minden ellenségkedés. A kereszti megbékéltette Istennel a zsidókat és a pogányokat egyaránt, és e megbékélés miatt válhattak a válaszfalak nélküli egyház tagjaivá.

A békeesség teljességét a 18. versben hangsúlyozza ki az apostol: „*Mert Őáltala van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához*”. A Szentháromság mindegyik tagja, az Atya, a Fiú és a Szentlélek is részt vesz az Isten és ember valamint az ember és ember közötti békéltetés folyamatában, úgy függőleges, mint vízszintes irányban. Ez azonban még nem minden. A zsidók és pogányok is egy Lélek által járulhatnak Istenhez. Sem az istenisztelenben, sem a közösségben nem lehetnek többé elválasztó falak a zsidók és a pogányok között.

A „menetelünk”-nek fordított görög szó jelentése arra utal, hogy valaki a király elé járulhat a trónteremben. Krisztus által úgy a pogányok mint a zsidók, azaz minden hívő egyaránt Isten elé járulhat. Ugyanaz a Lélek kíséri Isten tróntermébe azt, aki valaha idegen és távolvaló volt, mint azt, aki addig is szövetséges volt. Ezért igaz, hogy a Krisztusban történt megbékélés teljes és valóságos.

A szövegben csak zsidókról és pogányokról van szó, de bármilyen más csoportot említhetünk, függetlenül attól, mi választja el őket egymástól. Milyen gátfalai vannak még ezen eszményi állapot megvalósulásának? Mit lehetne tenni, hogy elmozdítsuk ezeket az akadályokat?

„ISTEN... CSALÁDJÁNAK TAGJAI” (Efézus 2:19–22, katonikus fordítás)

A tragédia öröme váltott, az elidegenedés helyébe közösség lépett. Krisztus a zsidókból és pogányokból új emberiséget teremtett. Krisztus üdvözítő munkája tette mindezt lehetővé. Ezután az apostol a hívők új helyzetét mutatja be, amelynek három tulajdonságát közli Ef 2:19–22 verseiben.

Polgártársak. A pogányok Krisztus nélkül csak idegenek és jövevények voltak, akiknek semmi részük nem volt „*Israél társaságában*” (Ef 2:12). Krisztusban viszont polgártársai lettek a szenteknek (19. vers). A kereszteni Isten országának polgára. Isten országának két vetületéről beszélhetünk. A kegyelem országa most áll fenn, mivel az emberek megtértek a bűnből, és elfogadják az üdvösséget, amit Krisztus ajánl. A dicsőség országát Isten majd akkor alapítja meg, amikor Krisztus másodszor eljön, hogy szentjeit hazavigye. Nem lehetünk a dicsőség országának polgárai, ha előbb nem csatlakozunk a kegyelem országához!

Milyen kötelezettségek és kiváltságok járnak az állampolgársággal? Ha a mennyek országának polgárai vagyunk, akkor mi vár el tőlünk Isten itt a földön? Keressünk bibliaiszövegeket válaszuk alátámasztására!

Isten családjának tagja. A kereszteniység nemcsak az Isten országában való állampolgárságot jelent, hanem azt is, hogy az ember Isten családjának tagja lett. A család szó szoros kötődést, egyenlőséget és méltóságot jelez. A szülők és gyermekek nem távoli, üres árnnyak, hanem szereteten alapuló meleg, bensőséges kapcsolat jellemzi őket. Elköteleztettek egymás és családjuk iránt. Így van ez Isten családjában, az egyházban is.

Pál kifejti, hogy az egyház „*az apostoloknak és prófétáknak alapkövén*” épült fel, „*lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus*” (Ef 2:20). Aki kijelentette, hogy Krisztus az egyetlen alapkö (1Kor 3:11), nem mondhat itt ellent önmagának, és nem akarja azt állítani, hogy mégis ember volna az alapkö. Krisztus, a szegletkö (lásd még: 1Pt 2:6) tartja össze az épület különböző részeit, biztosítva az épület erejét és egységét.

Hogyan kell bännünk egymással a gyülekezet tagjainak, ha szem előtt tartjuk, hogy az egyház olyan, mint egy család? Keressünk bibliaiszövegeket a Szentírásból válaszuk alátámasztására!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Előítéleti és egyenelenség: „Ugyanazok az elemek, melyek az embert elválasztották Krisztustól ezerryolcs száz évvel ezelőt, ma is működnek. A zsidók és pogányok közti választafalat felépítő lélkül ma is tevékeny. A büszkeség és az előítélet erős választafalakat épített az emberek különböző osztályai közé. Krisztust és küldetését félreértelmezik. Tömegek érzik úgy, hogy gyakorlatilag el vannak zárva Krisztustól! Nincs olyan ember vagy Sántán által emelt korlát, amelyen a hit ne tudna áthatolni” – (Ellen G. White: Jézus élete, 339. old.).

„Az osztálytagozódás gyűlöletes Isten előtt. Ő az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi. Szemében minden ember lelke egyenértékű... Korra, rangra, nemzetiségre, vallási előjogra való tekintet nélkül mindannyiunkat magához hív, hogy éljünk” – (1.m. 339. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. „Annakokáért emlékeztetek meg arról... ” – figyelmeztetett az apostol Ef 2:11 versében. Miért akarta Pál, hogy ne felejtsük el, hogyan éltünk azelőtt? Olvassuk még el 5Móz 15:15; 16:12; 32:7 verseit! Mondja el, aki csak kész rá, hogy miől mentete meg Krisztus, és hogyan változtatta meg az életét! Igaz, nem jó túl sokat foglalkozni a múlttal, de mi a haszna, ha nem feledkezünk meg arról, hogy miől szabadultunk meg?
2. Mahatma Gandhi egyszer megjegyezte: nem kell félni attól, hogy a hinduk átérnek a kereszténységre, amíg a keresztények körében is megvan a kasztrndszer. Milyen szempontból mondhatjuk, hogy a keresztény társadalomban is fellelhető a kasztrndszer? Hogyan hatott a fajgyűlölet a vallásra? Hogyan nyilvánul meg a faji előítélet még a mi gyűlekezetünkben is?
3. A keresztény élet és kapcsolatok alapját az Istennel és embertársainkkal való békeség határozza meg. Mégis tény, hogy a keresztény egyházon belül is nagy a megosztás, szétválás. Mivel magyarázhatjuk ezt az ellentmondást? Hogyan lehetne ezen a bajon segíteni?
4. Természetesen a mennyben már nyoma sem lesz a gyűlöletes megosztásnak. Ebből kiindulva miért olyan fontos már most azon igyekezni, hogy felszámoljuk a megosztottságot?

„...Vasárnap, a hét első napján!”

A legfiatalabb leányom, *Évike*, még csecsemő volt, amikor elmentem húgomat meglátogatni Rákossabárra. Vendég volt nála, aki egy könyvet hozott, és azt olvassgatták. Valahová készülték, és húgom megkérdezte, hogy akarok-e velük menni. Kérdeztem, hogy hová. „Imaházba” – válaszolta. „Milyenbe?” – kérdeztem. „Majd meglátod, csak gyere veled!” – biztalt. Elmentem velük, vittem a gyereket is. Nagyon figyeltem, tesszt a prédikáció, de ezután egy kis ideig nem mentem el többet.

Egyik szombaton két testvérnő jött el a gyűlekezetből, és megkérdezték, hogy elmennék-e velük a következő szombaton az imaházba. Mondtam, elmennék, de a férjem dőben hazajön és ebédet kell adnom neki.

„Ó, mire ő hazaér, már itthon leszel. Főzzél meg pénteken, és szombaton csak megmelegíted!” – próbálták meggyőzni.

Ugy is volt. Elmentem. Amikor hazaértem, az volt az első, hogy elmondtam a férjemnek, hol voltam. Azt is elmondtam, hogy ott szombatot ünnepelek, és ő beleegyezett, hogy járhatok oda.

Később *Makai Imréné* testvérnő mondta, hogy szeretnék megismerni a férjemet is. Ezután ő is elfjött a gyűlekezetbe. A testvérnő az egész családot meghívta a lakására is. A gyerekeknek veitett, harmóniumozott, és énekeltünk, imádkoztunk. Egy másik alkalommal megkérdezte, hogy akarunk-e megkeresztelkedni. A férjem rám nézett, és kérdezte: „Te akarsz?” Én mondtam: „Igen!” Erre ő azt válaszolta: „Akkor én is akarok!”

Ezután én még eljártam a református templomba is, ahol a pap minden vasárnap felolvasta a Tízparancsotát Mózes második könyvéből, a 20. fejezetből. Többek között azt olvasta: „De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja...” Szodálkoztam ezen, és gondolkoztam, hogy akkor mi miért ünnepejlük a vasárnapot. En a vasárnapot úgy megtartottam, hogy még egy tűt sem mertem a kezembe venni, semmit sem csináltam, csak a templomba mentünk. Szombaton, amikor az imaházba mentünk, imádkoztam, hogy Isten jelentsse ki nekem, hogy melyik hát az igaz, mert én csak az igazat akarom megtartani. Szombaton elmentem az imaházba, vasárnap pedig a templomba.

Vasárnap a templomban a pap olyan szépen prédikált, hogy sírtam. Az isztisztélet végén lassan, tagolva mondta: „Vegyétek az áldást vasárnap, a hét első napján!” A következő hét végén is szombaton elmentem az imaházba, vasárnap pedig a templomba. Az isztisztélet után a pap ismét megáldotta a népet: „...vasárnap, a hét első napján!” – mondta újra. Azt gondoltam: „Köszönöm, Uram, Istenem, hogy meghallgattál, mert ez nekem szólt!” Ettől kezdve minden szombaton az imaházba mentünk a szomszédasszonnyal együtt.

Edesanyám nagyon haragudott, hogy a gyűlekezetbe járok, és meg is szidott mártta. Egy éjszaka azonban álmodt látott: az Úr Jézus a levegőben állt, és páztorbotjával Rákossaba felé intett, hogy oda menjen. Másnap reggel sírva jött, kérte, ne haragudjak, hogy megbántott; ezután ő is jön a gyűlekezetbe. Végül megkeresztelkedett ő is, a húgom is, a férjem és én, a szomszédasszony is, később mind a három leányom, és évtizedek múlva a szomszédasszony férje is.

Adja meg az én drága menyem! Atyám, hogy mindnyájan, akik megkereszteltünk, és azok is, akik még ezután fognak megkeresztelkedni a rokonságból, és azok közül is, akiknek bizonyoságot tettünk vagy olvasnivalót adtunk – mindannyian ott legyünk az Ő szent országában!

(Sz. Gy.-né)

A TITOK BIZONYÍTÉKAI

Pál ugyan titoknak nevezi azt, hogy az evangélium eljut a pogányokhoz is, de ennek az ígéretnek a bizonyítékait az Őszövetség különböző részében is megtalálhatjuk. Olvassuk el az alábbi biblíaszövegeket! Milyen módon fejezik ki azt a gondolatot, hogy Isten igazsága minden néphez eljut?

IMóz 18:18 _____

Ésa 56:3-8 _____

Jer 16:19 _____

Ésa 42:6 _____

Ésa 49:6 _____

Ésa 60:3 _____

Zak 8:23 _____

Szomorú és meglehetősen tény, hogy a nemzetiségi, kulturális vagy vallási előítélet milyen nagy erővel hat gondolatainkra. Még Pál is, aki igen jól ismerte ezeket és számos hasonló biblíaszöveget, nagy titoknak tartotta, hogy a pogányokkal is tudatni kell Isten igazságát. Ezt a gondolatot ma természetesen veszti a legtöbb keresztény, akiknek túlnyomó többsége pogány eredetű. Ebből a szémszögből nézve nehéz igazán megérteni, milyen forradalminak tűnt ez a gondolat egy olyan háttérből származó és olyan képzésben részesült ember számára, mint amilyen Pál volt.

Mindezek ellenére mégsem kellene annyira meglepődnünk, nem igaz? Az evangélium arra tanít, hogy szeressük ellenségeinket, áldjuk azokat, akik átkoznak minket (Mt 5:44), és ne fizessünk rosszal a rosszért (1Pt 3:9; Mt 5:39) stb. Más szóval az evangélium kívánalmának nagy része valóban szöveg ellenében áll alaptermeszetünkkel, tükközik a leginkább belénk vésődött és a legszelésebb körben elfogadott kulturális, nemzetiségi és politikai előítéleteinkkel. Ha Jézus szavai ilyen vagy olyan módon eddig nem vágtak elevevünkbe, akkor valószínűleg még nem is találkoztunk vele igazán!

Mikor hasítottak belénk utólfára Jézus szavai, azaz mikor éreztük azt, hogy az evangélium kívánalmai ellentétben állnak előítéleteinkkel vagy vágyainkkal? Mit tettünk akkor?

AZ EGYHÁZ ÁLTAL (Efézus 3:9-13)

„Azért, hogy megismertessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége” (Ef 3:10).

Olvassuk el a mai szöveget! Milyen meglepő üzenetet közölt itt az apostol?

Olvassuk el Ef 3:9-13 verseit! Figyeljünk meg, hogy a 9. versben Pál milyen kérdést kapcsolt a megváltási terv gondolatoköréhez! Miért olyan fontos ez a téma?

Krisztusban új teremtéssé letünk (lásd még: Gal 6:15; Ef 4:24; 2Kor 5:17), és részéivé váltunk az egyháznak, amit Isten alkotott. Isten teremtet, újáteremt, és Ő hozta létre az egyházat is, aminek részei vagyunk, mint új teremtmények. Isten bölcsességét pedig a saját képére újáteremtett lényekből álló egyház által láthatja meg az egész világegyetem (Ef 3:10).

Isten hatalmát, kegyelmét és Sátán megoszlast szító erőt legyőző bölcsességét tárja az egész világegyetem elé ez az új közösség, az Isten alkotja egyház, „*amaz örök eleve-elvégzés szerint, amelyet megselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban*” (11. vers). Isten a teremtés által nyilatkozta ki hatalmát nekünk, bölcsességét és igazságosságát pedig az új teremtés által ismereti meg, „*a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal*” (10. vers), beleértve a jó és a bukott angyalokat is.

„Nem csak e világ, hanem az egész világmindenség előtt be kell mutatnunk Isten országának alapelveit” – (Ellen G. White: Testimonies to the Church, 6. köt. 13. old.).

Ef 3:10 versében újból találkozunk a nagy küzdelem egész kérdéskörével. Megtudhatjuk belőle, hogy a világegyetem értelmes lényei érdeklődéssel figyelik világunk sorsát. Még inkább ámulatba ejtő az, hogy Isten terve szerint az egyház által kell megnyilvánulnia bölcsességének a világegyetem értelmes lényei előtt.

Próbáljunk meg elképzelni, mit gondolhatnának a világegyetem más pontjain élő lények – látva azt, ami az egyházban történik!

„AZÉRT”

Figyeljünk meg Ef 3:12 nagyszerű ígéretét! Pál szerint Jézus által egyenesen Isten elé járulhatunk. Erről beszélt Jézus is Jn 10:9 versében, amikor azt mondta, hogy „*én vagyok az ajtó*”. Kezdetben Ádám is közvetlenül járulhatott Istenhez, de miután elvesztette ezt a jogát, elrejtőzött a kert fáit között, mivel nem tudott többé nyíltan és jó lelkiismerettel megállni Isten előtt. A megváltás azt tette lehetővé, hogy az ember újból, felelem vagy korlátozás nélkül, bátran, papok szemek vagy szertartások közbenjárása nélkül, közvetlen kapcsolatba léphet Istennel. Krisztus érdemei által Istent azonnal elérheti az ember, ha bizalommal fordul hozzá.

Ezek után az „azért” szóval kezdi Pál a 13. verset, ami a görög eredetiben azt is jelenti, hogy ami miatt. Vagyis valami miatt nem akarja, hogy az elézusiak aggodjának érte. Mire is utal az azért szó?

Mivel a pogányok már Krisztus testéhez tartoznak, mivel Isten örök célja valóra vált Jézus által, mivel Isten bölcsessége az egész világmindenség előtt nyilvánvalóvá lett, és mivel szabadon járulhatunk Isten színe elé, mindezért arra kéri Pál levele olvasóit, hogy ne bánkodjanak szenvedései miatt, amelyek azért érték, mert elvitte nekik az evangéliumot.

Más szóval Pál azt mondja, hogy ne rám vagy a megpróbáltatásaimra figyeljetelek, inkább arra a csodálatosan jó hírre, hogy mi mindent tett meg Isten a világért Jézus Krisztus által. Ez az örömhír sokkal fontosabb minden-nél, ami velem történt.

Küszködünk? Aggodalmaskodunk? Felünk a jövőtől? Adjunk hátát Istennek Krisztus minden tetteért, amiről ebben a levélben olvastunk! Engedjük, hogy az ígéretek valósága elhalványítson életünkben minden másit! Ezek az ígéretek személyesen nekünk szólnak!

KRISZTUS SZERETTÉNEK ISMERETE (Efézus 3:14-21)

Olvassuk el többször is Pál imádságát (Ef 3:14-21)! Hogyan mondhatnánk el könyörgését más szavakkal? Miért fohászkodik, és vajon miért éppen ilyen imát mondott?

Pál azért imádkozott, hogy Krisztus lakjon a hívők szívében. A lakozni szóval fordított görög szó a katolikum, ami az állandó otlétet jelenti. Krisztus nem csak vendég, hanem életünk állandó része.

Pál azért szeretné, ha Krisztus a szívünkben lakozna, hogy így a megerősödött belső ember képes legyen megérteni (azaz legyen ereje és értelme fel-fogni) Krisztus szeretetének szélességét, hosszúságát, mélységét és magasságát (18-19. versek). Pál azt kéri imájában, hogy megérthessék a felfoghatatlant. Ám tudja, a hívő kizárólag abban találhat bizonyosságot, ha megszakítás nélkül Krisztus szeretetéről gondolkodik. Meg kell értenie, milyen felmérhetetlen szeretettel veszi körül Isten. Képtelenség Krisztus szeretét emberi mértekeységgel kifejezni. Azt azonban elmondhatjuk, hogy elég széles ahhoz, hogy körbeölelje az egész földet, és elérjen minden bűnös embert. Elég magas ahhoz, hogy felérjen Isten tróntermébe. Elég mély, hogy lemerüljön Sátán legeldugottabb csatornájának aljára is, és kihúzza a napfényre annak mocskából a Krisztus segítségéért könyörgő bűnös. Elég hosszú ahhoz, hogy „*a világ teremtese előtt*”-i időtől (Ef 1:4) elérjen az örökkevalóságig, amikor a megváltottak vég nélkül tanulmányozni fogják Krisztus szeretetét. Ez a szeretet „minden ismeretet felülhalad”, és a hívőket betölti Isten egész teljességével (Ef 3:19).

Az elézusbellekhez és a kolossébellekhez írt levelekben gyakran előfordul az „*Istennel egész teljességgel*” kifejezés. Ez arra utal, hogy Istent semmi sem szoríthatja korlátok közé. „*Végzetlenül bőséggel mindeneket megcselédhettik, feljebb hogynem mint kétjűk vagy elgondoljűk*” (20. vers). Kegyelme gazdagságából, felfoghatatlan szeretetéből, korlátlan kegyelmével, felmérhetetlen hatalmával Isten a menny egész tárházát a rendelkezésünkre bocsátja, hogy megadjon mindent, felettébb, mint ahogy „*kétjűk vagy elgondoljűk*”. Azért teszi ezt, hogy dicsősége megmutakozzon „*az egyházban...nemzeté-gről nemzetégre*” (20-21. vers).

Mennyire vagyunk biztosak Isten szeretetének valóságában? Mit válasszunk, ha valaki megkérdézné: Miből gondolod, hogy valóban szeret az Isten? Mennyire tudnánk meggyőzően felelni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Isten színe elé: „Krisztus nevének érdemei által járulhatunk Isten színe elé. Isten arra kér, hogy forduljunk hozzá megpróbáltatásainkban és kíséréseinkben, mert megérti azokat. Nem akarja, hogy embereknek panaszokdjunk. Krisztus vére által a kegyelem királyi székhöz jöhetünk, ahol kegyelmet találunk segítségül a nehéz időkben... Amint a földi szülő is arra biztatja gyermekét, hogy bármikor forduljon hozzá, az Úr is arra buzdít, hogy mondjuk el neki mindazt, amit szeretnénk, ami összezavar, de beszéljünk hálánkról és szeretetünkről is. Minden ígérete biztos. Jézus a biztosítékunk és a közbenjárónk, és megad mindent, hogy jellemünk tökéletessé válhasson. Egyedül Krisztus vérének örökös erejében bízhatunk, mert csakis Krisztus érdemei által nyerhetünk bocsánatot és békességet” – (Ellen G. White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1116. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Egy híres prédikátor a következőket mondta: „Isten nem csak azért üdvözít, hogy megmeneküljünk a pokoltól. Azért juttat üdvösségre, hogy az egész világ előtt bemutathasson egy népet, amit mindenki ámulattal figyelhet.” Vajon az egyháznak mennyire sikerült beteljesítenie ezt a tervet?
2. Beszélgessünk Ef 3:10 verséről! Milyen utalást találhatunk a nagy küzdelemmel kapcsolatban? Hogyan hozható párhuzamba Jób könyvének első két fejezete ennek a versnek az üzenetével?
3. Beszéljünk arról a csoportban, hogyan tapasztaltuk Isten szeretetét az életünkben! Mit tanulhatunk egymás bizonyosságtelevélből?
4. Hogyan beszélheménk Isten nagy szeretetéről – amit Pál olyan ékesszó-lással fejeget ebben a fejezetben –, ha csoportunkból valaki elmaradna a gyülekezetből?

Még a számítógépek is hallgatnak szavára

Nem volt egyszerű nap. A legnehezebb napok közt is elképeleltem helyet foglalt volna el. Legalább száz számlát kellett kiállítani aznap, és kipoztázni a csomagokat. Úgy tűnt, csak a mi kártársunkon fog múlni, hogy végzünk-e vagy nem. És akkor jött a nehézség. Mindig „akkor” jöni!

A raktáros közölte velem, hogy a számítógép nem indul, holott ezen volt minden adat, és a számlázást is csak erről lehetett végezni. A program maga olyan volt, ami nem volt meg másolatban, mivel ez egy számlunkra formázott program, amelyet az operátor tett fel, és csak azon a gépen lehetett futtatni, amelyikhez installálták.

Természetesen, siettem, hogy amennyiben lehet, megoldjam a problémát. (Már sok ilyen jellegű nehézséggel sikerült megküzdenem korábban is.) De a hibaüzenet most a lehető legrosszabb volt: a winchester (az a része a számítógépnek, amely minden programot és adatot tárol, és amelyről minden működik) rosszi! Vagyis már a programok elindulása sem történt meg, magyarul: semmi sem indult el, és semmi sem működött!

Csak a hűtőventilátor ismerős hangja törte meg a rideg csendet, amint az üzenetet bámultuk a képernyőn. Mit lehet most csinálni? Gyakorlatilag ez a legrosszabb, ami egy számítógéppel történhet. De azért optimisták voltunk. Megpróbáltunk mindent. Egész délelőtt a gép előtt ültünk, hátha valami megoldást találunk. A rendszergazda (aki karbantartja és szereli a gépeket) tehetetlennek bizonyult. Minden telefonhívás és próbálkozás kudarcra végződött. Így ment el a délelőtt. Próbálkozás próbálkozás után, és nem történt semmi. Arra gondoltam, ha csak még egyszer elindulna a gép, akkor át tudnám írni CD-re a programot és az adatokat, hogy legalább délután már dolgozhassunk, de mindez csak vágy maradt abban a pillanatban. Délután arra gondoltam, hátha még egyszer érdemes megpróbálni, és menni fog. Utem a gép előtt, és reménykedtem. Újjam a gombra tettem, és egy határozott mozdulattal megnyomtam. Az üzenet az előzőkben tapasztalt volt. Elkéseredetten olvastuk.

Es ekkor eszembe jutott Valaki! Rádöbbentem, hogy mindenkinek kértük már a segítségét, egyvalakit kivéve: Istent. Elszégyelltem magamat, hogy egy vallásos kiadóban ez jutott eszünkbe legutoljára. Lehajtottam a fejem, és csak annyit mondtam: – Uram! Kérlek, add, hogy a gép újra elinduljon! Csak annyira időre, hogy át tudjam írni az anyagokat egy CD-re, hogy esetleg a másik gépen dolgozhassunk.

Felemeltem a fejem, és határozott mozdulattal ismét megnyomtam a gombot. A látvány lenyűgöző volt. A számítógép, mintha előzőleg semmi gond sem lett volna velem, betöltötte a programot, és minden hiba nélkül elindult. És nemcsak akkor, hanem még fél évig hibátlanul működött, és később egy egészen más ok miatt cseréltük le.

Akkor döbbsentem rá, mennyire elvonatkoztatjuk a hitünket az életről igazi valóságától, és néha egy ókori mítosz moosarába ragadva hagyjuk a lényegét: Istennek semmi sem lehetetlen!

(Gy. G.)

A sokszínűség egysége

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 28:18-20; Róma 12:6-8; I Korinthus 12:28-31; Efézus 4:1-16

„Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhivatástoknak egy reménységében hívattatok el is; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Isten és mindenknek Atyja, aki mindenknek felette van és mindenk alatt és mindnyájatokban munkálkodik” (Ef 4:4-6).

Elérkezünk a levél feléhez. Az első három fejezet a keresztyén egység teológiáját vázolta fel, ami az embertiség körében minden megosztást előidéző tényezőn felülemelkedik. A második három fejezet pedig ennek az egységnek a keresztyének életében megmutakozó gyakorlati következményeivel foglalkozik. Pál tehát a teológia területéről átlép a gyakorlati élet körébe, a magyarázat után rátér az intésre, Isten tettének leírása után arra, hogy mit kell tennünk Isten értünk végbevitt cselekedeteire válaszul. Teológiánknak hatnia kell erkölcseinkre, erkölcseinknek viszont tükrözniük kell teológiánkat. Pál ezután arra fordítja figyelmét, hogy milyen életet kell élnünk a hívőknek, összhangban Krisztus titkának felbecsülhetetlen teológiai ismeretével. A zsidók és görögök közötti egység nem mese, hanem olyan valóság, ami követelményként írja elő, *„hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz”* (Ef 4:1).

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Miért figyelmeztetett Pál, hogy járjunk az elhivatásunkhoz méltóan? Mit jelent ez? Milyen sokszínűség figyelhető meg az Isten egyházára jellemző egység mellett? Milyen ajándékokat kapnak a gyülekezet különböző tagjai? Mit ír az apostol a Krisztusban való növekedésről?

ELHÍVÁTÁSUNKHOZ MÉLTÓAN JÁRNI (Efézus 4:1-3)

Az első három fejezetben Pál igen sok szót ejtett arról, amit Isten értünk tett Krisztusban. Most pedig úgy folytatja, hogy ezért járjunk elhivatásunkhoz méltóan, de azt is elárulja, hogyan tehetünk eléget kéreszények. Mi az az öt jó tulajdonság, ami alapvetően fontos része a keresztyén jellemének (Ef 4:2-3)? Hasonlítsuk össze saját válaszainkat a tanulmányban szereplő magyarázattal!

- (1) _____
- (2) _____
- (3) _____
- (4) _____
- (5) _____

Alázatosság. A görögök és a rómaiak az alázatosságot a gyengesség jelenék tartották, a keresztyének szemében azonban ez az erő forrása, a büszkeség ellentéte. A büszkeség megszóláshoz vezet (pl. Lucifer esete a mennyben), míg az alázatosság a megékézés létfontosságú eleme, amint azt Jézus testetörlése és keresztalála is bizonyítja (Fil 2:2-8).

A szelidség alapvetően fontos ahhoz, hogy az egyház egységben élhessen. A szelidség az erőszakosság ellentéte, ha az ember nem vág vissza, még akkor sem, amikor bosszaniák. A szelidek végül örökségül kapják a földet (Mt 5:5). A hosszútűrés Isten jellemtulajdonsága. Isten *„hosszan tűr tetteink, nem akarván, hogy némiyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson”* (2Pt 3:9). A hosszútűrés jelentése: az ember elviseli a szenvedést, nem hajlandó bosszút állni a sérelmekért, és nem mond le arról a reményről, hogy a megromlott kapcsolatokat helyre lehet állítani.

„Elszenvedvén egymást szeretetben” (Ef 4:2) – ez több mint kölcsönös türelem. Ebben benne foglaltatik, hogy megérem és elfogadom a másikat, és kész vagyok megbocsátani.

Természetesen mindezek a jó tulajdonságok szeretetből fakadnak. Az ilyen cselekvő szeretet védi az emberi kapcsolatokat, békét és egységet teremti a keresztyének közösségében, sőt még azon túl is.

Alázatosság, szelidség, hosszútűrés, egymás elszenvédése és szeretet. Milyen sikerrel élünk e tulajdonságainkkal az elmúlt héten? Ha vala- mit újból kezdehettünk, mi lenne az? Ami pedig még ennél is fontosabb, mit tehetünk, nehogy újból beleessünk ugyanazokba a hibákba?

MI AZ EGYSÉG CÉLJA (Efézus 4:4-6)?

Olvassuk el Ef 4:4-6 verseit! Mi a legfőbb mondanivalója ennek a három versnek – amivel már korábban is találkoztunk a levélben?

Ef 4:4-6 a Biblia egyik legfeneklebb szakasza. Tökéletes a szöveg felépítése és ékesszólása, a Szentháromság egységének bemutatása pedig lenyűgöző. Ha valaki mégis feltenné a kérdést: „Mért is legyenek a keresztyének egységben?” – megcáfolhatatlanul hangzana a válasz: „Ázért, mert a keresztyén hit és élet lenyege az egység”.

Isten rendelkezett úgy, hogy a keresztyének egységben éljenek. Egy Isten és egy Krisztus által mentett meg a bűntől, egy hitet adott, egy Lélek által eleventhett meg, egy keresztséggel egy test tagjaivá tett és egy örök reménységet kínált.

Az egységnek e hét részét tanulmányozva meg kell említenünk még egy fontos tényezőt. A Szentháromság mindhárom személye részt vesz az egyház egységére juttatásában. Ez a megállapítás következetesen tükrözi a levél gondolatmenetét, hiszen az apostol gyakran kiemeli a Szentháromság szerepét az üdvösség történetében.

Az Atya Isten, „*aki mindenkinek felette van és mindenek által és mindnyájukban munkálkodik*” (Ef 4:6), Minden mindenkiben.

A Fiú Isten, a hinek fejedelme és bevégezője (Zsid 12:2), „*a dicsőségnek ama reménysége*” (Kol 1:27), testének, az egyháznak szegletköve.

A Szentlélek Isten, aki által újjászületünk. Az újjászületés élménye vezet el a keresztséghez (1Kor 12:13).

„Az elézusi levél 4. fejezetében [az apostol] világosan és egyszerűen írja le Isten tervét azért, hogy Isten gyermekei mind megérthessék az igazságot. Itt egyértelműen kimondja: egyházában azáltal szándékozik fenntartani az egységet, hogy a tagok egészséges hitéletet élnek a világban” – (Ellen G. White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. kö. 1117. old.).

„**Sátán elválaszt – Isten egyesít. A szeretet összefűz**” – mondta Dwight L. Moody, az ismert lelkipásztor. Az emberék általában nem akarnak Sátán eszközüvé válni, inkább arra vágyanak, hogy Isten szeretetének közvetítői legyenek. **Mért olyan fontos a tegnap felsorolt öt jó tulajdonság mai témánkkal, az egység gondolatával kapcsolatban?**

EGYSÉG: KÜLÖNBÖZŐ AJÁNDÉKOK (Efézus 4:7-11; Ikorinthus 12:28-31)

Ef 4:6 versében ez áll: „*mindenkinek Atyia, aki mindenkinek felette van és mindenek által és mindnyájukban munkálkodik*”. Az egyház egységét hangsúlyozta az apostol, amikor kijelentette, hogy mindannyiunk Atyia az Isten. A 7. versben hozzátette: „*mindenkünknek pedig adott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint*”. Nem kapta mindenki ugyanazt az ajándékot, és nem is ugyanannyit kaptunk (11. vers)! Ezért a továbbiakban Pál nem úgy folytatja, hogy mindannyian (6. vers), hanem hogy mindenkünk (7. vers), így tér rá az egyház egysége után a különbözőségekre. Ez azonban nem megosztást jelent, hanem azt, hogy más és más ajándékokat kaptunk, amelyeket az egyház egysége érdekében kell felhasználnunk. Az ajándékokat osztó Lélek által végezhetjük munkánkat.

Olvassuk el Ef 4:7-11 verseit! Mit mondott itt Pál? Hogyan segítenek szavai felismerni Istentől kapott ajándékainkat?

Amikor Krisztus felment „a magasságba”, ajándékokat küldött a hívőknek (8. vers), vagyis ekkor küldte a Szentlelket a földre. Hogyan értelmezhetjük akkor a 9. verset, ahol azt írta az apostol, hogy Krisztus „*döb le is szállott a föld alsóbb részeire*”? A felmentetel és a leszállás közötti különbség nem térbeli, inkább teológiai. Mennybementele és Isten jelenlétében való felmagasztalása szemben áll leereszkedésével, és a kereszten történt legmélyebb megálázatásával (Fil 2:5-11). Krisztus azzal ünnepelte meg az alászállással aratot győzelmét és felmagasztaltatását, hogy ajándékokat küldött az egyháznak, amelynek tagjait kiragadta a sötétség fejedelmének kezéből. Jézus mindenkert betölt azáltal, hogy győzelmét aratot Sátán felett és fel-emelkedett „*fejebb minden egetnél*” (Ef 4:10). Ő az egész világmindenség Ura, mégis szorosan kötődik földi egyházához, és elárasztja azt ajándékaival.

Nevezzük meg az Ef 4:11 versében felsorolt ajándékokat! Hasonlítsuk össze listánkat a Róm 12:6-8 és Ikor 12:28-31 részében szereplő ajándékokkal! Mit árult el Pál ezek természetéről és hasznáról? Kérdezzük meg önmagunktól is, hogy milyen ajándékot kaptunk? Hogyan használjuk mostanában Istentől kapott ajándékainkat? Miként fejleszthetjük képességeinket, hogy még eredményesebben kamatoztassuk az Úr művében?

EGYSÉG: A SZOLGÁLAT MUNKÁJÁRA (Efézus 4:12–13)

Azokkal az ajándékokkal foglalkoztunk, amelyeket az Úr egyházának adott. Ezek után Pál két dologgal indokolta, hogy miért adta Isten az ajándékokat. Mi ez a két ok? Milyen kapcsolatban állnak egymással?

Az első: „A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára” (Ef 4:12). A tökéletesbítésnek fordított görög szó jelentése: helyreállítani, kijavítani, mint pl. megjavítani egy szakadt halászhálót (Mt 4:21). A »szentek tökéletesbítése« tehát a felkészítésre, képzésre vonatkozik. Képesse teszi a hívőket arra, hogy jól végezzék a szolgálatukat, amire Isten elhívta őket.

Felvetődik a kérdés, kik is a gyülekezeti szolgái? Az Újszövetség alapján elmondhatjuk: minden keresztényi szolgálatra hívott el Isten, és azt a feladatot bízta rájuk, hogy menjenek el, tegyenek tanítványokká minden népeket, kereszteljenek és tanítsanak (Mt 28:18–20). A szolgálat munkája nemcsak a kiválságos kevesek (a klerus) osztályrésze, hanem mindazoké, akik Krisztus nevét vallják. A keresztény szolgálat személyes, egyes embereket érintő feladat. Egyetlen gyülekezeti tag sem érzelheti, hogy felmentést kapna alóla, és a lelkészek sem vélhetik a szolgálatot kizárólagos előjoguknak.

Az ajándékok kiosztásával Isten másik célja „Krisztus testének építése” (Ef 4:12). Bármiyen ajándékot kapunk is, legyen az tanítás, igehirdetés, evangélizálás, gyógyítás, tanácsadás, látogatás, vigasztalás vagy segítségnyújtás, tisztában kell lennünk azzal, hogy nemcsak saját javunkat szolgálják. Az egyház egészenek javát és növekedését kell szolgálhunk vele, akik pedig elrejtik ajándékaikat, azoktól Isten elveszi, amit kaptak (Mt 25:24–30). Az egyház csak akkor növekedhet, ha tagjai szeretettel gondoskodnak egymásról, és Krisztus kegyelmével és szeretetével fordulnak a külvilág felé. Ha minden tag hűségesen végzi munkáját, hamarabb eljön a nap, amikor az egész bolygót körüljárja Krisztus megmentő szolgálatának híre. Így a gyülekezetben megvalósul a hit egysége, és részeseitünk „Krisztus teljességé”-ben (Ef 4:13). Nem tud csendben maradni a Krisztus teljességét élvező ember, amíg mások Krisztus nélkül élnek! Ez ösztönöz a szolgálatra.

Képzeljünk el, milyen lenne a gyülekezetünk, ha mindenki használná Istentől kapott ajándékait, és bekapcsolódna a szolgálatba! Mit tehetnénk ennek érdekében?

EGYSÉG: NÖVEKEDNI KRISZTUSBAN (Efézus 4:14–16)

Ef 4:12–13 verseiben a befejező gondolat az, hogy Isten nemcsak azért adta a lelki ajándékokat, hogy felkészítse a tagokat a gyülekezeti szolgálat munkájára, hanem azért is, mert el akar vezetni „a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”. Az még nem elég, hogy az ember Krisztus oldalára áll, részese lesz a minden megosztáson felülkerekedő egységnek és felkészül a szolgálatra. A keresztényeknek fejlődniük is kell Krisztusban. A 14–16. versek felvázolják a növekedés elemeit. (A jövő heti tanulmányunk a 17–32. versenkig terjedő szakasz alapján tovább foglalkozik a növekedés témájával, és azt emeli ki, hogy milyen az újjászületet, éret, felnőt ember életformája.)

Ef 4:14 – „többé ne legyünk gyermekek”. Hogyan értelmezhetjük ezt összevetve azzal, amit Jézus Mt 18:3 versében mondott?

Isten azt akarja, hogy olyanok legyünk mint a gyermekek, de ne legyünk gyermeketek! Elvárja, hogy elhagyjuk „a gyermekéhez illő dolgokat” (1Kor 13:11), és a felnőtt kor érettségével éljünk. Tudjunk különbséget tenni a lelki és a világi dolgok között, a tej helyett szilárd táplálékot fogyasztunk (1Kor 3:2).

Mitől óv még az apostol a 14. versben? Hogy állunk ezen a területen?

A szilárdságot azt jelenti, hogy kitarunk hitünk mellett, megkülönböztetjük az igazságot a tévedéstől, és nem engedjük félrevezetni magunkat azok által, akik az igazság látszatát kelтик. Ehhez elengedhetetlenül szükséges, hogy erősen álljunk Isten Igjének alapján, és amikor az „álmok”, „ravsóz” és „csalárd” (Ef 4:14) lelkiüti emberek támadnak, szilárdan megállhassunk Isten bizonyosságátelebe kapaszkodva (Ésa 8:20).

Pál arról is szót ejt, hogy fontos „szeretelen” elmondani az igazságot (Ef 4:15). Ez szó szerint azt jelenti, hogy cselekedni az igazságot, szeretetben. Az egyháznak különbséget kell tenni az evangélium és a tévartítás között, és még ekkor is szeretettel kell megfogalmazni az igazságot. „Az igazság megkeményedik, ha nem látgyítja meg a szeretet, a szeretet pedig elerőtlenedik, ha nem szilárdítja meg az igazság” – (John R. W. Stott: The Message of Ephesians, 172. old.).

A növekedés legvégző jele pedig a fenntartások nélküli elkötelezettség és engedelmesség Krisztus iránt. Mi vagyunk Krisztus teste, és a test minden tagjának kapcsolatban kell állnia Krisztussal. Az igazság akkor is igazság marad, ha durván mondjuk el? Miért?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A lelki ajándékokról: „A Lélek hiánya miatt erőlen az evangélium szolgálata. Művelséggel, tehetséggel, ékes beszéddel, ötleklőt és szerzett képességekkel, de Isten Lelkének jelenléte nélkül egy szívvel sem tudunk megérinteni, és egy bűnöst sem tudunk Krisztusnak megnyerni. Azonban a Lélek ajándékaival megáldott és a Krisztussal közösgben élő legszegényebb és legtudatlanabb tanítvány is hami tud az emberek szívére. Isten eszközüil használja fel a világégyetem legszentebb befolyásának közvetítésére” – (Ellen G. White: Krisztus példázatai, 225. old.).

A kereszteni növekedésről: „A mag kicsirázása a lelki élet kezdetét ábrázolja; a növény növekedése pedig a kereszteni növekedés csodálatosan szép példája. Ahogy a természet mutatja, úgy van a kegyelem a világban is. Fejlődés nélkül nincs élet. A növény vagy fejlődik, vagy meghal. A kereszteni életben való fejlődés éppoly csendes, észrevétlen de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában; és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk... Alkalmassak leszünk felelőség hordozására, és érettségünk arányos lesz lehetőségünkkel” – (im. 39. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Beszéljünk meg a csoportban a csütörtöki rész végén található kérdést!
2. „Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában” – olvashattuk a fentebbi idézetben. Mit jelent ez?
3. Olvassuk el újból Ef 4:14 versét! Mennyire tartotta Pál fontosnak a tanbeli tisztaságot? Beszéljessünk arról, hogy mennyire kell az egyháznak fontosnak tartania a tantételeket! Előfordulhat, hogy többet vagy kevesebbet foglalkozunk a tantételekkel, mint kellene?
4. Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné: Hogyan tudhatom meg, mi a lelki ajándékom? Általánosságban véve hogyan fedezhetjük fel lelki ajándékainkat?

„Nincs egyedül!”

Egy órágyas kórtéremben fekvőtem, ahol a mellettem lévő ágyban egy 82 éves néni volt. Egy alkalommal ezt kérdezte tőlem: „Mártikai Te Gyurcsányt vagy Orbánt szereted?”

Pillanathyil meglepődés után a következőket válaszoltam: „Én nem haladok se jobbra, se balra, én nyílegyenesen az arany középponton haladok, az Úr Jézus Krisztus pártjának vagyok a tagja, és jelszavunk a szeretet.

A kórtértem másik végéből hangosan hármán is felkiáltottak: „Nincs egyedül!”

Másnap megszólított Judit néni, egy idős tanárnő – szintén beteg – az előző napi beszélgetésre utalva: „Mártikám, kérlek, gyere ide, és beszélj nekem a te vallásodról!”

Ez a kérés is nagyon meglepett, de ez már jóleső érzés volt.

Kezembben a 2005. 1. negyedévi biblia tanulmányunkkal az ágya szélére ültem, és megkértem, engedje meg, hogy először felolvassak két verset.

Felolvastam Páskulyné Kovács Erzsébetől két gyönyörű verset: Judit néni nekem könnyes lett a szeme. Elmondtam, hogy az én egyházam a Hetednapi Adventista Egyház, egy protestáns kisegyház. Több mint 100 éves. Nagyon fontos jellemző – szemben a nagy kereszteni történelmi egyházakkal és számos kereszteni kisegyházzal –, hogy mi a Bibliát, és csakis a Bibliát tartjuk hitelvéneink alapjának, csak azt fogadjuk el. Hisszük, hogy ez Isten Szava, nem teszünk hozzá, és nem vesszünk el belőle. Ami benne van, azt követjük. A többi kereszteni egyház is a Bibliát veszi alapul, de sok dologban eltérnek tőle.

„Miben?” – kérdezte Judit néni.

„Csak egy-két dolgot említek, ami nincs a Bibliában: a vasárnap, a lélek halhatatlansága, a gyermek keresztség stb. stb.”

Hosszas beszélgetés következett, majd végül Judit néni nek ajándékoz-tam a leckémet, amit már félig kiegészítettem. Látna ezt egy betegjárásunk, odajött hozzám, és kért tőlem egy ilyen „könyvecskét”.

Hitesbívérem és barátóm hozott másnap még két biblia tanulmányt, és azokat is ajándékkba adtuk. Így küldi a Teremtő hozzánk az embereket, hogy beszélhessünk az evangéliumról, amit feladatul kaptunk.

N. N.

Új életet élni

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 1:26–32; 3:10–18; 12:2; 1Korinthus 2:9–16; Efézus 4:17–32; Filippi 4:8–9

„Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedően egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek” (Ef 4:32).

A keresztyény egység gyakorlati alkalmazásának tárgyalását azzal kezdte Pál, hogy arra kérte a zsidókból és pogányokból lett hívőket: *„jártatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, melyel elhivatottok”* (Ef 4:1). Ez az életforma több dolgot is megkövetel tőlünk. Az első: meg kell őriznünk Krisztus testének segítségét a sokszínűség ellenére is (1–12. versek). A második: e heti tanulmányunk tárgya azzal kapcsolatos, hogyan járunk az új úton, ami rendkívül fontos az egység megőrzéséhez, és Pál is szólt erről.

Az új út nem a régi változata vagy annak javíthatása. A régi értékektől elforduló gyökeres változásról és teljesen új életforma átvételéről van itt szó, ami hat gondolatainkra, jellemünkre, értékrendünkre, kapcsolatainkra és céljainkra egyaránt. Átlépünk a halálból az életre. Sátán uralma alól átkerülünk Krisztus fennhatósága alá.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen képet fest Pál az emberi természetről? Hogyan kell megváltoznia az ember életének, miután elfogadja Krisztust? Miben mutatkozik meg az új élet a keresztyények között? A hívők új életformája kapcsolatba hozható-e az egyház egészenek egységével? Milyen szerepet játszik a Szentlélek megújult életünkben? Hogyan lehetünk „követői” Istennek (Ef 5:1)?

MEGSZABADULNI A RÉGI DOLGOKTÓL
(Efézus 4:17–22)

Az „elhívásotokhoz méltó” (Ef 4:1) életet nemcsak az egység és a növekedés jellemzi, amivel az elmúlt héten foglalkoztunk. Egészen új életről van itt szó, amellyel együtt jár, hogy elszakadunk bizonyos dolgoktól, másokat pedig felvesszünk. Az első az „ember” levételözése (22. vers). A keresztyény élet kezdetén a hívő egyértelműen és határozottan elszakad a múlttól, és Pál azt kéri az efézusiaktól, hogy *„többé ne járjatok úgy, mint egyeb pogányok is jártak”* (17. vers). A római hívőkhöz szólva sokkal erősebben fejezte ki magát. Felszólította őket, feszítsék meg az ömbert, *„hogy a bűnös test elpusztuljon, és ne szolgáljunk többé a bűnnek”* (Róm 6:6, katolikus fordítás).

Vegyük számba az ember néhány jellemzőjét Ef 4:17–24 versei alapján! Hasonlítsuk össze a Róm 3:10–18 szakaszban szereplő felsorolással! Milyen képet festett az apostol általában az emberiségről? Válaszolj bármilyen kérdésre! Ha igen, akkor mi?

Figyeljük meg, Pál olyan szavakat sorolt fel az efézusiak erkölcsi züllésének okaként, mint a meghomályosodás, tudatlanság és szívük keménysege. A bűn miatt az értelmünk képtelen volt felfogni a lelki igazságot. Elfecsérelték az életüket, amikor önmagukban vagy értéktelen bűványokban, esetleg üres filozófiákban keresték Istenet. Tetszetős tanításokkal foglalkáltak le magukat, ám eközben lelki vakságban éltek (Ef 4:18; lásd még: Róm 1:19–21). Erkölcsi érzékük annyira megromlott, hogy nem tudtak különbséget tenni a jó és a rossz között. A testi örömeik, különösen az erkölcsiellen, romlott magatartás volt kedvenc szórakozásuk. Életüket a bujálkodás, a tisztátalanság és a nyereségvágy jellemezte (Ef 4:19; lásd még: Róm 1:26–32).

Ilyen volt az ember élete, mielőtt a pogányok megismerték Krisztust. Ezért kérte Pál a hívőket: Ne térjétek vissza a régi életformához!

Nézzük meg a 19. verset! Mit mond ebben Pál? Mit jelent az erkölcsi érzés nélkül kifejezés? Mitől tűnik el valakiből az erkölcsi érzés? Hogyan tapasztalhatjuk ezt a szomorú törvényszerűséget az életünkben? Miért fenyeget ez a veszély mindenkit, még azokat is, akik keresztyénynek tartják magukat? Mi adhat egyedül védelmet e problémával szemben?

„FELŐLTÖZZÉTEK AMAZ ÚJ EMBERT” (Efézus 4:20–24; Róma 12:1–2)

Pál először arra kérte a hívőket, hogy velkezzék le az őembert (lásd: Ef 4:22). Milyen tanácsot adott ezután (Ef 4:22–24)?

Amikor az ember elfogadja Krisztust, »levelkőzi« a pogányság régi életmódját, de ez önmagában még nem elég. A kereszténység nem a tiltások vallása. A kereszténynek az új életforma által erkölcsi és lelki téren fel kell emelkednie. Ezért bátorítja a hívőket Pál: „*megújultok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltözzétek amaz új embert*” (Ef 4:23–24).

Ha az ember életét a hiábavaló gondolkodásmód jellemzi, akkor az új gondolkodásmódjában különbözik tőle. „*Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által*” (Róm 12:2).

Hogyan újuljanak meg a hívők gondolkodásmódjukban (Róm 12:2; Ikor 2:9–16; Fil 4:8–9)?

A pogányok hiábavaló, sötét és bűnös életének bemutatása után (Ef 4:17–20) Pál kihangsúlyozta: amikor az éfézusiak elfogadták Krisztust, megtanították őket arra, hogy a korábbi életformáitól elszakadjanak. Három szóval – tanultatok, megértettétek és megtanítottatok – emlékeztette a hívőket arra, hogy már jól tudják, milyen hatást gyakorol életformájukra az üdvösség és az új-jászületés. Ezt az igazságot nem emberi forrásból nyerték, hanem egyenesen Jézustól (Ef 4:21). Nem véletlenül fordul itt elő Jézus neve. Pál abban akarta megerősíteni levele olvasóit, hogy a történelem által ismert Jézus, aki testet öltött, akit keresztre feszítettek, aki feláldozott és a mennybe ment, Ő maga az igazság, és Ő jelenti ki az igazságot (Jn 14:6).

„A kik befogadják a Megváltót, Isten gyermekei lesznek... Gondolkodásmódjuk megváltozik... Attól kezdve nem önmagukat szeretik a világon legjobban, hanem Istent és Krisztust” – (Ellen White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1117. old.).

Mit tapasztaltunk keresztény életünk során? Egyetlen szempillantás alatt tisztultunk meg gondolatainkban, szívünkben, céljainkban és tetteinkben egyaránt? Ha nem így történt, akkor milyen hétköznapi, gyakorlati dolgok voltak segítségünkre? Mi akadályozhatja a meg-tisztulást?

ÚJ ÉLETTET ÉLNI (Efézus 4:25–29)

Az apostol nem a valóságtól elrugaszkodott elméleti ember volt. Az egyik pillanatban a teológia felemelt magaslataira repül, a következőben pedig már a közvetlen környezetünket érintő dolgokkal foglalkozik. Az új életformával kapcsolatban rendkívül fontosnak tarti négy dolgot, amelyek igen egyszerűek, mégis nélkülözhetetlenek a jó kapcsolatok fenntartásához.

1. „*Levetén a hazugságot*” (Ef 4:25). A hamisság és a képmutatás árt az emberi kapcsolatoknak, megöli a bizalmat. A bizalom viszont tovább erősíti a bizalmat, megszilárdítja a kapcsolatokat, fenntartja az egységet.

Hogyan tapasztaltuk életünkben a hazugság kapcsolatrontó hatását?

2. „*Am haragudjatok, de ne vétkeztek*” (26. vers). Az emberi életből kővetkezően mindannyian kerülünk olyan helyzetbe, ami haragra gerjeszt, időnként joggal. Amikor az ember mérges, három dologra kell odafigyelni: (1) ne vétkezzünk, azaz ne engedjük, hogy haragunk sértődötté tegyen, vagy emiatt áthágyjuk a törvényt; (2) ne várjuk meg a napnyugtát úgy, hogy helyre ne hoznánk a bajt; (3) ne adjunk alkalmat az ördögnek arra, hogy a haragunkat felhasználva tönkreteltesse az egységet vagy a kapcsolatunkat valakivel.

Hogyan használta fel az ördög a haragot ellenünk, ill. a kapcsolataink megmérgezésére?

3. „*Ne orozzon, hanem inkább munkálkodjék*” (28. vers). A lopásnak sok formája lehet, a nyílt rablástól kezdve mások jogos tulajdonának visszatartásáig, vagy a másik ember jó hírének, jellemének tönkretételéig. A keresztények magas erkölcsi szinten élnek. Az új keresztényi életet jelöli a becsületes munka, az önzetlen élet, a nagyjelkűtség és a másik ember védelme.

Az előbbi meghatározásokat figyelembe véve milyen ártó hatását tapasztaltuk a lopásnak mi vagy a környezetünk?

4. „*Ügyeljünk szavainkra, hogy csak jó dolgokról beszéljünk*” (29. vers)! A szavak ereje óriási. Ha megelélednünk velünk velük, nagy áldást jelenthetnek. Pál azonban óva int a romlott beszédétől. A romlottnak fordított görög szó még azt is jelentheti, hogy rothad. A csúnya beszédnek, a közönséges-ségnek, a káromkodásnak és pletykálkodásnak ne legyen helye közöttünk. A keresztény szavai mindig építőek és felemelőek legyenek!

Mikor bántott meg utóljára sértő szó? Nézzük végig a korábbi kérdésekre adott válaszainkat! Mennyire fontos új emberként éhünk ahhoz, hogy eléjjük azt az egységet, amelyről Pál beszélt (24. vers)?

„MEG NE SZOMORÍTÁSÓK AZ ISTENNEK AMA SZENT-LELKÉT” (Efézus 4:30)

„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét, aki által megpecsételtetétek a teljes váltáságnak napjára” (Ef 4:30).

Az efézusi gyülekezet megalapításakor az apostol a hívőkre tette a kezét, hogy ők is részesüljenek a Szentlélekben (ApCsel 19:1-7). Nem is csoda, hogy az efézusi levélben Pál olyan sokszor – legalább tizenkétyszer – említi a Szentlelkét.

Olvasunk el a következő szövegeket, és összegezzük, mit mondott Pál a Szentlélekről! Ef 2:18; Ef 3:16; Ef 5:9; Ef 6:17

Másutt az apostol megjegyezte, hogy a Lélek meglevenit (2Kor 3:6), Isten gyermekevé tesz (Róm 8:16), értelmessé tesz (1Kor 2:10-16), gyümölcsseit megtermi életünkben (Gal 5:22), megadja a jövő reményét (Gal 5:5), lelki ajándékokat osztogat (1Kor 12:4-11), megszentel (Róm 15:16), bennünk lakozik (Róm 8:11).

Egyértelmű, hogy Pál nagyon fontosnak tartotta a Szentlélek munkáját úgy az egyes keresztyének, mint az egész gyülekezet életében. Ezért figyelmeztet: meg ne szomorítsátok a Szentlelkét. Ez a mondat már önmagában is arra utal, hogy a Lélek nem pusztán isteni erő, hanem a Szentháromság egyik tevékeny tagja. Személy; aki számára igen fontos a kapcsolat. A Szentlélek megszomoriása egyenértékű azzal, ha valaki megszomorítja az Atyát vagy a Fiút. A Bibliát olvasva lájuk, mennyire odafigyel Isten a tetteinkre, milyen nagy fájdalmat okozunk neki bűneinkkel és engedelmességünkkel. Erkölcsei és lelki kötelezettségek hárulnak mindazokra, akik a Lélek által Isten családjának tagjai lettek. Aki pedig nem tesz eleget kötelezettségének, megszomorítja Isten. Nehezen értjük meg, hogy Isten valóban fájdalmasan érintik tetteink, ám ezt olvashatjuk a Bibliában. Jézus élete is azt bizonyítja, milyen őszinte gondoskodással veszi körül Isten a teremtményeit. Ha tehát szeret minket és törődik velünk, egyáltalán nem meglepő, hogy tetteinkkel fájdalmat okozunk neki.

Elkövettünk-e valamit az elmúlt napon, amivel megszomorítottuk Isten Szentlelkét? Elkérülhető leti volna? Ha igen, miért nem tettünk másként?

„LEGYETEK... KÖVETŐI AZ ISTENNEK” (Efézus 4:31-5:1)

Pál arra kérte az üdvösségre jutottakat, akik a zsidók és pogányok egységbe forrt közösségében éltek, hogy az új élet szerint járjanak. Az új étellel sok minden jár együtt: bizonyos dolgokat levetkőzni ill. felöltözni, kitartani, nem okozni szomorúságot a Szentléleknek. A mai szakaszban Pál egyetlen mondatban foglalja össze az új életforma lényegét: „Legyetek annadkokáért követői az Istennek” (Ef 5:1).

Bukott emberként hogyan lehetünk mégis követői az Istennek? Mire gondolt itt az apostol?

Miután Pál Isten követésére szólított fel, gondolatait közvelenül, személyes hangon folytatta: „*mint szeretett gyermekek*” (Ef 5:1). Ha a szülő és gyermeket között szoros, bensőséges a kapcsolat, sokat vannak együtt, és közösen végzik az élet különböző teendőit, a gyermek hasonló szülehez. Mi is minél több időt töltünk Istenel imádkozva, a vele kapcsolatos dolgokról gondolkozva, az Igét tanulmányozva, annál jobban hasonlíthatunk hozzá.

„Utánozzuk Krisztust, mint ahogy a kisgyermek is utánozza szüleit! Krisztust irántunk érzeti határtalan szeretete készlete az áldozatra, hogy azáltal mi élhessünk. A mi szeretetünk is hasonló természetű legyen – olyan szeretet, ami az érzelmeken túlmutatva önfeláldozó szolgálatara készlet” – (Life Application Bible, On Ephesians 5:1-2).

Ef 4:32 versében Pál arra kérte a hívőket, hogy életüket három tulajdonsággal jellemezze. Melyek ezek, és hogyan tükrözik Isten lényét? Mit tehetünk, hogy mind jobban megmutatkozzanak életünkben e tulajdonságok?

Karácsonyeste volt. Egy kislány kopott ruhában vágyakozva nézett a csillogó kirkakat üvegén át egy babát. Tudta, nem veheti meg, de még ránézni is öm volt. Azután elszomorodott, mert valaki kivette a játékokat a kirkakból. A következő pillanában mégis felderült az arca, mert a férfi az üzlethől kilepve kezébe adta a csodaszép babát. A gyerek felnézett, és megkérdte: „A bácsi az Isten?” Valószínűleg senki nem gondolt még ilyesmit róluunk, mégis is hogyan fordulhat elő, hogy rajtuunk keresztül valaki megájítja Isteni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Krisztus átalakító munkája: „Jézus végére len kegyelméből munkálkodik az emberi szívben, és munkája nyomán olyan változás jön létre, amit az angyalok is csodálattal és örömmel figyelnek. A Mesterre jellemző önzetlen szeretet mutatkozik meg őszinte követői életében is. Krisztus azt várja el, hogy az ember már itt a földön részesején az isteni természetben, tehát ne csak Krisztus dicsőségét tükrözze vissza Isten áldására, hanem a menny fényével ragyogja be a világ sötéttségét” – (Elen G. White: Testimonies for the Church, 5. köt. 731. old.).

A meg nem újult élettről: „Az egyház azért gyengé, mert olyan tagok csatlakoznak, akiknek szíve nem újult meg, és életüket nem reformálták meg. Általában szemet hunyunk e tény feletl. Egyes lelkesek és gyülekezetek olyanmra áhíjják a taglétszám növekedését, hogy nem beszélnek nyíltan a keresztényhez nem illő szokások és dolgok ellen” – (l. m. 172. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Bizonyos nézetek szerint helytelen, sőt egyenesen káros az a keresztény felfogás, miszerint az ember eredendően bűnös. Hogyan érvelnénk, ha valaki ilyen véleménynek adna hangot?
2. Olvassa fel valaki a második White idézetet, majd beszéljünk meg közösen ezt a gondolatot a csoportunkban! Hogyan tarthatjuk fenn az egyensúlyt, vagyis hogyan élhetünk olyan gyülekezetként, amely befogadja és a kereszthez vezetői a bűnösöket, ugyanakkor ragaszkodik ahhoz a színvonalhoz, ami az őszinte keresztény élethez szükséges?
3. Beszéljessünk a csoportban valakiről, aki valóban Isten követője voltl Ki volt az, mit tetl, és hogyan hatott mások életére?
4. Mindenki feleljen a következő kérdésre: Mit változtatott meg Isten az életemben? Beszéljessünk a válaszokról!

„KérjeteK és adatik nérték...”

Kellemes nyári nap voltl, bár a buszban egy kicsit melegnek éreztük az időt. Azért jó hangulatban haladtunk a németországi utakon Svédország felé. Csúspan egyetlen kérdés borított halvány fátylat a fiatalos jókedvre: elérjük-e a kompot, amivel behajózunk Svédországba? Az előírások szerint már egy órával az indulás előtt ott kellene lennünk a kompnál a berakodáshoz, mivel a buszunkat el kell helyezni.

Ezekkel a gondolatokkal haladtunk, és közben számoltuk a kilométereket. Nem voltunk hanyagok, időben elindultunk Magyarországról, de a hosszú úton nem várt helyzetek megnyjították a menetidőt, így egyre kevesebb esélyt láttunk arra, hogy elcsipjünk hajónkat. Egyesek azt híresztelték, hogy már fél évvel korábban megkeltt rendelni a jegyet a kompra, és ha nem érjük el, akkor itt ragadunk. Mindenestre nem szívesen késtünk volna le a nemzetközi cserkésztalálkozóról, amire igyekeztünk.

Az idő haladt, a jókedv maradt, az esély pedig egyre csökkent, hogy ott leszünk időre. Végül a komp menetrendszerinti indulása körül még kb. kétórányra voltunk a tengerpartól. A hangulat kicsit komorabbá vált, amikor arra gondoltunk, hogy elusztott a lehetőség, és lehet, hogy nem tudunk eljutni a célállomásra, vagy ha eljutunk is, talán csak napokkal később. Ekkor a velünk utazó lelkes azt javasolta: inádkozzunk, hogy Isten tegyen csodát, és valahogy sikerüljön átjutni Svédországba, késedelem nélkül.

Életemben talán akkor először éltem át azt, hogy egy csapat kételkedés nélkül Istentől kéri a megoldást, és hitben halad tovább előre.

Az ima után nem emlékszem kételkedő emberre. Egyszerűen folytatott tovább az utunkat, mintha minden rendben lenne, és időben lennénk. Akkor még csak hittük, hogy minden rendben is van.

Kb. három óra késéssel értünk a tengerpartra, ahol két magas drótkerítéssel elkerített folyosón kellett végighaladni a busszal a komp felé. Meglepődöttünk, amikor azt láttuk, hogy a szépen öltözött kikötői alkalmazottak, akik a haladást figyelték, hevesen integetnek, hogy gyorsan, gyorsan haladjunk. A sofőr erre bátran haladt előre a rakpart irányába. Akkor vettük csak észre, hogy a komp, amire a jegyünk szól, benn áll a kikötőben.

Ahogy felhajtottunk a hajóra, az ajtó záródott mögöttünk, és a hatalmas acéltest megmozdult, hogy elinduljon velünk Svédország felé.

Leírhatatlan voltl, amit akkor éreztünk. Hálás elégedettséggel mentünk fel a fedélzetre. Izgatottan kérdeztük, hogy mi történt, miért nem indult el időben a komp. A válasz az voltl, hogy valami probléma keletkezett a vasúti kocsi berakodása közben, ezért több órát kellett vesztegelnit, és csak késéssel indulhatunk. (Azt is elmondták, hogy ilyen nem nagyon fordul elő.)

Azt hiszem, Isten tartotta vissza a kompot, meghaligatva inánkát.

Jézus azt mondta, ha hiszték (kételkedés nélkül biztok), akár a hegynek is szólhattok, hogy menjen és ugorjon a tengerbe, és megtestszl nérték.

(Gy. G.)

A keresztény élet

E HÉTI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20; Ésaías 5:20; János 15:10; Róma 5:10; 2Korinthus 5:18; Efézus 5:1–21; 1János 5:2–3; 2János 6

„Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai járjatok” (Ef 5:8).

Pál folytatta a bátorítást az elhívásunkhoz méltó (Ef 4:1) életre, amikor arra kért, hogy teljes komolysággal járjunk a hit útján (Ef 5:1–21). Nem is kell sokat keresnünk Pál írásában, rögtön láthatjuk, mennyire komolyan vette a keresztény életet! Számára nem létezik olcsó kegyelem. Krisztus tette árán nyerhetünk üdvösséget, ezért életünkkel fejezzük ki hálánkat a megváltásért, ami Jézusban a miénk! Új életet kaptunk, akkor éljünk vele úgy, ahogy Isten megkívánja!

Az e heti szövegekben Pál öt okot sorol fel azzal kapcsolatban, hogy miért éljünk ilyen életet: a szeretet, az ítélet, a világosság, a bölcsesség és a Szentlélekkel való beteljesedés. Mindössze alig néhány szóval fejezte ki mindegyiket, mégis világosan felvázolta, hogy Isten mit vár el azoktól, akik korábban sötétségben éltek, most azonban kiléptek a világosságra.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mit jelent szeretetben járni? Milyen szigorú ítélet vár a meg nem tért bűnösökre? Mi a különbség a világosságban ill. a sötétségben való járás között? Mit jelent bölcsen járni vagy balgán viselkedni?

SZERETETBEN JÁRJATOK!

„Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: és járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miértünk ajándéku és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul” (Ef 5:1–2).

A hívőktől azt várja az Úr, hogy legyenek Isten követői. Krisztusban Isten a minta mindenkiben – az erkölcsben, a szenvedésben, az engedelmességben, a munkában, az imádságban és mindenekfeletti a szeretetben. Ezért bátorít az apostol, hogy szeretetben járjunk.

E szöveg szavaiból legalább három elv emelkedik ki.

Első: Krisztus szeretete önzetlen. Ez az agape szeretet, amely nem érzésből, hanem elvből fakad. Arra figyel, amire a másknak szüksége van, még akkor is, ha nem érdemli meg. Ilyen Isten szeretete, aki bemutatja, *„hogy mi kor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”* (Róm 5:8). Szeretetben járni annyit jelent, mint szeretni azt, aki nem méltó a szeretetre.

Gondoljunk valakire, aki nem méltó a szeretetre! Mi módon tudnánk szeretetet tanúsítani iránta? Miért ne tehetnénk meg éppen most?

Második: Krisztus szeretete önfeláldozó. Krisztus az önfeláldozás legfőbb példája. Vállalta a megsegyenítő kereszthalált, és odaadta az életét, hogy az emberiségnek megváltást szerezzen (2Kor 5:21). Szeretetben járni annyit, mint önmagunktól elfordulni, hogy másoknak szolgálhassunk. „A tanítványosság a szenvedő Krisztus iránti elkötelezettség, ezért egyáltalán nem megfelelő, hogy a kereszténységre való elhívás része a szenvedésre való elhívás” – (D. Bonhoeffer: *The Cost of Discipleship* [New York: Macmillan, 1963.] 101. oldl).

Mikor kellett valóban szenvednünk valaki más helyett? Mit árul el válszunk önmagunkról, ill. arról, hogy változtatnunk kell-e valamin?

Harmadik: Krisztus szeretete békítő. Krisztus helyreállított minden megőrt kapcsolatot, és teljes egységet hozott (Róm 5:10; 2Kor 5:18). Krisztus szeretetben járni azt jelenti, hogy az ember a megbékélést szolgálja.

Miként tapasztaltuk, hogy a szeretet ereje békít? Mondjunk el erre egy példát a csoportban!

GONDOLJUNK AZ ÍTÉLETRE (Efézus 5:3-7)!

Olvassuk el Ef 5:3-7 verseit, majd válaszoljunk a következő kérdésekre!

1. Milyen konkrét bűnök ellen intett Pál?
2. Miért mondhatjuk, hogy ezek a bűnök mind megszegik a Tízparancsolatot (lásd: 2Móz 20)?
3. Figyeljük meg, hogy Pál szembeállítja a fent említett bűnöket a szeretetben járással (Ef 5:2)! Miért ellentétesek ezek a bűnök a szeretet újával? (Lásd még: Neh 1:5; Dán 9:4; Jn 15:10; 1Jn 5:2-3; 2Jn 6)
4. Olvassuk el Pál figyelmeztetését Ef 5:6 versében! Mivel lehetett kapcsolatos az üres beszéd? (Lásd még: 1Jn 3:7)

Az élet egyik legnagyobb tragédiája, ha az ember úgy él, mintha Isten nem is létezne, vagy mintha teljesen mindegy volna, hogy létezik-e vagy sem. Az efféle hozzáállásból olyan életforma származik, ami csak a jelenre figyel, de nem számol a jövővel. A bibliai ételszemlélet azonban elének verít, hogy a történelem a vége felé halad, amikor minden embernek meg kell jelennie Isten ítélőszéké előtt (2Kor 5:10; Zsid 9:27). Senki sem menekülhet el az Isten előtti végső számadás elől. Pál arra figyelmeztetett, hogy amint Isten szeretete megjelent az emberiség megmentéséért, éppen olyan biztosan rászakad „Isten haragja a hitelenség fiaira” (Ef 5:6). Isten haragja Isten ítélete a rossz és a gonoszság gyermekei felét. Az ítélet elkérülhetetlenül bekövetkezik, ezért kérheli Pál a hívőket: „*Ne legyetek részesei ezeknek*” (7. vers). Kiknek? A 6. versben említette az apostol azokat, akik üres beszéddel akar-nak becsapni. Hamis tanítók, akik továbbra is ragaszkodnak pogány filozófiájukhoz, tagadják a bűnt és a bűn felletti utolsó ítélet valóságát. Nem csoda, hogy Pál óva intette a hívőket: kerüljék ezeket az emberket, óvakodjanak az általuk hirdetett ételszemlélettől, mert ellentétben állnak az igazsággal, amit Jézusban ismerhetünk meg. Rettenetesnek tartja az efféle hamis tan-nokat, hirtetőit pedig hitelenség fiainak nevezi, akikre eljön Isten haragja (6. vers). Pál kérheli a keresztyényeket, hogy közöztük nyomoma se legyen, még gondolatban vagy vicc formájában sem az ilyen bűnöknek.

Ha megnezzük a bűnöket, amelyekre ítélet vár, a parázanaság mellett ott szerepel a fösvényesség (nyerészkedés, új prot. ford.), csúnya ill. boldond beszéd. Miért kerülhetnek ezek a bűnök egymás mellé ebben a felsorolásban? Mi jellemzi az ószintén megért keresztyény ember egész életét?

A VILÁGOSSÁGBAN JÁRJATOK (Efézus 5:8-14)

„Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiait úgy járjatok” (Ef 5:8).

Pál meghatározása szerint a keresztyény élet lényege: szeretetben járni, gondolva a küszöbön álló ítéletre. Ezek után a harmadik részre tért rá: a világosság gyermekeihez illő életet élni. Szokásához híven itt is megemlít egy el-letét: korábban a sötétség gyermekei voltak, most pedig a világosság gyermekei vagytok (lásd Ef 5:8).

A sötétség a régi életformára utal, a világosság pedig az új életre. Az apos-tol arra célloz, hogy a hívők a sötétségből átlépjék a világosságba (8. vers). Megtérésük óta ók is világossággá lettek az Úrban, azaz annak jellemét tük-rözik, aki azt mondta: „*Én vagyok a világ világossága*” (Jn 8:12).

Gyakran előfordul, hogy a világosságot elméleti tudással, a tények ismeretével azonosítjuk, és azt nevezük sötétségnek, ha valaki nem ismeri a tényeket. Természetesen van ennek is alapja. Olvassuk el Ef 5:8-14 verseit, majd válaszoljunk a következő kérdésekre! Mivel tartotta Pál egyenlőnek a világosságban járást? Pontosabban: pusztán elméleti ismeretről van itt szó vagy az erkölcsi életéről, a keresztyény ma-gatartásáról is? Miért olyan fontos ez a válasz?

Pál olyannyira fontosnak tartotta az erkölcsi fölloktól mentes életet, hogy figyelmeztet: tartsuk távol magunkat azoktól, akik gonosz dolgokat tesznek, sőt egyenesen két, feddjük meg ezeket.

Olvassuk el figyelmesen Ef 5:13 versét! Ennek alapján hogyan feddhet-jük meg a gonoszságot úgy, hogy még ki sem nyitjuk a száunkat (lásd még Jn 3:20).

Ismertünk-e valakit, akinek az életmódja, modora, jelleme úgy hatott ránk, mint feddés a bennünk lévő sötétségre? Mit tettünk akkor? Alá-zatosan, bűnbánattal fogadtuk a csendes feddést, vagy elmenekül-tünk a világosság elől, esetleg felvettük vele a küzdelmet, pl. sötétség-nek bélyegezve a világosságot (lásd: Ésa 5:20)?

BÖLCSEN ÉLJFETEK (Efézus 5:15-17)

Pál rávilágított: fontos, hogy a keresztény élete különbözőn a világtól. Szeretben kell járjunk. Bármit is teszünk, gondoljunk az eljövendő ítéletre. Vigyázzunk, hogy a világságban járjunk. Ehhez fűzött hozzá az apostol még valamit: bölcsen kell élnünk.

A Bibliában sokat olvashatunk a bölcsességről. A következő versekben milyen bölcsességről hallhatunk? IKor 1:20-21; 3:19; 2Kor 1:12 Milyen példákat sorolhatunk fel az ilyen bölcsességre?

Az ilyen bölcsességgel ellentétben Pál megemlítt egy másfajta bölcsességet is. Amint már korábban is láttuk, ez a tudás nem csak elméleti, csupán a tények ismerete, bármennyire hasznosak és jók is ezek. Az apostol a tudást cselekedeteinkkel hozza összefüggésbe. A bölcs helyesen jár el, a tudatlan pedig balgán, függetlenül attól, hogy mennyi elméleti tudással rendelkezik.

Hogyan határozta meg Pál Ef 5:17-ben az esztelenség jelentését? Segítségünkre lehetnek a választadásban a következő versek: Zsolt 111:10; Péld 1:7; Ésa 33:6.

A világ csakis Isten miatt létezik. Isten akarata által jött létre minden. Nem csoda tehát, hogy a tudás Isten akaratainak ismerete – már amennyire fel foghatjuk azt. Természetesen nagyon sok mindent nem tudhatunk sem Istenről, sem akaratáról, azt azonban tudhatjuk, hogy megkívánja: az életünk legyen tiszta, szent, olyan, ami az Ő szeretetét és jellemét tükrözi. Ez az igazi bölcsesség. Ilyen alapon lehetséges, hogy a világon a legértelmesebb emberek között is vannak, akik a legnagyobb tudatlanságban és sötétségben élnek.

Ef 5:15-ben az apostol arra figyelmeztet, hogy okkal járjunk, „nem mint bolondok”, hanem mint bölcsék. Mit tegyünk a hétköznapi életünkben, hogy ne balgán éljük az életünket?

A LÉLEK TELJESSÉGÉVEL JÁRJATOK (Efézus 5:18-20)

A keresztény élet négy eleme után Pál megemlítt az ötödikét, ami talán a legfontosabb: „*teljesedjétek be Szentlélekkel*” (Ef 5:18). A Szentlélekkel teljes hívőnek lesz ereje szeretetben, világságban, bölcsességben és az eljövendő ítéletre gondolva keresztényként élni. A bennünk lakozó Szentlélek két nagszerű ajándéka, hogy világságot és erőt nyerünk tőle.

Olvassuk el Ef 5:18 versét! Miért említté az apostol az alkoholt? Mit akart kihangsúlyozni (lásd még: Róm 6:16)?

Pál itt az alkoholt említté példaként, de bármi mást megnevezhetett volna, ami a hívő és a Szentlélek hatalma közé áll. Más szóval tehát, nem engedhetjük, hogy valami is uralkodjon rajtunk a Szentlélek hatalma felett: ill. azon túl. Pál itt egy alapvető teológiai tért fogalmazott meg, ami szorosán kapcsolódik a Szentlélek munkálkodásának eredményeként történő újjászülés és megszentelés tapasztalatához. Minden keresztény tegye fel magának a kérdést: Kinek az uralma alatt van a testem, az elmém és a lelkem? Az alkohol, a kápsziság, a testi kívánság, az irigység vagy bármi más uralma alatt állok-e, ami akadályozhatja keresztény életemet, vagy valóban a Szentlélek uralma alatt élek? A Lélek irányít arra az útra, amelyen haladnunk kell. Ha bármi más irányít, akkor bizonyosan tévúton járunk.

Ha beteltünk Szentlélekkel, mennyi hely marad másra? Mit mondott Pál az efézusi hívőknek, miután arra szólította őket, hogy teljesedjenek be Szentlélekkel (Ef 5:19-21)? Milyen kapcsolatban állnak ezek egymással?

Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné: részesültünk-e a Szentlélekben? Mit hozhatnánk fel annak bizonyítékaként, hogy a Lélek teljessége lakozik bennünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Szeretben járni: „Mindazok, akiket a Szentlélek már átitatott, úgy szeretnek, mint ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani, és szeretetre ösztönözni egymással való minden ténykedésükben és egymás iránt tanúsított magatartásukban.

Ez a szeretet a nyilvánvaló bizonyítéka tanítványságunknak. »Ertől ismer meg mindenki, - mondta Jézus - ha egymást szeretni fogjátok« (Jn 13:35). Mikor az embereket nem a kényszer vagy az önérdék köti egymáshoz, hanem a szeretet, akkor életükben egy olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, az annak a bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életek gyökereztek meg” - (Ellen G. White: Jézus élete, 585. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. A vasárnapi tanulmányunkhoz kapcsolódva említsünk példákat a szeretet hatalmára, ami az egymással addig ellenségeskedő személyek vagy csoportok között békességet teremtett! Milyen tanulságot vonhatunk le ezekből a példákból?
2. „*Senki titeket meg ne csalion üres beszédekkel!*” (azaz hamis tanításokkal), olvashatjuk Ef 5:6 versében. Milyen hamis tanítások zavarják a mi körünkben a kereszténységet, és mit tehetünk ezekkel szemben?
3. Mi a szentség? Puzsián a törvényhez való ragaszkodást jelenti? Előfordulhat, hogy az ember szigorúan betartja a törvényt, mégsem szent?
4. Találjunk alkalmat arra, hogy az egész csoport közösen meglegye, amire Pál bátorított Ef 5:19-20 verseiben! Énekeljünk Istent dicséző énekeket! Mondjuk el a csoportunkban egy tapasztalatunkat, és azt, hogy miért vagyunk hálásak Istennek! Miért fontos, hogy szokásunkká váljon Isten dicsőítése és a hálaadás?
5. Mi a különbség a világi bölcsesség és az Isten szerint való bölcsesség között (lásd a szerdai tanulmányt)? Szükségszerű, hogy e kétó ellenében álljon egymással? Segíthet-e a világi bölcsesség jobban fellogni az Isten szerinti bölcsességet? Ha igen, akkor hogyan?

„Ez egy valóságos csoda!”

Egy tavaszi délután meglátogattam egy beteg testvérmőt. Hazatelé jövet egy forgalmas úton kellett átmennem. A forgalom olyan nagy volt, hogy hosszú percekig kellett várnom, míg végre átmehettem a másik oldalra. Már majdnem átérttem, csak egy lépés választott el a járda szélétől, amikor váratlanul egy autó rohant felém, és teljes erejével a jobb lábammak futott. Hatalmas csattanás hallatszott, és várható volt, hogy elesem és a lábam eltörik, de meg sem inogtam. Fájdalmat sem éreztem, és így tovább mentem, mintha mi sem történt volna. Egy hölgy volt a vezető, aki a csattanást hallva kiugrott, és rémülten szaladt utánam, mert biztos volt benne, hogy elütött. Csodálkozva kérdezte, hogy lehet az, hogy el sem estem. „Ez egy valóságos csoda!” – álmélkodott.

Boldogan mondtam el, hogy ez valóban csoda, mert Isten megígérte, hogy Ő megóvja a benne bízókat, és a bajból kimentí őket.

Hátát adok az én jó Atyámnak, hogy ez megtörtént, és bizonyosságot tehettem az én drága Megváltómról. Még vallásos irodalmat is adtam az autó vezetőjének. Köszönet és hála érte, hogy Isten megőrzött ezen az úton is, mint annyiszor!

(H. J.-né)

A keresztény ember kapcsolatai

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:12; Bírák 1:21; Lukács 9:23; János 3:13; Róma 5:8; Efézus 5:21-33; 6:1-9; János 4:10-11

„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében” (Ef 5:21).

Az efézusi levél 1-3. fejezetében fejtegette ki Pál apostol az egyházról szóló tanítás alapjait. A 4. fejezetről kezdődően a tanítéll gyakorlati következményeit tárgyalta, majd a keresztény ember életére gyakorolt hatását, ami többek között hozzájárul a sokszínűség egységének megőrzéséhez, bemutatja a keresztény életmódot, segíti a jól működő emberi kapcsolatok kialakítását.

A kereszténység olyan vallás, amelyben igen fontos a kapcsolatok szerepe, az ember Istenhez, ill. a többi emberhez fűződő viszonya. Nem állíthatjuk, hogy valóban összekötetésben állunk Istennel, ha ez a kapcsolat nem határozza meg a családunkkal és a szélesebb közösséggel való viszonyunkat. A keresztény fő élettere a gyülekezet, az otthon és a munkahely. Az ember nem lehet szent a gyülekezetben, ha otthon olyan, mint az ördög. A kereszténység nem légüres térben megvalósuló szent állapot, mivel a vallás az életünk minden területét meghatározza – a lelki, a szellemi, a fizikai és a társadalmi életünket egyaránt.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mit jelent a keresztényi engedelmeség? Hogyan viszonyuljanak a hatalmon lévők beosztottaikhoz? Milyen legyen a férj és a feleség kapcsolata? Mit írt Pál a szülők és a gyermekek viszonyáról?

„ENGEDELMESEK LEGYETEK EGYMÁSNAK” (Efézus 5:21)

Olvassuk el Ef 5:21 versét! Mit tanácsolt itt Pál?

A keresztény engedelmesége nem szolgálalkúság, inkább megfelelő alázatos magatartás, amelyhez hozzátartozik, hogy tekintettel vagyunk a többiek helyzetére is. Mindez nem fakadhat természetes éntünkbelől, hanem szintén annak az eredménye, ha beteljesedünk Szentlellekkel, éppen úgy, mint ahogy azt a közösséggel, az istentisztelettel, az énekléssel, Isten dicsőítésével és a folyamatos háláddal kapcsolatban már megjegyeztük (Ef 5:19-20).

A Bibliában az engedelmeség semmiképpen nem a parancsurahmi, hatalmaskodó, igazságtalan felállást jelenti az emberi kapcsolatok terén.

Az engedelmeségre vonatkozó tanácsához Pál hozzáfűzött még egy tagmondatot, ami értelmezi a helyzetet: „Isten félelmében” vagy „Krisztus iránti tisztelelből” (Katólikus fordítás). A keresztény magatartásában és emberi kapcsolataiban – legyen az akár a férj és feleség, szülő és gyermek, úr és szolga kapcsolata – mindig helye van az engedelmeseknek Krisztus iránti tisztelelből. Isten nem rombol, hanem épít. Nem önző, követelőző, hanem mindent szeretetből tesz. A Krisztus iránti tisztelet olyan határt szab, amin túl már nem érvényes az engedelmeség parancsa. Ott pedig, ahol az ember lelkiismeretével ill. Isten akaratával ellentétben állha az engedelmeség, járjunk el Péter hátor kijelentése szellemében: „*Istennék kell inkább engedni, hogyan az emberlenék*” (ApCsel 5:29). Mit tegyen az, akit férje vagy apja prostitúcióra kényszerít, hogy így jusson több pénzhez? Mit tegyen az a gyerek, akitől apja azt követeli, hogy kábítószert áruljon az utcákon? Engedelmeskejen? Szó sem lehet róla! Az engedelmeség sohasem lehet feltétel nélküli és megkérdőjelezhetetlen. Korlátként mindig ott áll Isten akaratja. Ha ezen a határon túl követel valaki engedelmeséget, nincs joga magát kereszténynek mondani.

Az „*Isten félelmében*” (21. vers) való engedelmeség megköveteli, hogy a feleség tiszteletet adjon férjének, a férj pedig becsülje meg feleségét, adja meg neki a kellő méltóságot. Különösen a mi korunkban fontos ez a kérdés, amikor olyannyira elterjedt a házastársak ill. a gyermekek elleni erőszak. Isten egyetlen gyermekét sem szabad megáldozni.

Tudunk-e engedelmeskedni akkor, amikor valóban szükséges? Miért mondjuk, hogy a keresztényi engedelmeség lényegét a kereszt lábánál lehet csak megérteni? Mi a szerepe az engedelmeségben annak, hogy a hívó meghal az énnék (Lk 9:23)?

HATALOM (Efézus 5:22; 6:1, 5)

A feleség, a gyermek és a szolgálta engedelmisségének gondolata elvezet a hatalom kérdéséhez. Mi a férfi, az apa és az úr tekintélyének alapja? Miért várja el az engedelmisséget? Ef 5:21 versében azt olvashatjuk, hogy „Isten felében”, ill. „Krisztus *irnti tiszteltből*” kell engedelmeskedni. Másutt is hasonló kifejezések fordulnak elő: „*mint az Úrnak*” (22. vers), „*az Úrban*” (Ef 6:1), „*mint a Krisztusnak*” (5. vers). Az ismétlődő utalás Krisztusra azt jelzi, hogy Isten rendelte el a hatalmi felépítést. Noha Pál nem hatolt mélyebbre e kérdései boncolgatva, egy igen kifejező hasonlattal érzékeltette Krisztus és az egyház kapcsolatát: „*Krisztus is fejje az egyháznak*”, ezért „*az egyház engedelmes a Krisztusnak*” (Ef 5:23–24). Krisztus az egyház feje, neki engedelmeskedik az egyház. A kereszténység példáját kövesse a férfi, az apa és az úr vezetői tekintélye gyakorlatiáskor. A hatalom nem korlátlan, retteget uralom. Pál úgy fogalmazott, hogy a hatalmat és az engedelmisséget is Krisztusban kell gyakorolni, aki „*szerele az egyháza, és Önmagát adta azért*” (25. vers). Ezt a gondolatot nem lehet eléggé hangsúlyozni! A szeretet és ne az erő legyen a mozgatórugója annak a hatalomnak, ami Isten terve szerint az egyseget hivatott megőrizni! Ugyanígy a szeretet és ne a félelem vagy a gyengeség érzése készítessen az engedelmisségre!

Mit árulnak el a következő versek a keresztény ember kapcsolatáról?

IMóz 1:26–27 _____
ApCsel 17:26 _____
Mt 12:50 _____
Ef 3:6 _____
Gal 3:28 _____

Az Úr színe előtt mindannyian Isten kegyelmére szoruló bűnösök vagyunk. A hatalom és az engedelmisség fogalmát igencsak elferdítették az emberek, mégis e fogalmak összhangban állnak a Bibliával. A hatalmon lévők mindig figyeljenek arra, milyen az Istenrel és az alárendeltekkel való kapcsolatuk. Súlyos bűnt követ el az Úr előtt, aki visszaél szerepével, hiszen Isten még azt is számon tartja, ha egy verebecske a földre esik (Mt 10:29–31):

A kereszt lábánál ismerhetjük meg az engedelmisséget, de mit tanulhatunk a kereszt tövében a hatalmon lévők, aminek segítségével Isten elgondolása szerint gyakorolhatják hatalmukat?

FÉRJEK ÉS FELESÉGEK (Efézus 5:22–25)

A mai szövegrészt olvasva láthatjuk, hogy a házasság Isteni származó intézmény, amelyben a férfi és feleség egymással egyenlő társak (1Móz 2:24; Ef 5:31). A felek egyseget és egyenlőséget hangsúlyozza az a kijelentés is, hogy „*lesznek ketten egy testé*” (Ef 5:31). Hasonlítunk ezt össze Ef 2:14 versével, ahol arról olvashatunk, hogy Krisztus a ketőt egygé tette (zsidókat és pogányokat), és megállapíthatjuk: a házasság éppúgy Isteni származik, mint az egyház.

Krisztus és az egyház szorosan összetartozik. Krisztus a fej, az egyház a test (Ef 5:23). Meg kell jegyeznünk, anélkül, hogy túl messzire mennénk a hasonlattal, hogy (a) a test, azaz az egyház alárendelt a főnek, Krisztusnak; (b) a fej, azaz Krisztus szereti testét, az egyházat, meghal érte, megváltoztatta és megszentelte. Az engedelmisség és a szeretet nem szembeállítja, inkább összetartoztatja a házasteleket. Az engedelmisség ugyanis annyit jelent, mint teljesen a másíknak szentelni önmagunkat. Épp ez a szeretet lényege, hogy az ember még a halált is vállalja a másíkt, mint ahogy Krisztus tette.

Mit tanít a férfi és a feleség viszonyáról a Krisztus és az egyház kapcsolatát szemléltető hasonlat? Milyen erőnek kell hatnia a házastársakra (Róm 5:8; 1Jn 4:10–11; Júd 21)?

A Krisztust egyházához fűző bensőséges kapcsolat tükröződjön a férfi és a feleség kapcsolatában is. Pál és Péter is leírja, hogy „*ti asszonyok a ti saját férjeteleknél engedelmesek legyetek, mint az Úrnak*” (Ef 5:22; Kol 3:18; 1Pt 3:1), amit azzal hoznak egyensúlyba, hogy a férjtek pedig szeressék feleségüket (Ef 5:25, 28; Kol 3:19). Krisztus határtalan, önfeláldozó szeretete (Ef 5:25) legyen szeretetük példája. A férfi vezető szerepe nem önkényuralom, hanem a kapcsolatban megnyilvánuló felelősségért, míg az engedelmisség nem szolgálattelenség, hanem becsület, hűség és tisztelt. Természetesen látnunk kell az emberi gyarlóság hatását is. Előfordul, hogy a férfi úgy bánik feleségével, mintha a szolgálója lenne, és színet nélkül bántalmazza. Pál itt nem foglalkozott ezzel a bűn következményeként kialakult problémával, ami egy-egy kulturális környezetben még szélesebb körben megnyilvánul.

A mi társadalomunkban és kulturális környezetünkben milyen hatások rombolják a házasságot? Milyen tanácsot találhatunk Pál szavaiban, ami védi a házasság intézményét, és szembeszáll a romboló erőkkel?

SZÜLŐK ÉS GYERMEKEK (2Mózes 20:12; Efézus 6:1-4)

Nincs még egy olyan vallás vagy filozófia, amelyik annyit tett volna a gyermekért, mint a kereszténység. William Wilberforce – aki komoly keresztény hívő volt – vetett véget a gyermekek dolgoztatásának Angliában. A keresztény missziótársaságok úttörője, William Carey érte el Indiában, hogy beszűnnessék a gyermekel házasságba kényszerítési és az özvegyek megéheztési. India déli tartományainak egyes részein még ma is megfojítják vagy megmérgezik az újszülött lánygyermekeket. A keresztény kórházak és lelkesek bölcsőket állítanak kapujuk mellé, ahová bárki észreveletlenül lehet az újszülött kislányokat, akiket családjuk nem akar felnevelni.

A kor római kultúrája hasonló volt. „A vad bikát levágjuk, a veszett kutyát megfojítjuk, kész döfünk a beteges marhába, nehogy megfertőzze a nyáját; a gyenge vagy testi hibával született gyermekeket pedig vízbe fojítjuk” (Seneca) – (Barclay: The Letters to the Galatians and Ephesians, 176. old.).

Ebben az időben írta tanácsait a keresztény szülőknek és gyermekeknek Pál, ami már önmagában is elismerést jelentett a gyermekeknek!

Mit várhatunk el a gyermekektől? Mivel támasztotta alá Pál a szülőknek és gyermekeknek szóló intelmeit? Miben hasonlít ez ahhoz, amit a feleségeknek mondott férjükhöz fizető kapcsolatukról? Milyen külsőségeket látunk? Ef 6:1-4; Ef 5:22; Kol 3:18

Pál az engedelmeség két okát nevezte meg. Elsőként azt, hogy minden társadalomban helyes, természetes és elfogadott szabály az engedelmeség. Második: az engedelmeséget Isten erkölcsi törvénye is megköveteli.

Keresztény képzőművészek két kőtáblán mutatják be a törvényt: az egyik en az első négy parancsot szerepel, a másodikon pedig az utolsó hat. Így oszítják meg az Isten iránti és az emberek iránti kötelezettségeket. A zsidók azonban öt parancsot tüntetnek fel mindkét kőtáblán, mintha ezzel is azt akarnák jelezni, hogy a szülők tisztelete hozzátartozik Isten tiszteleéhez.

A szülők elvárhatójak gyermekektől az engedelmeséget, amíg el kell tartani őket, de a tiszteletet életük végéig meg kell adniuk. Pál azt tanácsolta a szülőknek, hogy ne ingereljék gyermekeiket (Ef 6:4).

Milyen erőlk rombojítják az erős és jó szülő-gyermek kapcsolatot a társadalomban? Mivel járulhat hozzá a kereszténység a családi kapcsolatok védelméhez?

URAK ÉS SZOLGÁK (Efézus 6:5-9)

Pál idejében a Római Birodalomban több millió rabszolga élt. A legtöbb rabszolgával úgy bántak, mint az igavonó állattal. Még Arisztotelész is azt tanította, hogy a rabszolgák csupán beszélő szerszámok. Pál minden bizomnyal vérlátónak érezhette annak még a gondolatát is, hogy az egyik ember birtokolhatja a másikat, akár a legcsekélyebb mértékben sem törődve annak Istentől kapott jogaival és emberi méltóságával. Pál azt tanácsolta az efézusi rabszolgáknak, hogy engedelmeskedjenek uruknak, és dolgozzanak úgy, mintha Krisztusnak szolgálnának (Ef 6:5). A jó szívet, alaposan végzett szolgálat „*az Úrnak... és nem embernek*”, nem marad jutalom nélkül (7-8. vers). Pál világosan látta, hogy noha a rabszolgák nem változtathattak helyzetükön, mégis felül tudnak emelkedni problémáikon. – Ugyan most még nem puszthajítjuk el a gonoszságot, de semmiképp sem engedhetjük, hogy a gonoszság pusztítson el minket!

A Biblia nem ítéli el nyiltan a rabszolgaságot, a következő szövegekből mégis kiténik a mögötte meghúzódó elvek kárhözátása. Figyeljük meg, hogyan! Mt 22:39; Mk 10:44; Lk 6:31; Róm 12:10; Fil 2:3; Jn 4:11

Az uraknak szóló tanács is igen találó. Pál arra emlékezteti az urakat, hogy nekik is van Úruk a mennyben, akitől kegyelmet és bűnhocsánatot nyernek. Ezért kéri a rabszolgatartókat, hogy ne fenyegetőzzenek, hanem legyenek kedvesek szolgálóikkal (Ef 6:9).

Vajon miért nem tett Pál még többet? „Nem az apostol feladata volt, hogy önkényesen megdönse, vagy hirtelen megváltoztassa a társadalmi rendet. Ilyen kísérettel csak az evangélium sikerét akadályozta volna. Ellenben oly elveket tanított, amelyek alapjaiban támadták a rabszolgaságot, és amelyek megvalósítása az egész rendszert bizonyára aláássa” – (Ellen G. White: Az apostolok története, 302. old.).

Pál szolgálata valóban gyümölcsöt termelt, és igen sok rabszolgatartó – szolgálóival együtt – őszintén megtért keresztény lett, mint pl. Filemon is. Pál visszaküldte hozzá Onésimust, a szökött rabszolgát, és arra kérte, hogy ne úgy bánjon vele, mint szolgálóval, hanem mint szeretett atyafival (Filem 16).

Milyen tanácsot találhatunk Pál szavaiban, ami segítségünkre lehet a helyzetünktől függően akár a főnökünkkel, akár a beosztottainkkal, esetleg mindkét csoporttal való kapcsolatunkban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Szülők és gyermekek kapcsolatáról: „Szülők, Isten várja el tőletek, hogy családotokat a mennyei család mintájára alakítsátok. Őrizzétek gyermekeiteket! Legyetek kedvesek és gyöngédek velük! A szeretet aranyszála kapcsolja össze az apát, az anyát és a gyermeket. A rendezett, fegyelmezett családi élet minden prédikációnál jobban bemutatja a kereszténység erejét” – (Ellen G. White: Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1118. old.)

Féjtek és feleségek kapcsolatáról: „Sok férj a feleségével való kapcsolatával nem ad hű képet az Úr Jézus és egyháza kapcsolatáról, mert nem az Úr útján jár. Hangoztatják, hogy feleségük mindenben engedelmességgel tartozik nekik. Pedig nem az volt Isten terve, hogy a férj, mint családfelelős, kizárólagos uralmat, amikor ő maga nem hajol meg Krisztus előtt. Krisztus uralma alatt kell állnia, hogy példájával bemutassa Krisztus és egyháza kapcsolatát. Ki ne ejtse a száján az az ember, hogy a férj feje a feleségnek, és a feleség mindenben engedelmességgel tartozik neki, aki goromba, durva, erőszakos, önző, nyers és mindenkin átgázol! A hasonlat igazi értelmében véve nem ő az Úr, nem ő a férj” – (Ellen G. White: The Adventist Home, 117. old.)

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Tegyük fel, tudomásunkra jut, hogy gyülekezetünk egyik tagját folyamatosan bántalmazza a házastársa. Mit tehet a gyülekezet ilyen esetben?
2. Mit tegyen az egyház fontos társadalmi kérdések ügyében? Maradjon távol mindentől, vagy lépjen fel valamilyen formában? Vannak olyan kérdések, amelyektől jobb óvakodni? Ha igen, milyen alapon dönthetjük el, hogy mi a teendő? Beszélgetésünk arról is, hogy mennyiben térít el igazi küldetésünktől, ha a társadalmat foglalkoztató dolgokba bekapcsolódunk! Esetleg a társadalmi kérdések részét képeznek igazi misszióinknak?
3. Beszéljünk meg a keddi és a szerdai tanulmányunk végén szereplő kérdéseket! Milyen hatások rombolják a család intézményét? Hogyan segíthet csoportunk a gyülekezetünk tagjainak e támadásokat kivédeni?

De az Úr másképpen gondolta... (1)

Szabó Éva

Hét csoda

Tudod, mi volt a hét csoda?
 egy újszülött kis homloka,
 egy falevélen az az ér,
 amely a gyökerekéig ér,
 egy szó, amely idejében jött,
 egy darab ég a csönd fölött,
 egy kéz, amely utánad nyúlt,
 mikor csillagod a földre hullt,
 télen egy jó meleg szoba
 s ha szépen érkezel... Oda.

Érdemem csak annyi, hogy az Odavezető úton talán egy kis láncszem lehettem valakinek az életében. Pici kapaszkodó, amit sokáig nem is sejtettem...

Juhász Ilona történetét a következő tanulmány után a 101. oldalon folytatjuk!

Harc a gonosz ellen

E HETI TANULMÁNYUNK: Ésaiaás 35:4; Dániel 10:19; Lukács 22:31; Róma 7:15-20; Efézus 6:10-12; 2Timóteus 4:7-8; Jelenések 12:9

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világ-bírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12).

A küzdelem valóságos. A Bibliában két igen fontos beszámolót olvashatunk. Az első arról szól, hogy Isten tökéletes világot teremtett, amit Ádám és Éva gondjaira bízott (1Móz 1:27-28). A második azt mondja el, hogy Sátán Isten elleni lázadásra vette rá Ádámot és Évát, amivel rászabadította a bűn át-kát a világra és az egész emberiségre (1Móz 3). A Bibliában azonban olvas-hatunk két jó hírről is. Az első: Isten elküldte Fiát a földre, hogy meghaljon a világ bűneiért, és megbékéltesse önmagával az elbukott emberi családot (2Kor 5:14-18). A kereszti és Krisztus feltámadása a biztosítéka annak, hogy Sátán meg a bűn örökre elpusztul a világ végén. A másik jó hír pedig, hogy Isten új eget és új földet teremt a megváltottak otthonául (Jn 14:1-3).

Az ihletett Ige végigvezet a Krisztus és Sátán között zajló nagy küzdelemben, aminek mindannyian részesei vagyunk. Leírja, hogyan zajlik, és megmutatja veszélyeit. Ezen a héten Pál üzenetének azt a részét vizsgáljuk, amiből megtudhatjuk, hogyan szerezhetjük meg a győzelmet.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen harcot kell megvívniunk, és mennyire va-lóságos ez a küzdelem? Milyen cselofogásokhoz folyamodik az ördög? Hol és hogyan küzdünk meg vele? Milyen ígéretek találunk a Sátán feletti győze-lemmel kapcsolatban?

A HÁBORÚSÁGRÓL

„Végezre, atyámfiai” (Ef 6:10) – kezdi Pál a részt. A végezre szóval vala-mit ki akart emelni. Eddig azt vázolta, hogyan mentett meg Isten a bűntől. Szentelke által elpecsételt, az egészség kötelekébe fogott és Isten családjába befogadott. Mint a család tagjától, Isten azt várja el tőlünk, hogy úgy éljünk, mint illik elhivatásunkhoz (Ef 4:1), vetkőzzünk le a régi bűnös életet, és új, megváltozott életet öltözzünk fel: tisztaság, szeretet, világság, bölcsesség jellemessen, és Istennek tetsző legyen minden kapcsolatunk. Keresztény életünket az határozza meg, hogy beteljesedünk-e Szentlélekkel (Ef 5:18).

Sátán démoni, gonosz lélek, aki a keresztények ellen tör. Meg akar kapar-intani magának, mint ahogy Péterrel is próbálkozott (Lk 22:31). „Végezre, atyámfiai” – mondja Pál -, „készüljetek fel a Sátán elleni mindennapos küz-delemre! A végezre szó összefoglalást, következtetést jelöl. De az itt sze-replő görög szó igazi jelentését még jobban vissza lehetne adni azzal a kife-jezéssel, hogy „ettől kezdve” vagy „mostantól fogva”.

Olvassuk el Lk 22:31 versét! Mire gondolhatott Jézus, amikor azt mon-dta, hogy Sátán meg akarta rostálni Pétert? Mit jelent az, ha Sátán va-lakit megrostál? Olvassuk el Ef 6:10 versét! Milyen reménységet talál-hatunk Isten Igéjében a győzelemmel kapcsolatban?

Pál beszélt arról, hogy Isten Krisztusban munkálkodik értünk. Az Isten és Sátán között dúló világszélés küzdelem új és hatalmas vonatkozására vetett fényt, hogy Krisztus belépett az emberiség történelmébe. Krisztusnak Sátán felett a kereszten aratot diadala teremette meg az alapot arra, hogy Isten ellogadjja a hívőket. Azzal azonban tisztában kell lennünk, hogy az Isten or-szága felé vezető útunk épp csak elkezdődött. Mostantól kezdve sok csatát kell megvívniunk, fortélyos ellenféllel kell megmérkőznünk és a harcot „az ördögnek minden ravaszságával szemben” kell megnyernünk, (Ef 6:11). „Teljes hittel és bizonyossággal számíthatunk arra, hogy Isten egyesíti mindenható-ságát az emberi eszközök igyekezetével neve dicsőségére. Igazságának legy-vezetében győzhetünk minden ellenségén” – (Ellen G. White: Próféták és királyok, 71. old.).

Idézzünk fel egy olyan alkalmat, amikor győzni tudtunk valamilyen lelki küzdelemben, majd gondoljunk olyan esetre is, amikor kudar-cot vallottunk! Mi volt a különbség?

AZ ÖRDÖGNEK MINDEN RAVASZSÁGA (Efézus 6:11)

Allelki küzdelemről szólva Pál általánosan figyelmeztet az ördög minden ravaszágára (Ef 6:11).

Mi lehet az ördög minden ravaszága? Az ördög nem feltétlenül a legnyilvánvalóbb gonosz módon támadja a hívőket. Módszereit gyakran leplezi, kísértéseivel olyan látszatot kel, mintha magasztos, fennkölt ügyeket szolgálna. Két példa: úgymond nemese dologra célzott Éva megkísértésekor (lásd: 1Móz 3:1-5); Júdást pedig arra sarkallta, tegyen meg mindent azért, hogy itt a földön megalapítsák a Messiás birodalmát.

C. S. Lewis egyik könyvében olyan képzeletbeli leveleket közölt, amelyeket Csúrcsavar, a tapasztalt gonosz lélek írt fiatal munkatársának, aki még nem elég jártas a szentek elgáncsolásának művészetében. Tegyük fel, János az edesanyjáért imádkozik, akit reuma gyötör. Csúrcsavar azt tanácsolja ifjú társának, ilyenkor ne azon mesterkedjen, hogy megingassa Jánosnak az ima erejébe vetett hitét, inkább készítse állandó imádkozásra, még akkor is, amikor inkább masszírozni kellene edesanyja lábja izületeit.

Egy következő levelében pedig a fortélyos ördög, Csúrcsavar azt javasolja, hogy a keresztényeket óriási horderejű elméleti kérdésekkel kössék le, mert akkor észre sem veszik a valódi, közvetlen problémákat. Csúrcsavar szerint az a játék lényege, hogy „árviz idején mindannyian porolólóval futkározzanak” – (C.S. Lewis: The Screwtape Letters, [London: Collins Clear-Type Press, 1956.] 128-129. old.).

Keressük ki a következő szövegeket, és nézzük meg, Sátán mely módszereit ismerhetjük fel! Melyik módszere tűnik ismerősnek?

- Jób 2:9 _____
 Zák 3:1 _____
 Lk 22:3 _____
 Jel 12:12 _____
 Mk 4:15 _____
 2Pt 3:4 _____
 1Thessz 2:18 _____
 2Kor 2:10-11 _____

AZ ELLENSÉG

Milyennek mutatja be Pál az ellenségünket? Mit árul el a küzdelemről (Ef 6:12)?

Az első, hogy nem, *vér és test*” (Ef 6:12) ellen, azaz nem emberekkel kell harcolnunk. Az önzés, a büszkeség, az énközpontúság, a keresztényekkel szembeni gyűlölet mind-mind olyan erő, amivel a hívőnek meg kell küzdenie, ám vannak még ezeknél sokkal hatalmasabb, kozmikus erők is, amelyek arra törekednek, hogy megszaktítsák az Istennel való kapcsolatunkat.

A második: ellenségeink fejedelemsége, hatalmasságok, az élet sötétségének világírói (12. vers). Félelmetes, de nagyon is valóságos az embernél hatalmasabb, kozmikus, démoni erők bemutatása, amelyek az Isten elleni lázadásban minket is csatasorba akarnak állítani. Kinek az oldalára állunk? Sátán vagy Isten oldalára? Ez a téje a keresztény harcának, a Krisztus és Sátán között dúló nagy küzdelemnek.

Sátán az ellenségünk. Félelmetes, ádáz ellenség, dühödten harcol, lesi a prédát, *„mint oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen”* (1Pt 5:8). Ő a vadoló (Jel 12:10), hazug és gyilkos (Jn 8:44). *„Kedzettől fogva bűnben teledezik”* (1Jn 3:8), az Úr igazságát ellerdíti (ApCsel 13:10), *„mind az egész föld herelését elhíti”* (Jel 12:9), hadakozik Isten maradék egyháza ellen (Jel 12:17). Uldózi a szenteket (Jel 2:10), világoosság anyala képében is meg tud jelenni (2Kor 11:14), majd ennek a korszaknak a végén az Úr ellenségét egy utolsó nagy támadásra vezeti, mert meg akarja dönteni Isten uralmát (2Thessz 2:4-10). A keresztényeknek ezzel a természettelletti lényvel és sergével, a bukott angyalokkal kell szünet nélkül, folyamatosan hadakozni. „Mindig mindenki két erő birkózik a győzelemért. A hitetlenség táborra felsorakoztatja erőit Sátán vezetésével, hogy elszakítson erőnk Forrásától. A hit oldala is csatarendbe szedi erőit, vezetőjüket Krisztus, hitünk szerzője és bevégezője. Örától órára az egész világegyetem látára zajlik a küzdelem, a kénitusa. A nagy kérdés: Ki kerelkedik felül?” – (Ellen G. White: Sons and Daughters of God, 328. old.).

Hogyan tapasztaltuk saját életünkben e két erő küzdelmét? Hogyan ismerhetjük fel a küzdelmet? Hogyan tud Sátán elrejtőzni? Mindig jól látjuk, hogy mi is történik valójában?

LEGYÉTEK ERŐSEK

A tusakodás (Ef 6:12) a keresztény küzdelmét jelöli, és két dologra is utal. Az első: a kéziusa vagy birkozás képét vetíti elénk. A második: az ellenség annyira közel van hozzánk, mint birkozás közben a küzdőfél. Az ellenfél egyrészt igyekszik alácazni magát, ugyanakkor vakmerő is, semmilyen esz-kosztól nem riad vissza, hogy megfélemsze azokat, akik Krisztusban hisznek, biznak. A keresztény élet és hit három alapelvén múlik a harc kimenetele: „*legyetek erősek*” (10. vers); „*öltözzétek föl az Isten minden fegyverét*” (11. vers); és „*álljatok*” (14. vers, lásd még: 11., 13. versek). Ma az első lenyeges dologgal foglalkozunk, a másik kettőt pedig majd később vizsgáljuk meg.

A legyetek erősek kifejezés harmóniánál is többször szerepel a Bibliában, ebből háromszor az Újszövetségben. A felszólítással gyakorlatilag azt mondja Isten: Töltem kapod az erőt! Ezért légy erős, és ne félj!

Keressük ki a következő bibliaszövegeket és figyeljük meg, milyen biztosságot sugároz mindegyik, függetlenül a körülményektől, amelyekkel szembe kellett nézni! Józs 10:25; Ésa 35:4; Dán 10:19; 1Kor 16:13

Pál arra szólít, hogy legyünk erősek az Úrban (Ef 6:10). Az örök ellenséggel csak akkor szállhatunk szembe sikerrel, ha Isten oldalán állunk. „*Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel: azt mondja a Seregének Úr!*” (Zak 4:6). Pusztán emberi erővel nem mérkőzhetünk meg a gonoszság se-regeivel, legyünk bármilyen erősek, edzetek és erkölcsileg makulátlanok. Ehhez a küzdelemhez szükség van a lelki hatalmasságokra. A gonosz elleni harchoz nem elegendő akár csak egy hajszálhíyyal is kevesebb az Istenől származó erőnél, amit a Szentlélek közvetít. „*Nálam nélkül – mondja Jézus – semmit sem cselekedhettek*” (Jn 15:5). Pál ehhez hozzátűzte: „*Hála az Isten-nek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!*” (1Kor 15:57). Az Ő kegyelme elegendő mindenne (2Kor 12:9).

Pál még egy gondolatot fűzött a tanáchoz, hogy Legyetek erősek az Úr-ban. Az Úrban lévő erő az Ő hatalmas erejéből árad ránk (Ef 6:10). Pál már korábban is, Ef 1:17–21 verseiben azért imádkozott, hogy mi is tapasztáljuk Isten hatalmát, amit Krisztus felámasztásával bemutatott. Ef 2:1–7 szakas-zában arról írt az apostol, hogyan tapasztálhatjuk ezt az erőt. Ahogy Isten képes volt felámasztani Krisztust a halálból, minket is fel tud támasztani a bűn halálából, és új életre kelt Krisztusban. A felámasztás erejével küzdünk „a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12).

VEGYÉTEK FEL... ÉS ÁLLJATOK MEG!

Mivel bátorította Pál a hívőket, miután arra szólította olvasóit, hogy „legyetek erősek...!” (Ef 6:10)? Mit kell tennük és miért (Ef 6:11)?

Ha csak önmagunkra hagyatkozunk, számolnunk kell azzal, hogy nincs bennünk elég akaratereő és állhatatos kiartás szembeszállni az ördöggel. Természetünkéből fakadóan bűnösök vagyunk (Róm 3:23). A bűn elválasz-tott Istenől (Ésa 59:2), rabszolgáivá tett (Jn 8:34; Róm 6:16), megfontotta a gondolkodásmódunkat és lelkiismeretünket is (2Kor 3:14; 2Tim 3:13).

Mi az ember szerepe Sátán és a bűn elleni küzdelemben? Mt 16:24; Lk 13:24; ApCsel 14:22; Fil 4:1; 2Tim 2:3; Jak 5:10–11; 1Pt 4:1

A neves újszövetséges teológus, Herman Ridderbos így fogalmazott: „Igaz, hogy Krisztusban [Sátán] már legyőzött ellenfél, ám még korántsem veszély-telen. Az egyház viszont gazdagon felszerelt fegyvertárat kapott Istenől, hogy felvehesse a harcot [a gonosz erő]kkel, így továbbra is meg tud állni” – (H. Ridderbos: Paul: An Outline of His Theology [Grand Rapids: William B. Eerdmans, 1975.] 392. old.).

Isten így küld csatába „a gonoszság lelkei ellen” (Ef 6:12). Ez a fegyvertet bőven elegendő ahhoz, hogy kivédjük Sátán megfélemsztó cselekvéseit. Sátán fortélyos ellenfél, aki nem becsületesen harcol. Felhasznál minden létező csa-lást, hol beszélő kígyó (1Móz 3), hol világgosság anyyála (2Kor 11:14) képében jelenik meg. Ezért szól így Pál kettős tanácsa: Vegyéték fel... és álljatok meg!

Ha azt mondjuk, hogy „vedd fel!”, akkor olyan dologra gondolunk, ami nincs „rajtunk”. A vegyéték fel az állandóságra is figyelmeztet. A keresztény egyetlen percire sem maradhat „Isten minden fegyvere” (Ef 6:11) nélkül, és te-tőlől talpig az egész testet, a gondolatoktól kezdve egészen a tettekig, min-dent be kell fednie a felszerelésnek. Ef 6:11–14 verseiben az apostol négy-szer említi az állni igét (megállmassatok, ellentállmassatok, álljatok elő for-mában), utalva arra, hogy tartsuunk ki, álljunk ellen az ellenségnek, legyünk éberek, figyelmesek, és semmiképp se adjuk meg magunkat. Miénk a győ-zelem!

Ha tudjuk, hogy valamelyik ismerősünk éppen most küzd Sátánnal, beszélgessünk vele! Mivel segíthetünk még azon kívül, hogy imádkozunk vele és érte?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A világegyetemben dúló háborúrói: „Isten Igéjéből megtudhatjuk, hogy a világmindenségben két erő küzd egymással, és mindkettő befolyásolja, irányítja az embereket. Mindkét fél hat minden emberre. Az Isten uralma alatt élő emberek, akik a mennyei angyalok befolyása alatt állnak, képesek lesznek felismerni a sötétség erőinek láthatatlan, de annál körmonfontabb cselekedéseit. Szünet nélkül, komolyan igyekezzenek Isten akaratára szerint élni, akik a mennyei munkásokkal összhangban kívánnak maradni! Semmi szín alatt ne engedjenek teret Sátánnak és angyalainak!” – (Ellen G. White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1119. old.).

Az egész életen át tartó háborúságról: „Az ellenség minden érvet, minden csalást labba vet, hogy gúzsba kösse az embert, tehát ha el akarjuk nyerni az élet koronáját, komoly, kitartó erőfeszítéseket kell tennünk. Nem rakhatjuk le a fegyvert, és nem távozhatunk a csatamezőről addig, amíg Megváltónk segítségével diadalt nem aratunk!

Biztonságban vagyunk mindaddig, amíg nem vesszük le tekintetünket hitünk szerzőjéről és bevezetőjéről. Ehhez azonban szükséges, hogy az odafelvalókkal törődjünk és ne csak a földi dolgokkal. Hit által emelkedjünk mind magasabbra Krisztus kegyelmének ismeretében! Ha naponként elgondolkodunk páratlan jóságáról, egyre inkább felhővünk dicsősége képmásához” – (Ellen G. White: My Life Today, 105. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Olvassuk fel a csoportunkban 2Kor 10:3-5 verseit! Mit tudhatunk meg a lelki küzdelemről?
2. Sátán gyakori csálása, hogy az igazságba burkoltan egy kevés hamisságot kever (például szolgálhat erre az a téves felfogás, miszerint Isten áldásának, elismerésének jele volna az anyagi jólét). Milyen példákat említhetünk még arra, hogy Sátán az igazságot és a hamisságot elegyítve igyekszik megévesztetni?
3. Ismerünk valakit, aki épp most viv nehéz lelki küzdelmet? Mivel mutat-hatjuk meg, hogy odafigyelünk rá és törődünk vele?

De az Úr másképpen gondolta... (2)

A férjemmel már összekerülésünk is problematikusnak indult; egészen más világból érkezettünk, jó nagy bábuvál. Több évig voltunk külön, mindketten éljük saját életünket. En a Hetednap Adventista Egyház tagja voltam, a férjemről nem sokat tudtam, csak annyit, hogy máshol, mással élt. Közelédsi szándékait nem vettem komolyan, rendre elutasítottam.

Egy szép napon mégis megírt a jég, nyilván mert az Úr másként gondolta... Valahogy hirtelen leleltztult minden, a régi beidegződött elvárások, tettek kihullottak a rostián, csak a ragaszkodás, szeretet maradt fenn. Szépséges év következett. Egy... Annyi szeretetet kaptam e rövid idő alatt, mint ezt megelőzően egész életemben sem.

Majd egész váratlanul a férjem szói, hogy ő is csatlakozna az egyházhoz. Még csak a keressztségre való felkészülés szervezésénél tartottunk, amikor kiderült, hogy rosszindulatú daganatai vannak. Több mint két évig tartó ádáz küzdelem következett a kórral, amit barátaink, testvéreink próbáltak enyhíteni, sokan imádkoztak értünk, segítettek. Meg is lett az eredménye, új, jó dolgokra csodálkozhatunk rá. Az értékrend megváltozásával különös hanguliyt kapott az összer-tatozás érzése, a féltés és a csoda. Alig merem leírni, mert világunkban könnyen a képzelet szüleményének, gyógyszerek mellékhatásának mondának minden, ami földöntúli. Sokan várjuk a csodát, de ha bekövetkezik, kételkedünk a valóságában. Mi is történt tehát?

A műfetre való várakozás idején, a kórházi ágyon fekve, idegfeszültségben, a félelem makacs szorításától szenvedett a férjem. Egyik éjjel azt látta, hogy kitárul az ajtó, és nagy fényességtől övezve közeledik hozzá valaki, akinek az arca nem kivehető. A férjem felült, kitért kezébe simut keze és... érezte a szögek nyomait. „Ne félj!” – ezt sugallta, talán mondta is a kései látogató, azután lassan eltűnt. Soha nem tapasztalt tisztaság illata maradt a levegőben, és valami mámoros boldogság, nyugalom a férjem szívében, aki alig várta a reggelt, hogy elmondhassa nekem ezt a csodálatos élményt.

Ami ezután következett: műtét, kezelésesek sorozata, újabb műtét, teljes hajkihullás kétszer is. Ez ugye emberileg alig tűrhető, de az Úr kegyelméből igen jól viselte a nehéz időszakokat, közben pedig felkészült a keressztségre. Végezte a napi munkát, és igyekezett, hogy amit lehet, megtegyen nekem, amíg tart az életem.

El kellett mennie. Talán azért, mert akkor ért el élete csúcspontjához hitben, kitartásban, nem kevés akadályt legyőzve. Mivel az Úr ismerete emberi gyengéit, talán meg akarja védeni attól, hogy a régi rossz beidegződések újból visszahúzzák a poiba. Elment, de itthagyta az újból találkozás, a feltámadás reményességét és a tudatot, hogy még van dolgom a földön!

„A hit pedig a remény/ett dolgoknak valósága, és a nem látható dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11:1).

Juhász Ilona

A keresztény ember fegyvertára

E HETI TANULMÁNYUNK: János 14:6; 18:38; Róma 1:16-17; 1Korinthus 1:30; Efézus 6:13-18; 1Thesszalonika 5:8

„Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezven megállhassatok” (Ef 6:13).

Isten minden fegyvere. „A keresztény élete harc és menetelés. Ebben a küzdelemben nincs pihenés; állandó, kitartó erőfeszítésekre van szükség. Csakis szüntelen igyekezettel arathatunk győzelmet Sátán kísértései felett” – (Elen G. White: The Ministry of Healing, 453. old.).

A Sátán elleni harctól ugyan nem menekülhetünk meg, de bátoríson két ígéret. Az első, hogy a kereszten Krisztus már legyőzte Sántát, és az Ő győzelme a miénk is (Gal 2:20). A második pedig az, hogy Isten teljes fegyvertettel lát el (Ef 6:11). Ne feledkezzünk meg arról, hogy Pál teljes fegyvertéről beszél. Fegyvertárunknak legalább hat részét sorolta fel. Mindegyikre szükség van, mert Isten kovácsolta egységbe őket, és szerelte fel minden szükséges dologgal, tehát nem mellőzhetjük egyetlen darabját sem anélkül, hogy az egészt meg ne gyengíténék. Ezen a héten a fegyvertet hat darabja közül ötöt foglalkozunk, a hatodik pedig a következő héten kerül sorra.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Mi az igazság bibliai fogalma? Mit jelent „*az igazságnak melvasa*” (Ef 6:14)? Miért fontos része a keresztény hitnek „*a békeség evangéliuma*” (15. vers)? Hogyan véd meg a hit Sántán támadásaitól? Mi „*az idvesség sisakja*” (17. vers)?

**„KÖRÜLÖVEZVÉN DEREKATOKAT IGAZLELKÜSÉGGEI”
(Efézus 6:14)**

„*Micsoda az igazság?*” (Jn 18:38) – tette fel Pilátus Jézusnak a kérdést. Az emberek a történelem során mindig is vizsgálták ezt a kérdést. Gondoljunk végig néhány lehetséges választ: az igazság az, ami logikus; az az igaz, ami beválllik; az igazság viszonylagos; az igazság olyan megfigyelés, amit ellenőrizni lehet; az az igazság, amit a vallásom, illetve a papom tanít.

Mit tudhatunk meg az alábbi igék alapján az igazság bibliai fogalmáról?

Ésa 65:16 _____

Zsolt 43:3 _____

Jn 17:17 _____

Zsolt 86:11 _____

3Jn 4 _____

Jn 14:17 _____

Jn 14:6 _____

A keresztény számára az igazság egy személy: Jézus Krisztus, akiben az Úr kinyilatkozatta Isten egész teljességét (Ef 3:19) és az igazságot. Az igazság, Jézus – megmentő, megváltó igazság. Arra szólít, hogy haljunk meg a bűnünk, igaz emberként, erkölcsi tisztaságban, lelki egységben éljük az életünket, eleget téve Isten elvárásainak minden emberi kapcsolatunkban. Az igazságba nem csak az tartozik bele, amit hiszünk, hanem az is, amit teszünk. A bűn és a megítésvetés világában csakis a Krisztus iránti maradéktalan elkötelezettség fegyverezhet fel mindannyiunkat az igazsággal. Ezért is figyelmeztet Pál apostol: „*Ölözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra*” (Róm 13:14).

Az Újszövetség keletkezésének korában a római katonai övet tett a derékkára, amivel felfogta ruháját, hogy az ne akadályozza a járásban. A keresztény öve az igazság. Olyannyira járja át egész lényünket Jézus, az igazság, hogy se benső lényünk, se külső cselekedeteink ne akadályozzának a lelki küzdelemben. Akkor elárulja beszédünk és életünk, istenszerteletünk és munkánk, hogy annak vagyunk az alattvalói, aki maga az igazság, és akiben a változásnak még az ártnyéka sincs.

Hogyan válaszolhánk ezekre a kérdésekre: Mi az igazság? Mi a hasznunk abból, ha ismerjük az igazságot?

AZ IGASZSÁGNAK MELLIVASA (Efézus 6:14)

A keresztény fegyvertárának második darabja az igazság mellivasa. Mivel a keresztény élet alapja a Krisztusban kimutatkozott igazság, az életet valóban az igazság mellivásával kell védeni. A római katonák legfontosabb szerzeit - a nyakukról egészen a combjukig - páncél védte az ellenséges támadástól, amelyet talán a mai golyóálló mellényhez lehetne hasonlítani. A keresztény életet az Istentől eredő és Isten által megerősített igazság védi.

Milyennek mutatta be Pál az igazságot? Mit mondott Isten, hogyan szerehettük meg? Mit tapasztal az az ember, akinél megvan az igazság (Róm 1:16-17; 1Kor 1:30; 2Kor 5:21)?

Isten jellemzője az igazság (Ésa 59:17; Róm 3:26; 2Tim 4:8). Az igazságot az Úr Krisztusban jelenítette ki (Róm 1:16-17), általa igazított meg (Róm 3:25-26), ami azt jelenti, hogy igaznak mondott, és megbocsátotta bűneinket. Krisztus igazsága teszi lehetővé, hogy kapcsolatban álljunk Istennel. Sátán támadásaitól tehát semmi sem nyújthat nagyobb védelmet annál, mint az, hogy igazi kapcsolatban vagyunk Istennel.

Krisztus a mi igazságunk, azaz Ő a mellvas. Ezzel gyakorlatilag ezt üzenjük Sátánnak: „*Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?*” „*Kicsoda vádolja az Isten vádlásztoltait? Isten az, aki megigazít; kicsoda az, aki kárhoztat?*” (Róm 8:31-34).

Hogyan mutatkozik meg a keresztény életben az igazság, mint igazi kapcsolat Istennel (Róm 6:10-14)?

Az Istennel való igazi kapcsolatlannak, az igazságnak igaz életet kell eredményeznie. Isten arra két, hogy legyünk a tanítványai, életünk álljon összhangban Krisztus jellemével, aki követőimnek hívott el. Igaznak lenni azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonlítunk Isten törvényét betartva, erkölcsi feddhetetlenségben, egyenes, becsületes életet élve, krisztusi szeretettel viseltetve mindenki iránt.

Hogyan vehetjük fel az igazság mellivasát? Hogyan kapcsolhatjuk össze az „öltözzétek föl” felszólítást azzal, hogy „él bennem a Krisztus” (Gal 2:20)? Ha az igazságot fel kell öltöznünk, akkor valami mást le kell venni? Ha igen, akkor mit?

A BÉKESSÉG EVANGÉLIUMA (Efézus 6:15; Ésaías 52:7)

Olvasunk el Ef 6:15 versét! Vajon mire utalhatott Pál ezzel a verssel?

Pál a többi versben is a katonaság köréből merítette a példát, ezért bizonyára a római hadsereg katonáinak lábbelijére gondolt. A római katonák olyan lábbelit hordtak, aminek segítségével biztosan megállhattak a csatában. Egy katonának nem szabad elbotlania, vagy nem csúszhat meg, amikor az öt körbezáró ellenséggel harcol. A keresztényeknek is erősen megingathatatlannul kell állniuk az evangélium igazságában, ha a lelki küzdelemben győzelemre akarnak jutni. Szilárdan álljunk a lábunkon, ha azt akarjuk, hogy a testünk is rendtlenül maradjon. A hitünk alapja a békesség evangéliuma. Bármilyen fontos is minden más igazság, mindennek az alapja az evangélium üzenete, hogy üdvösséget csakis Jézus Krisztusban nyerhetünk, hit által. Ha nem ez az alap, minden összedől.

Olvasunk el a harmas anyagi üzenetet (Jel 14:6-12)! Mi bizonyítja ebben a szövegben, hogy milyen fontos része az evangélium az üzenetünknek?

Figyeljük meg azt is, hogy Pál a békesség evangéliuma kifejezést használja. A béke jelenti a bűn és az én feletti győzelem eredményeként fellépő nyugalmat. Ez a szó a kapcsolatra vonatkozik - az Isten és az ember közötti békesség kapcsolatára (Róm 5:1), valamint az emberek, különösen a hívők közösségének összetartására. Isten tehát azt várja a keresztényektől, hogy mindig a békességet munkálják (2Tim 2:22; 1Pt 3:11). Kereszténységünk főleg veszélyben, és kiesszük magunkat Sátán kísértéseinek, ha elidegenedünk akár Istentől, akár a többi embertől.

Valóban ismerjük az evangélium békességét? Ha nem, mit kell megváltoztatnunk ahhoz, hogy mi is megtapasztalhassunk?

A HIT PAJZSA (Efézus 6:16)

Ebből a szakaszból kitűnik három igen fontos dolog a keresztény fegyvertárral kapcsolatban. Először: „*Mindzekhez fölvevén a hinek pajzsát*” (Ef 6:16). A fegyvertár előbbi részei mellett erre is elengedhetlenül szükség van. Másodszor: a keresztény éléhez és győzelemhez nélkülözhetetlen a hit.

Olyasunk el Zsid 11:6 versét! Mit tudhatunk meg ebből a hit szerepéről? Hogyan kapcsolódik Ef 6:16-hoz? Hogyan dönthetjük el Jak 2:18-20 alapján, mi a bibliai hit és mi nem az?

Hogyan értjük meg a hit jelentését ezekben a versekben? Nem az az igazi hit, ha elhiszek valamit, hanem az, ha hiszek valamben. Az első bizonyos tanítélek gyűjteményének elfogadása értelemmel (Ef 4:13), míg a második alapvető bizalom Istenben, állandó bizalom Igéjében és ígéréiben. Ez a feltétlen bizalom elengedhetlenül szükséges ahhoz, hogy a hit pajzsként szolgálhasson.

„A hit Isten iránti bizalommal teljes, ha az ember hiszi, hogy Isten szeret és tudja, mi a legjobb számunkra. Ez készlet arra, hogy saját ununk helyett Istenét válasszuk. Saját tudatlanságunk helyett Isten bölcsességét fogadjuk el, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűnösségünk helyett pedig az Ő igazságát. Az életünk egész lenyünk már Istené, hittel elfogadjuk, hogy hozzá tartozunk, és várjuk áldását” – (Ellen G. White: Education, 253. oldl.).

Ez a hit ad értő ahhoz, hogy eloltsuk „*ama gonosznak minden tüzes nyilat*” (Ef 6:16). Az ellenség tüzes nyilait sokféle formában jelenkezhetnek: kísértés, kétely, bűnös kívánság, csüggedés, megpróbáltatás, lázadás, bűntudat és még sok egyéb.

A rómaiak pajzsa kb. 120 cm magas és 60 cm széles volt, erős fából és bőből készült, amit vaskeret fogott össze. A katoná a védekezésére és támadásra is felkészítetten állt egyik kezében a pajzsral, a másikban a karddal (amiről majd a következő héten ejtünk szót). A mindenható Istenbe vetett hit adja meg a teljes bizalmat ahhoz, hogy rendíthetetlen bátorsággal ellenálljunk Sátánnak. Isten maga a „*pajzs az ahhoz folyamodóknak*” (Péld 30:5).

Milyen tüzes nyilaktól védett már meg a hit pajzsa? A kételytől, a csüggedéstől vagy a félelemtől? Próbáljuk meg felvázolni azt a folyamatot, ahogy a hit ilyen esetben hat! Milyen tapasztalatunkról beszélhetünk másoknak is, akiket hasonló támadások érnék?

AZ ÜDVÖSSÉG SISAKJA (Efézus 6:17; 1Thesszalónika 5:8)

Albert fiatal, jóképű, értelmes fiú volt. A szülei szemefénye, igazi áldás a gyülekezet közösségének. Szerette a zenét, jól értett a számítástechnikához, és alaposan ismerte a Bibliát. A gyerekek rajongtak érte. Az idősebbek biztosra veték, hogyha felnőtt, egész közösségünk büszkesége lesz. De a 18. születésnapja tragédiába torkolt, gyászt borítva Albert szüleit, és nagy szomorúságra döntve a kis adventista közösséget. Alighogy elindult a közeli boltba, hogy megvegyen valamit az egyik idős szomszédnak, egy száguldó teherautó fellökte Albert motorját, és a fiú a motortól lezuhanva a fejére esett. „Súlyos koponyasérüléseket szenvedett” – mondta a boncolást végző orvos. „Bárcsak felvette volna a bukósisakot...”

A sisak a fejet védi. A világ számos országában törvény írja elő, hogy kötelező bukósisakot viselni, ami különböző veszélyektől véd. Pál korában a kemény fejből, pl. bronzból vagy vasból készült sisak hozzátartozott a katonák megszokott viseletéhez. Karddal nem lehetett átvágni rajta. Így van ez a keresztény küzdelemben is. A keresztényeknek feltétlenül fel kell venni a sisakot, hogy védelmezzék akaratuk székhelyét, hiszen ott döntenek olyan meghatározó kérdésekről, mint pl. kinek a szolgálatában állnak, és miben reménykednek. Pál azt mondja, hogy a Krisztusban nyert üdvösség ez a sisak.

Olyasunk el 1Thessz 5:8 versét! Mit árul el a vers a sisakról?

Mint keresztények, éljünk az üdvösségnek reménységével (1Thessz 5:8)! Szent tehetünk erre a reménységre, mert bennünk van, de nem abban, amit saját magunk el tudunk végezni.

Vajon ki ne adná fel végül csüggedten a reményt, ha saját cselekedeteinkkel, teljesítményeinkkel vagy szentségünkkel szerzhetnénk meg az üdvösséget? A jó hír azonban az, hogy Jézus tettei, teljesítménye, szentsége adja meg az üdvösség reménységét. Ha reménységünket bátrni másra alapoznánk, előbb-utóbb elveszne.

Nem kell félnünk, még annak ellenére sem, hogy Sátán sokszor kétségeket ébreszt bennünk az üdvösségünkkel kapcsolatban. Ameddig Krisztusban maradunk, és viseljük az üdvösség sisakját, Krisztus a biztosítékunk (Jn 6:37–39; Róm 8:31–39; 1Pt 1:3–10).

Hisszük-e, hogy üdvözülünk, ha már ma meghalunk? Indokoljuk meg válaszunkat!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: A mennyei fegyvertár: „Ha viseljük a mennyei fegyverteret, azt tapasztaljuk, hogy az ellenség támadásai nem tudnak erőt venni rajtunk. Isten angyalai körülöttünk állnak, hogy megvédjék” – (Ellen G. White megjegyzései, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 6. köt. 1119. old.).

Az igazlelkűség öve: „A gonoszság ellen nem létezik más biztosítás, csak az igazság. Egyetlen ember sem képes rendületlenül kiállni az igazságot, ha a szívében nem lakozik az igazság” – (Ellen G. White: In Heavenly Places, 179. old.).

Az igazság mellvása: „Mint választottak, hűségesek és igazak állnak meg az Úr előtt mindazok, akik felöltötték Krisztus igazságának palástját. Sátánnak nincs ereje kiragadni őket a Megváltó kezéből. Krisztus nem enged, hogy az ellenség hatalmába kerüljön akár csak egyetlen ember is, aki bűnbánattal és hittel kérte védelmét” – (Ellen G. White: God's Amazing Grace, 31. old.).

A hit pajzsa: „A megmentő hit egyezsége: akik elfogadják Krisztust, szellemi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit, élet. Az élő hit az élet-erő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lelek győzedelmes hatalommá válik” – (Ellen G. White: Jézus élete, 286. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Beszéljessünk a csütörtöki rész végén szereplő kérdésről! Mit tudhatunk meg a különböző válaszok alapján önmagunkról és arról, hogyan értjük az üdvösséget?
2. Az igazságot sokan puszta tanitételek gyűjteményének tartják. Kapcsolatban áll az igazság a tanítellel? Előfordulhat, hogy az embernek igaz van a tanitételeket illetően, ám még sincs nála az igazság? Előfordulhat esetleg az, hogy az ember ismeri az igazságot, a tanitételek terén azonban téved? Beszéljessünk erről!
3. Mi erősíti és mi gyöngíti a hit pajzsát?
4. Mi a különbség az üdvbizonyosság és azon nézet között, hogy ha az ember elfogadja az üdvösséget, biztosan üdvösségre jut?

A legszebb karácsonyi ajándék

Ateista családból származom. Középiszkolás koromig a Bibliát még csak nem is láttam. A középiszkolában viszont a legjobb barátom egy adventista leány lett. Ő próbált Istentől beszélni nekem, de én ezt a témát teljesen elhárítottam. Nem hittem Isten létezésében, nem értettem, hogy szombaton miért nem szabad vásárolni, főzni stb. Ezeket mind csak korlátoknak láttam. Barátom tovább próbálkozott: Adott bibliai témájú lapokat, kis tűzet Jézus életéről. Megkaptam tőle E. G. White *Jézushoz vezető út* című könyvét is. Ezeket soha nem olvastam el, de lelkiismeretem nem engedte meg azt sem, hogy kiadbjam őket, így hát gyűjtöttem.

Barátom nagymamájánál találkoztam először a Szentírással, aki minden reggel olvasta azt. Egyszer kíváncsiságból én is beleolvastam, de olyan nehéz volt a nyelvezete, hogy nem értettem belőle semmit sem.

A szakközépiskola elvégzése után barátommal egy munkahelyre kerültünk. A közös munkahely közelebb hozott egymáshoz bennünket. Egyszer meghívott egy előadássorozatra. Zavart, hogy a fiatalok végig Istentől beszéltek, de a dalok tetszettek. Évek teltek így el, míg egyszer meghívott egy hétvégére hozzájuk. Szombaton elmentünk a gyülekezetbe is. Ennyire nagyon vonakodtam, minden részem tiltakozott ellene, de mivel nem akartam megbántani, hát elmentem. Mindenki kedves és figyelmes volt velem, de én a legszívesebben elmenekültem volna. Akkor eldöntöttem magamban, hogy ez volt az utolsó gyülekezeti látogatásom.

Ezután 2000 őszén az Egészség Expóra hívtak meg a barátom. Az expo nagyon mély hatást tett rám: eldöntöttem, hogy elhagyom az állati eredetű étrendet, és vegetáriánus leszek. Itt is volt szó Istentől, de már nem tiltakoztam ellene. A barátomtól is egyre többet kérdezősködtem a hitéről. Ha nem is tudatosan, de vágytam Isten közelségére. Szerettem volna egy Bibliát, de nem mertem senkinek megmondani. Gondoltam, a karácsonyi vásáron majd veszek egyet, de olyan sok dologom volt, hogy nem tudtam elmenni a vásárra.

December 24-én dolgoztam. Mikor kinyitottam az öltözőszekrényemet, egy csomagot pillantottam meg. A barátom karácsonyi ajándéka volt. Kíváncsian nyitottam ki, és egy Bibliát találtam benne. Nagyon megörültem neki; ez volt életem legszebb karácsonyi ajándéka.

Ezután januártól kezdve rendszeresen jártam a gyülekezetbe. Nagyon hálás vagyok a jó Istennek, hogy éveken keresztül szólóngatott, hívogatott, és nem adta fel, míg el nem érkeztem hozzá. Új munkakört is jelölt ki számomra. Az egészséges életmód kialakításában segídekzen, és ezzel is segíték másoknak, hogy közelebb jussanak Istenhez.

(K. M.)

Keresztény életmód

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltár 119:9, 11; Márk 13:33; Efézus 6:17–24; 2Timótheus 3:15–17; 1Péter 5:8

„Mindен imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzán minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért” (Ef 6:18).

Közösség és életmód. Isten Igéjében gyökerezik mindaz, amiről levelében eddig szót ejtett az apostol – életünk eredetétől kezdve a kereszti titkáig, amely egyseges családot hozott létre: a megváltás öröméől a felelősségteljes keresztyén életig; az új emberiség kialakításától kezdve a lelki küzdelem valóságáig. Semmit sem tudánk az Úr akaratáról és életünkkel kapcsolatos szándékairól Isten Igéje nélkül, amit a Szentlélek ihletett és nyilatkoztatótt ki. Az Úr közvetlenül szól hozzánk Igéje által.

Igaz, hogy Isten szól hozzánk, de nekünk is beszélünk kell hozzá! A keresztyén élethez nélkülözhetetlen, hogy egyrészt odafigyeljünk arra, amit Igéjében mond az Úr, másrészt imánkban mi is beszéljünk vele. Az Ige és az imádság által nyertünk elegendő erőt ahhoz, hogy ellenálljunk a gonosznak, és megmaradjunk azon az ösvényen, amelyen Isten indított el. A héten többek között azt is megérezzük, mi mond Pál az Ige szerepéről és erejéről.

A HÉT FŐBB KÉRDÉSEI: Milyen helyet tölt be a Biblia a keresztyén ember életében? Mi a szerepe a bűnnel való küzdelemben? Miért álljanak készen a keresztyének? Mi az imádság szerepe az ördöggel való harcban?

AZ IGE ÉS A LÉLEK

Vegyétek föl „a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde” (Ef 6:17).

Isten fegyvertárának hat darabja közül Pál utolsóként említi Isten Igéjét, mégsem akarja kisebbiteni annak fontosságát. A keresztyén életmód alapja az Ige. Nélküle nem tudjuk, kicsoda Isten valójában, kik vagyunk mi, mivé válhatunk, mi a baj velünk. Nélküle nem tudjuk, hogyan menekülhetünk meg a bűntől, mit tett Isten Krisztusban, vagy mi is a végső sorsunk. A történelem tanúsága szerint, amikor – akár csak egy rövid időre is – az emberek elleledkeztek a Bibliáról, hihetetlen sötétség borult a világra. Igaz ez az egyénre és az egyház egészére nézve is. Nem véletlen tehát, hogy Pál olyan nagy fontosságot tulajdonít Isten Igéjének az élet lelki csatájának megívásában.

A Szentírás a Lélek kardjának nevezi Isten Igéjét. Milyen kapcsolatban áll a Lélek a Bibliával? Összegezzük a következő versekben szereplő válaszokat!

2Pt 1:21 _____

Jn 14:26 _____

IKor 2:10 _____

Sokféle formában láthatjuk Isten kijelentéseit (Zsid 1:1–3). A gyönyörű égbolt, a természet szépsége és az élet csodája mind-mind a Teremtő Istent hirdeti (Zsolt 33:6–9). Am annyiban más Isten kinyilatkoztatása Fia, Jézus és az írott Ige által, hogy Jézus váltotta meg az embert a bűntől, és az Ige számon be Krisztus üdvözítő tettéről (Jn 1:1–3, 14; 5:39; 17:17; Róm 15:4). Így tehát a Biblia bölcsé tesz „az idősségre a Krisztus Jézusban való hit által” (2Tim 3:15).

Figyeljünk meg azt is, ahogy Pál folytatja, hogy mi a Szentírás szerepe a keresztyén életében: „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a jéddésre, a megjobbitásra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3:16–17).

Milyen hatások gyengítik az emberek hitét a Szentírásban?

KARD ÉS HARC

Mt 4:1-11 verseiben Jézus példát adott arra, hogyan támaszkodhatunk Isten Igéjére Sátánnal való harcunk idején. Két fontos tanulmányt vonhatunk le Jézus pusztai megkíséreléséből. Az első, hogy a lelki küzdelem nagyon is valóságos, ettől és Sátán haragja elől Isten egyetlen gyermeke sem menekülhet el. Sátán nem támadja az övéit. Minél közelebb kerülünk Istenhez, Sántán annál inkább igyekszik az ő oldalára állítani (Jób 1, 2). A második, hogy nem elég, ha ismerjük az Igét. Ismernünk kell azt is, aki adta az Igét, és bizonyunk kell ígéreteiben. Sátán az Igét felhasználva akart kételyt ébreszteni Jézusban Isten ígéreteivel és szándékaival kapcsolatban. Krisztus azonban rendületlenül bízott Istenben, és tovább haladt előre az Úr útján. „Jézus az Írás szavaival válaszolt Sátánnak: »Meg van írva« (Mt 4:4) – mondta. A küzdelemben Isten szava volt a fegyvere. Sátán csodát követelt: Krisztusról istenségnek jellekét. Ám minden csodánál nagyobb, szilárdabb bizalom – az 'Így szól az Úr' – volt az a jel, amelyet nem lehetett vitatni. Míg Krisztus ezt az álláspontot fenntartotta, a kísértő nem győzhetett le” – (Ellen G. White: Jézus élete, 91. old.).

Nézzük meg az alábbi versekben, milyen segítséget ad Isten Igéje ahhoz, hogy legyőzhessük Sátán támadásait!
5Móz 8:3; Mt 4:4; Zsid 4:12; 2Pt 1:4; Zsolt 119:9, 11

A Szentlélek a győzelem pecsétje és záloga (Ef 1:13-14), aki által újjászületünk (Jn 3:3-8). Bennünk lakozik (Róm 8:9, 11, 14; 2Kor 1:22), gondolkodásmodunkat megváltoztatja (Róm 12:1-2) és vezet, hogy megérthessük a Szentírást (Ef 1:17-23; Jn 16:13). Szintén a Szentlélek ihlette Isten Igéjét, és ha a Lélek bennünk él, fel tudjuk venni az Igét, mint kardot, hogy kivédhessük Sátán támadásait. Rendkívül fontos, hogy a keresztény katoná forgassa az Igét, ami „*élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél*” (Zsid 4:12), ami átjár és elevenünkbe hasít, képes megkülönböztetni a jót a rossztól, felismerni, mit mond Isten, és mit süg az ördög. Így válik az Ige olyan fegyverré, amivel védekezni és támadni egyaránt lehet.

„Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkеззем ellened!” (Zsolt 119:11) – mondja a zsolnáros. Jézus is eszerint élt. Mi milyen tapasztalatot szerztünk az Ige erejével a Sátán elleni küzdelem során?

AZ IMÁDSÁG ÉS A KERESZTÉNY EMBER KÜZDELME

„Mindén imádsággal és könyöréssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyöréssel minden szentekért” (Ef 6:18).

John Bunyan *A zárándok útja* című könyvében egy megindító jelenetet ír le. Keresztény a Megaláztatás völgyében találkozik Apollyonnal, aki a sántáni erőket jelképezi, amelyek az Isten országa fele igyekvő szemeket akarják összetörni. Apollyon minden fegyvert beveti Keresztény ellen, aki a Lélek kardját forgatva ádáz küzdelmet vív vele. A halálos ütöközet hevében Keresztény elveszti a kardot. Apollyon már örül, azt hiszi, hogy ezzel megpecsételődött Keresztény sorsa, ám ekkor Keresztény előkapja egy másik kiprobatált fegyvert, aminek neve: minden imádság, így tovább tart a tusa. Keresztény gyakorlatot mozdulatokkal forgatja fegyvert, legyőzi ellenfelet, és hatalmas diadalkiáltás tör fel belőle.

Olvasunk el Ef 6:18 versét! Mire buzdítja Pál az efézusiakat. Miért olyan fontos mindez? Mk 13:33; IKor 16:13; Kol 4:2; 1Pt 5:8!

Pál elengedhetetlennek tartja az imádságot. „*Imádkozván minden időben... vigyázván minden állhatatossággal*” (Ef 6:18). Az imádság nem csak a keresztény hétköznapi életének alapvetően fontos része, de kapcsolódik még a végső eseményekhez is. Ez azt jelenti, hogy az ima által nem csak a másban nyertünk erőt, hanem reménységet kapunk a küszöbön álló, a végidőben bekövetkező megpróbáltatások idejére is. Ha az ember Isten teljes fegyverzetét viseli, az igazságot, igazlelkűséget, békességet, hitet, üdvösséget meg az Igét, és imádkozik, akkor minden bizonytalanságot legyőzi a gonosz.

Jézus imáélete a legjobb példa erre. Az Úr, aki jól ismerte Isten Igéjét és bízott is benne, negyven napon át imádkozott és böjtölt – így készült fel arra, hogy a pusztai kísérelés során legyőzze az ördögöt (Mt 4:1-11). A keresztény megívott döntő ütközetre pedig a Gecsemáné kertben elmondott imája készítette fel, amikor Isten akaratát tudakolta, és lelkében győtrődvé választotta az engedelmességet (Mt 26:36-46).

Soroljuk fel, milyen hatását érezzük az imának! Soroljuk fel azt is, mi az, amit nem tapasztalunk, ha imádkozunk! Szombatiskolái csoportunkban beszéljessünk erről!

AZ IMÁDÁSÁG ÉS A KERESZTÉNY EMBER GYŐZELME (Efézus 6:18-20)

Ha nem a Biblia szempontjából nézzük, az imádság azt jelenti, hogy az ember keresi Istent, kutatja az ismeretlent. A Biblia szerint viszont imádsággal válaszolunk arra, amit Isten Igéjében mondott. Azzal biztatott, hogy „*kéjítétké?*” (Mt 7:7; Lk 11:9). Ha imádkozunk, akkor Isten készletére válaszolunk. A keresztyén számára tehát nem az ima az első szó, inkább a második. Mindig Isten szól először. Fontos, hogy Isten igérete alapján imádkozunk. Akkor lesz teljes a kapcsolatunk Istennel, ha hallgajuk Igéjét, és imában keressük Őt.

Az imádságról gyakran azt gondoljuk, hogy csak személyes dolgainkra vonatkozik: kéréseinkre, gyermekeinkre, családunkra. Minél közelebb áll valaki a szívünkhöz, annál többet gondolunk imádságunk közben rá. Ez teljesen természetes, nincs is benne semmi rossz. Az viszont helytelen, ha imádságunkban csak a szűk körtől emlékezünk meg. Nem nagylelkűség, ha az ember másokért imádkozik, mert az imával azt ismerjük el, hogy Isten családja szélesebb kört ölel fel, mint azt az emberi természet alapján gondolnánk.

Olvassuk el Ef 6:18-20 verseit! Gondolkodjunk el arról, mit jelent számunkra az imádság! Hogyan, miért és mikor imádkozunk? Mit tanulhatunk az imádságról ebből a szakaszból?

Figyeljük meg azt is, hogy milyen személyes hangon írt Pál az efézusiaknak! Kérte őket, hogy imádkozzanak érte. De mit is kért? Azt, hogy kiengedjék a börtönből, vagy hogy kényelmesebb körülmények között lehessen, pl. jobb ételt kapjon? Nem! Őnzelenül azt kérte, imádkozzanak érte, hogy bátran beszéljen Krisztusról, „*bátran szóljálk arról, amiképpen kell szólanom*” (20. vers). Milyen nagyszerű bepillantani a cseppet sem hivalkodó mondat segítségével az önzetlen apostol gondolatvilágában!

Ahhoz, hogy szüntelen imádkozzunk (1Thessz 5:17), feltétlenül szükséges Isten fontosságát sorrendje szerint élni. Ez azt jelenti, hogy bárhol, bármikor Isten akaratával és szándékaival összhangban vagyunk, lényegében az egész életünk imádság és bizonyoságtétel lesz. Mennyire fontos az ima szerepe az életünkben? Mit kellene változtatnunk ahhoz, hogy az ima a megfelelő helyet foglalja el az életünkben?

A KERESZTÉNY JELLEME (Efézus 6:21-23)

Pál úgy fejezi be a levelét, ahogy elkezdte: Jézus nevében mondott jókívánsággal. Tudjuk, mennyen és földön Jézus nevén kívül nincs más név, ami által tudóságot nyerhetünk, de azt is épp olyan fontos tudni, hogy nincs más név, ami által Istenhez és egymáshoz fűződő kapcsolatunkat meg lehetne határozni, ami létrehozna a hit közösségét. A megváltottak közössége Krisztusban élő közösség. Ez a fő témája a levelnek, és éppen ezzel a gondolattal fejezi be az apostol az egység himnuszát.

Az utolsó versekben három keresztyén tulajdonságról olvashatunk:

Egységes közösség. Pál kedves szavakkal mutatja be az efézusiaknak azt, aki elvite hozzájuk üzenetét: „*Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolgáló Úrban*” (Ef 6:21). Pál minden biztonnyal nem mondott volna ilyesmit Tikhikusról azelőtt, hogy a damaszkuszi úton találkozott Jézussal. Ám az apostol meglátta, hogy a megleszített Krisztusban ledőlt a zsidók és pogányok közötti válaszfal (Ef 2:14-18). Szeretett testvérünk és hűséges szolgálónak fogadta el Tikhikust, aki pogányból lett keresztyén. Az egységes közösség nagyszerűségét csodálhatjuk, látva az apostol mások befogadására kész lelkületét.

Közös érdeklődés. A Krisztusban való közösség mindenben átível, hogy közös céljait megvalósítsa. Az apostoli egyházban megszokottnak tekintették, hogy üdvözletet küldtek egymásnak, tájékoztatták egymást a hírekről, és ha valamelyik gyülekezetnek segítségre volt szüksége, összefogtak. E szokás értelmében Pál tudatta az efézusiakkal, hogy Tikhikus majd szóban beszámol a Rómában tapasztalható állapotokról. Megyolt bennük az érdeklődés a többi gyülekezet helyzeté iránt, és tudtak is egymásról.

Közös örökség. Hervadhatalatlan a keresztyének öröksége, ami „*az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól*” (Ef 6:23) ered. Ahogy az egyik angol fordítás írja: halhatatlan szeretettel. Csak úgy lehet valaki keresztyén, ha állandó kapcsolatban áll az Úrral. „*Marradiatok énbenem és én is tibennetek*” (Jn 15:4) - mondta Jézus. Akik ilyen halhatatlan, állandó kapcsolatban vannak az Úrral, elnyerik a béke, a szeretet, a hit és a kegyelem örökségét. Pál ezekkel a nagyszerű szavakkal, az Isten mennyei trónterméből származó gyöngyszemekkel fejezi be levelét.

Mit árul el Pál jelleméről az, amiért Efézusba küldte Tikhikust? Milyen legyen általában a keresztyén jelleme? Lásd még: Mt 4:23-25; Gal 6:2; Fil 2:4; Jn 3:16!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Az ima fontossága: „Az ima a lélek lélegzetvétele, minden áldás csatornája. Miközben... a bűnbánó ember imádkozik, Isten figyelni harcait, lánya küzdelmét, és megjegyzi komolyságát. Az embert nem kavarja fel érzés, nem zaklatja érzelem, nem árnyékolja be fájdalom, nem éjt rajta foltot bűn, nem rázza fel gondolat vagy cél, amiről az Úr ne tudna, hiszen végtelen áron váltotta meg, és változhatatlan szeretettel szereti” – (Ellen G. White: Maranatha, 85. old.).

Szüntelen imádkozni: „Gyakran imádkozzunk mennyei Atyánkhoz! Minél többször imádkozunk, annál közelebb kerülünk a szent Istenhez. A Szentlélek közbenjár azokért, akik komolyan imádkoznak szavakba nem önthető sóhajtasókkal, és az ember szívét meglágyítja, áthajja Isten szeretete. A sűrű fellegetet és árnyakat elűzi az Igazság Napjának fényes sugarai, és a gondolatok és szív rejtett kamráit beragyogja a mennyei fény” – (Ellen G. White: In Heavenly Places, 89. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLAI

1. Keressük meg a keddi résznél az imával kapcsolatos kérdést, és beszéljünk róla! Mit tanultunk a válaszokból? Milyen téves vagy helytelen elképzelés élhet az emberekben az imával kapcsolatban? Az is előfordulhat, hogy alábecsüljük az ima erejét és hatását?
2. Ha kegyelem által üdvözültünk, miért mondjuk mégis, hogy hitünk fontos része a keresztyén jellem? Miért helyez a Biblia nagy hangsúlyt a jel-len kérdésére?
3. Vajon mire kell a legjobban vigyázni a gyülekezetünknek, és mire kell vigyázni a Hetednapi Adventista Egyháznak?

Nála semmi sem lehetetlen

Egy testvérnőnk férje nem hitt Istenben, és sokszor megkeserítette hívő felesége életét. Nagy kerjük volt, tele gyűlölcseffékkal. Pénteken és szombaton mindig kért valamit, amit feleségének meg kellett csinálnia, mielőtt a gyülekezetbe indulhatott volna. Különben nem engedte el.

Egyik péntek este naplemente előtt pár perccel azt kérte tőle, hogy a faleveleket a kertben gereblyézza össze, és tegye a kifeljött helyre. A testvérnő nem tudott mást tenni, kiment a kertbe, térdre borult, és síva imádkozott: „Uram, én hiszem, hogy Te vagy. Te kéred, hogy szenteljük meg a szombatot. Én meg akarom szentelni, nem megrontani. De ez most csak úgy lehetséges, ha csodát teszel értem. Én nem tudom a faleveleket ennyi idő alatt összegyűjteni, de Nálad semmi sem lehetetlen.”

Ahogy az imát befejezte, még fel sem állt, érdekes zajt hallott. Kinyitotta a szemét, és nem akarta elhinni, amit látott. A szél fúj mindhárom irányból, és vitte a faleveleket oda, ahová a férje kívánta. A testvérnő síva köszönte meg ezt a nagy csodát.

De a nagyobb csoda a konyhában, az ablak mögött történt. Férje végignézte, hogy mi történt, és kemény szíve megőrt. Hát kell ennél nagyobb csoda?!

(Lejegyeztes: S. I.)